

ஆம் - தத் - ஈத்.

16/1

வேதாந்த சாரமென்னும் பிரமானந்தக் கோத்தனை.

இஃது

மதுரை ஸ்ரீ பிரமானந்த சுவாமிகளின்
பக்தர்களாலியற்றியதை

ஹெச் சுவாமிகளின் மாணாக்கரும், மடாதிபதியுமாகிய
ஸ்ரீ அத்வைதானந்த சுவாமிகளின்
உத்தரவின்படி.

மதுரை புதுமண்டபம் புத்தகஷாப்
காசிவிசுவநாத பிள்ளையால்

மதுரை, மனோன்மணி விலாச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1928.

Acc. No.

8230

இதன் விலை ரூ 1

ஜிஸ்டர் காபிடைட்.

ஓம்-நம-ஸ்து.

வேதாந்தசார பிரமான்ந்தக் கீர்த்தனை.

————— ❦ —————

விநாயகர் துதி.

வேண்பா.

ஐந்து கரமும் அழகியபா சாங்குசமும்
தொந்திவயி றேரர்கொம்புந் தோன்றிநிற்கும்—எந்தை
அடிப்போதெந் நாலும்ப்ர மானந்தக் கீதம்
படிப்போர்க் கருளும் பரிந்து.

குருஸ்துதி.

எழுசீர்க்கழியாசிரிய விருத்தம்.

சித்தியி னோடு முத்தியை யருளுஞ்
சித்திமா முகன்றிரு வடியைப்
பத்தியி லுருகும் பரங்கிரி யிறையைப்
பாண்டியன் குமரியாய்ப் பரவுஞ்
சத்தியைக் கயற்கண் ணம்மையைச் சகத்தின்
தந்தையாஞ் சுந்தர னடியைச்
சித்துருவான பிரமவா னந்த
தேசிகன் றனைத்தினம் பணிவாம்.

அறிவுரு வாகத் திருவிழி விழித்த
வழகனைப் போற்றிசெய் திடுவோம்
மறையருள் பொருளை மலர்ந்திருள் கடியு
மதிமுக நிதியையேத் தெடுப்பாங்
குறைமிக நிறையும் கொடிய வெந்தமையாட்
கொண்டசெஞ் சேவடி பூபணிவாம்
நிறையுறு பிரம வின்பமா முனியே
கின்னையே வணங்குவாழ்த் திடுவேம்.

இலக்கண விருத்தி முதலிய நூல்க
ளொண்ணிலா யுகங்க வியற்றி
அலக்கனோ யுறுத்த பிரமவானந்த
வாரிய வடிவிகளை போற்றி

வேதாந்தசார

மலக்குணோர் திதையே யகமதிபுரிந்ந
 மானுட மாகியே திரிந்த
 சலக்கனோ யயத்துப் பிரமாவின் பதனைத்
 தருந்திரு வடியினை போற்றி.

தருமமெய் யுணர்ந்த தவத்தருஞ் சிவத்திற்
 றங்கிய மனமுளி வரகும்
 விரமம தடைய விரவிவாழ் மனரை
 வியன்பதி விளங்கிய குருவே
 குருமக ராயன் குளிர்மல ரடிகள்
 குலவிவாழ் குணகன மிருந்தோய்
 பிரமநல் வடிவப் பிரமவா னந்தப்
 பெருந்தகை நிற்பதந் தொழுவேம்.

நினது சன்னிதியி லடைந்தவ ரெவரு
 நின்மொழி யமுதினை மாந்தித்
 தனதுரு வடைத வியமமே யாகத்
 தமிழனோன் றயங்குத னலனோ
 மனதுருகிட மெய்ஞ் ஞானமே யருளு
 மாண்பினில் வசிஷ்டனே என்னுந்
 தினதனும் புகழந் தேசிகோத் தமநின்
 றிருவடி தொழுதுவாழ்த் திடுவேம்.

எந்தையின் னெழிலுந் திருமுகப் பொலிவு
 மினியநன் மொழியிசைத் திடலும்
 சிந்தையின் கனிவுஞ் சிந்தை செய்தோருஞ்
 சிந்தைநைந் துருகுவங் கண்டாய்
 மைந்தரா புமது மலரடி தலையில்
 மன்னிட வென்ன நோற்றனமோ
 பந்தம தகற்றும் பிரமவா னந்தப்
 பரம்பொருள் பதமலர் போற்றி.

ஓம்-தத்-ஸத்.

சுலோகங்கள்.

போதானந்தகனம் நிரஸ்தஸுகலம் காருண்ய பூர்ணேக்ஷணம்
 மூடனாம் உபதேஸகம்ச ஸததம் பாபாக்மனாம் பாபஹம்
 வைராக்யம்ச விராகினாம் ஷூககரம் ஸம்பாதகம் ஸர்வதா
 ஸ்ரீமத்தேவிக ராமலிங்கபதினம் மூடாத்ம கோஹம்பஜே.

வேதாந்தார்த்த விபாஸ காயகுரவே ஸாந்தாய ஸன்யாவரீனே
நாநாவாதி நகேந்திரஸங்க பவ்யேந் யோகேந்திர வந்தியாயச
மோஹத் திவாந்த திவாகராய பகவத் பாதாம்பிதாம் பிப்ரதே
தஸ்மை ஸ்ரீபாஷ்யம் குருதே நமோஸ்து ஸததம் ஸ்ரீநாயபோ
[தா த்மனே.

வேண்பா..

துஷ்டருட சங்கந் தொலையாப் பிறவிதந்து
பட்டதுய ரங்கள் பகர்வதற்கு—இஷ்டமுள்ள
மெஞ்ஞானம் சித்திக்க வேண்டும் அருள்புரியும்
சுக்ஞான தேசிகரே தோன்றி.

உச்சரித்தால் போல உபநிடதம் உள்ளுணர்ந்தேன்
அச்சந் தவிர்த்தாளு மையனே—மெச்சுகழ்
சித்து ஐடமிரண்டும் சேர்த்தே யுணர்ந்தாலும்
அத்துவிதங் காட்டுமன் பாய்.

இச்சைகளை நீக்கி யியல்சித்தில் சித்தம்வைத்தேன்
பச்சைகொண்டாற் போலப் பலத்துடனே—நிற்சலமாய்
உண்மைமனம் நிற்க வுறுதி தனைச்சொல்லி
வண்மையுடன் வாழ்ந்திருக்க வை.

உண்மையில் நிற்கமனம் ஊக்கமுள்ள சித்தத்தை
விண்மதிபோல் மேற்கொண்டு வீற்றிருக்க—கண்கண்ட
பார்வைகளை யெல்லாம் பரமசிவ னென்றுபெயர்
ஆர்வமாய் வைத்தழைத் தார்.

எங்கும் நிறைந்ததுவா யேகவஸ்து வாய்நின்ற
திங்கள்பிர மானந்த தேசிகன்மேல்—அங்கமதாய்
பாடியதோர் அத்தைத பாக்களை யுச்சரித்தோர்
நாடியதைக் கொள்வார் நயந்து.!

சத்துவகு ணத்திற் சகமனைத்தாய் நிற்பவனே
யத்தரசு மேவும் பசுங்கிளியே—நித்தமதாய்
நிற்குணப தத்தினிலும் நீங்கா திருப்பவனே
சற்குருவே வந்தெனைக்கா சற்று.

வேதாந்தசார

விரூத்தம்.

வன்ன மாலயனும் போற்ற மதுரையா மென்னுங்கூடல்
தன்னிலே யென்னை யாவத் தகுமரு ன்ருவாயுற்ற
மன்னனா மரரப்பைய மகத்துவ கமலபாதம்
பன்னிய மதுவும்போலப் பாக் களாற்றுதிக்கிலுற்றேன்
மாலவன் வணங்கா நின்ற மதுரையம் பதியினின்று
மேலதாமத்தனாகி மிதப்புத்தியுற்ற வென்னை
நல்லவருக் குபதேசித்த நற்குரு வடிவுபெற்ற
சீவரா மஸ்வத்தேஸர் கிற்குகமடைபச் செய்தான்.

எண்ணீர் விரூத்தம்.

சற்குருவாய் வந்த அஸ்வத் தேசர் பாதம்
சதாகாலம் பணிந்தருடாக் கொண்டதாலே
பற்பல்வாம் வேதத்தின் சாரந் தன்னைப்
பரிவான நன்மதிக்கு நிகரா யுற்ற
கிற்பனனா யறிவுருவா யெல்லாந் தானாய்
விளங்குபத மருள்புரிந்த விமலன் றன்னை
நற்கவிசேர் தமமும் வடமொழி யினோடு
நான்மறையும் சேர்த்துநான் றுதிசெய் வேனே.
ஜெனனமதை யொழித்து விடுஞ்சீவன் முத்தி
கேஷத்திசுத்தி லவதரித்த பிரமா னந்த
கனநடனம் புரிகின்ற அரன்னீ யென்று
கவித்திருக்குமடி யேனை யேவல்கொள்ளும்
மனநமுவா வென்றனையு முத்திமார்க்க
மகிழ்ச்சியுடன் போதித்து அறிவைத்தாரும்
தினநிதியாய் மோனனினப் சுகத்தில் வாழும்
தினமருவ வுமதடியைப் போற்றி னேனே.
நற்றவத்தால் நான்குமுழ வுடற் கொண்டாலும்
நன்னெறியில் நாட்டமில்லா நாயேனாகி
உற்றவுண்டி போதாமல் உருகி தேடி
ஊர்கற்றித் திரிந்ததல்லா லொன்றுங் காணேன்
கர்த்தபமு மென்றனக்கு நிகரே யாகும்
கற்பனைக்கு இருப்பிடமும் கணிக்கலாகும்
சுத்தமுள்ள மெய்ப்பொருளே பிரமா னந்த
சுவடிவே யென்றனைநீ யாட்கொள் வாயே.

ஈனரையு மிடேற்றும் ஞான பூமி

யென்றமொழி பொய்யலவே நிதீ தலைத்தில்
ஊனமுள்ள வென்றினையும் அப்பூ மிக்கு

உகந்தெடுத் தாளாக்கி வைத்தாயானால்
கானநீர் நிகரான உலகவாழ் வைக்

கணப்பொழுது பொய்யென்று கண்டு கொள்வேன்
ஆனதினால் அடி யேன்மேற் கருணைசெய்வாய்
ஐயமே சின்மயனே பிரமா வந்தா.

சொன்னபொரு ளின்னதென அறியா மூடன்

சோம்பலெனும் வாரிதிறிற் சோர்ந்து நிற்பேன்
புன்னகைசெய் பிணிதனிலே வாடும் நாடன்

பொய்புலகை மெய்யனவே பிதற்றிச் சொல்வேன்
இன்னபடி பேரின்ப மிருக்கு தென்று

இயல்பாகக் காட்டிடினும் அறியாவென்னை
மன்னநிகர் சுகவடிவாம் பிரமானந்தர்

மனமிரங்கி யாட்கொண்டு மதிதந்தானே.

கா க்ஷியினு லறிகின்ற ஜகங்கள் யாவும்

கற்பனையாய் வந்தவிதம் கருத்தில் நாட்டி
மாக்ஷிமையாம் பிரமமதை நானெயென்று

மட்டில்லா ஆனந்த மடுவிற் கூட்டி
தா க்ஷியில்லா நிஜவுருவாய் நிற்கச் செய்து

தற்போதமாறாத நிலைமை பூட்டி
சாக்ஷியாய் நிலைக்கவைத்த பிரமா னந்த

சற்குருவை யனுதினமும் பணிக்கின் றேனே.

தன்னைத்தா னறிகின்ற தவத்தைப்போல

தரணிதனி லேதுசுக மிருக்கு தென்று
பொன்னைத்தான் புடம்போட்டுத் தங்க மாக்கும்

பொதுவான வழியதுபோல் பக்குவஞ் செய்
தென்னைத்தான் அகண்டத்தி னிலேநிறுத்தி

யின்பமுள்ள ரசந்தன்னை யெளிதினூட்டிப்
பின்னைத்தான் பிறப்பொழிந்த பிரமானந்த

பெருமானே பெந்தானும் பணிகின்றேனே.

வேதாந்தசார

முடவிய னென வுதறித் தன்விடாமல்
முந்திபதங் காட்டுதற்கு முகிலாய்கின்றாய்
விடத்தை வென்றனக்கு விரைவிற் காட்டி
வெட்டவெளியர்மதிலே விற்றிருக்க
தேடரிய நான்மறையின் பொருளாயுற்ற
தினகரணே யுனக்கவிக்கக் கைமாரில்லேன்.

நாடரிய வொண்ணாத பிரமானந்த
நண்பனே யுமதடியைப் போற்றினேனே.
நில்லாத என்மனது நிலையாய்கிறக்
நிலிவுத்திற் கிருபைகூர்ந் தருட்கண்சாத்தி
கல்லாத தோஷமதைக் கடித்திப்போக்கிக்
கற்பனையாய் வந்துதித்த காஷ்டிடுக்கி
சொல்லாத சுயவடிவா மறிவைத்தந்து
சுதித்திருக்கும் பிரமவித்து பதத்தில்வைத்து
பொல்லாத பிறப்பெழித்த பிரமானந்த
பூரணனை யெந்நாளும் பணிகின்றேனே.

இலக்கணநூல் வகையொன்று மறிந்திடாமல்
இன்னமொழி கூடுமென்ற விதங்காணாமல்
துலக்கியதோர் வசனத்தின் பொருளையுற்றுத்
தினையளவுங் கண்டறிய திரமில்லாமல்
பிலக்கவே யிலக்கியத்தால் பாடினென்பான்
பின்னபத்மிருந்திடினும் பொறுத்துக்கொள்வாய்
கலக்கமற வெனையாளும் பிரமானந்த
கருணைகூர்ந்தடியேனை ரகஷிப்பாயே.

கோச்சகம்.

நற்குருவாய் வந்துதித்த நாதன்பிரமானந்தன்
விற்பனைய வதரித்த வேதவடிவுற்றோன்
சற்பனைசெய் மாயையை ஜெயிப்பிவித்தலாலே
நிற்குண சனாதனனாய் நின்றுகொள்ளலானேன்.

வேண்பா.

வான முகையளிப்பான் வள்ளல்பிர மானந்தன்
தானமுது தேடித் தவிர்ப்பார்க்கு—மோனமாம்
இன்பரசம் யாருக்கும் லேசுந் கிடைக்குமோ
நன்மதியி லாதார் நயக்க.

சுத்தபரி பூர்ண சுயவடிவாம் சத்ருருவே
பத்தபரி பால பழம்பொருளே—நித்ய
பதவாழ்வில் யாங்கெண்ட பாங்கனுப வத்தை
இதமா யுரைக்கச்செ யின்னு.

சுலோகம்.

நாராயணம் பத்மபுவம் வலிஸ்டம்
ஸக்திம்ச தத்புத்ர பராஸரம்ச வியாஸம்!
ஸுகம் கௌடபதம் மகாந்தம் கோவிந்த
யோகிந்த்ரபுரி ஸங்கராசார்ய மதாஸ்ய வலிஷ்யம்
அஸ்தா மலகம்ச
தந்திரோடகம் வார்த்திக காரம்
அஸ்மத்குரு ஸந்தத மானதோஸமின்

பிரக்லாத நாரத பராஸர புண்டரீகவியாஸம் பரீஷ
ஸுகஸௌனக பீஷ்ம தால்பியான்
ருக்மாங்கதர் ஜுன வலிஷ்டபலிர் விபீஷணுதி
புண்யானிமான் பரமபாகவதான் ஸ்மரமி.

பஞ்சபீடிகா.

இராகம்-நாட்டை-தாளம்-சதுஸ்ரஜாதிரஜம்பை.
கண்ணி.

ஜெயசின்மயாகாஸ	ஜெயஜீவ லோகேஸ	
ஜெதிவ்ய சொற்பிரகாச	ஜெயசுரமஜேஸ	ஜெயஜெய
ஜெயமோஹதிமிரநாஸ	ஜெயமுனிஹிருதயேஸ	
ஜெயபரமஸுககாச	ஜெயபாக்ய தேஜா	ஜெயஜெய
உபதேஸ குருபார	உஜ்ஜிதபோ தாகார	
தபமுனி மனோஹார	தாபஸம்ஹாரா	ஜெயஜெய
அபரிமித சுகஸார	அத்விதீயவதார	
விபரித பிராந்திஹார	விசுதஸம்ஹார	ஜெயஜெய
அணிமாதீஸுகபேத	அசலாந்தம் நந்தபோத	
குணிகுணாவிஹின்பாத	குருஸ்வாமி நாதா	ஜெயஜெய
குணரஹித ஸுகபோத	குருபிரம்மாதந்தநாத	
அகணித பிரபாவபுத	அத்யந்த ரஹித	ஜெயஜெய

வேதாந்தசார

இராகம்-ஆரபி-தாளம்-திஸ்ர திரிபுடை.

பல்லவி.

ஸரணுஸரணு பிரக்ஞான விக்ரஹ
ஸரணுபந்த விமோசன

அநுபல்லவி.

ஸரணுவேதா தீதஸங்கிரஹ ஸரணுகுருபிரமான்ந்தா
ஹரேஸ்வாமி குருபிரம்மானந்தா

(ஸர)

சரணம்

ஸகலலோகாதாரபூததிந் ஸௌக்ய மோக்ஷப்ரதாயகா
விக்ரமோஹ விகாரபந்தன விமலகுருபிரம்மானந்த

(ஸர)

தெய்வமுனிஜன பூஜிதாங்கிருஹ தீவ்யமங்களவிக்ரஹ
தேவமுனிஜன தேஹதேஹி ஸோருபகுருபிரம்மானந்த

(ஸர)

ஸர்வபாப விகாஸகாரண சர்வதுக்கநிவாரண
ஸர்வஸங்க விவர்ஜிதாஹ ஸர்வகுருபிரம்மானந்த

(ஸர)

பரமபதவிம் மாஸனாருட பஞ்சகோஸவிலக்ஷண
பரமஸூககன பாச்யசின்மய பரமகுருபிரம்மானந்த

(ஸர)

இராகம்-ஆரபி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

ஆதிமத்யாந்த ரஹித அப்பிரமேயா
அமலசுவாஷ பஹசர்வேஸா

அநுபல்லவி

போதர்ஜோதிர் மயானந்த சூர்யப்ரகாஸா

ஸுகராகரத்தே நமோநமோ

பிரம்மா நந்ததே நமோநமோ

(ஆ)

சரணம்

ஸனகாதி ஹிருதய கமலமதுஸாரா

ஸந்தித்கத ஸாதாம்ஸமயா

வினய விவேக விக்ஞான கபோபர

விமலஸரீரதே நமோநமோ

(ஆ)

சாதூர்ய போதன ஸௌக்யப்ரதாயகா

சம்பிரதாயமுத்தி சாம்பிரதாயா

ஹேதுஸ்வரூப இகபரமார்த்தன

ஏகாந்ததர்மஸதே நமோநமோ

(ஆ)

பிரமானந்தக் கீர்த்தனை.

9

பரமபிரயோசன பரமஹம்ஸாகில

பாவன நாஸன பரமஸுகர

சிரகாலவேத்ய சிதானந்தவிக்ரஹ

சிதன ஹிருதயத்தே நமோநமோ

(ஆ)

நித்யநிரஞ்சன நிர்மலவிக்ரஹ

நிரதிஸ்யாம்புஜ நிர்வாண

ஸத்யஸ்வரூப ஸதானந்த விக்ரஹ

ஸர்வபிரகாஸத்தே நமோநமோ

(ஆ)

எச்சரிகா

இராகம்-சாவேரி-தாளம்-ரூபகம்.

கண்ணி

கருணையாலே பிரம்மானந்த ரஸமாகியமதுவைத்
தரவேயெழுந்தருளுந் தயாபரணே எச்சரிகா
பிரமானந்தா எச்சரிகா அஸ்வத்தேஸா- எச்சரிகா

பேரும் முருவமுமற்ற பிரமமேதானாக
கூராயவதரித்த குருநாதா எச்சரிகா

சாவும்பிறப்பற்ற சச்சிதானந்தமாம் ஸுகத்தை
மேவும்படியருளும் மூலகுருவே எச்சரிகா

ஏகம் பிரம்மமென்று இருவினையையடித்தோட்டி
மோகமற்றமோக்ஷகம் மொழிந்தா எச்சரிகா

ஆனந்தமான் கடல்தனிலே யமிழ்ந்தே நெப்பொழுதும்
நானியற்ற ஒருமையான நாதா எச்சரிகா

அகங்காரத்தை யடக்கியென்னை யடிமைகொண்டபரணே
அடங்காமன மடங்கச்செய்த அனந்தா எச்சரிகா

அந்தமாதியற்றவஸ்து அஸ்வத்தேச ருருவாய்
வந்துளந்தன் துவந்தம்தீர்த்த ஸுரையே எச்சரிகா

மங்களம்.

ஸ்ரீராகம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

பரம. பாவனதே மங்களம்

பரிபூரண பிரகாசத்தே மங்களம்

அநுபல்லவி

அகனங்கொருப அசலாத்மனந்தநிபா
விகசிதஞானபுஷ்ப மங்களம் பரிபூரண (பர)
சரணம்

ஸகலலோசாநிப	ஸர்வமங்களருப	
ஸகலஸமாதி தஸ்ப	மங்களம்	பரிபூரண (பர)
ஜெயஸங்கவர்ஜித	ஜெயசமரஸ பூத	
ஜெயபங்கலாகிருத	மங்களம்	பரிபூரண (பர)
ஜெயசங்கராச்சுத	ஜெயஸர்வதேவனுத	
ஜெயகுருபிரம்மானந்தா	மங்களம்	பரிபூரண (பர)

இராகம்-புன்னாகவராளி-தாளம்-ஏகம்.

கண்ணிகள்.

ககேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
குகேஸ மாம்பாணி	அரஹர
நடேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
ரமேஸ மாம்பாணி	அரஹர
சபேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
தயேஸ மாம்பாணி	அரஹர
க்ருபேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
ஸகேஸ மாம்பாணி	அரஹர
ஸதீஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
ஸநீஸ மாம்பாணி	அரஹர
ககேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
ஹிருதீஸ மாம்பாணி	அரஹர
குகேஸ மாம்பாணி	பிரமானந்தா
மமேஸ மாம்பாணி	அரஹர

(7)

இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

மானஸபஜநே குரு	சரணம்
துஸ்தர பவஸ்தர	தரணம்

மானஸ பஜரே குரு
துஸ்தர மாயாவிஷ

சரணம்
ஹரணம்

மானஸ	துஸ்தர	வரிதாவசஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	வரிதாரதிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	ராகாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	த்வேஷாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	காமாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	க்ரோதாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	லோபாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	மோகாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	மதசாகரதரணம்
மானஸ	துஸ்தர	மாச்சர்யபயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	ஈரிஷாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	அருயாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	டம்பாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	தற்பாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	அகங்கிருதிபயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	பாஸாடவிஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	மன்மதபயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	ஸஞ்சிதபயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	கர்மத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	ஜீவத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	கோசத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	தாபத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	லோகத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	பந்தத்ரயஹரணம்
மானஸ	துஸ்தர	திரிபுடிபயஹரணம்
மானஸ	சேதோ	புஜகீவிஷஹரணம்
மானஸ	சித்த	வியாக்ரேபயஹரணம்.
மானஸ	ராஜஸ	தாமஸபயஹரணம்
மானஸ	அஸ்வத்	தேஸாகவசரணம்

பிரமானந்த குரு சரணம்.

இராகம்- சங்கராபரணம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

குருபஜனைசெய்வாய்
குறைவில்லை

ஓமனமே
யறுதினமே

அதுபல்லவி

கருணை மிகுந்த கடல் போலேயந்த

கிருபைகூர்ந்து காக்கும் பிரமானந்த

(குரு)

சரணம்

துன்பந்தனைநீங்கிக்

இன்பந்தனைக்கொடுத்து

தென்பாய்பிரமம்நீயென்று

அன்பாயாதரவுடன்

துணிவுறசாக்ஷியென்று

ஏகரஸமாக்கி

தெவிட்டாதானந்தம்தந்து

அஸ்வத்தனருள்பெற(குரு)

சுந்தரமாம் சுருதி

சந்தேகவிபரிதம்

எந்தநேரத்திலும்

சிந்தைமகிழும்புரி

சிரவணங் கேட்டுநிதம்

சீக்கிரம்போக்கும்போதும்

ஏகமே பிரம்மமென்று

ஆண்டவரன்புற (குரு)

ஆதரவாகவே

ஏதொருகனங்கமு

ஆதியந்தமற்று

ஸாதாபாலானந்த

ஆத்மா நானென்றறிந்து

மில்லாமலே யிருந்து

அண்டமெல்லாம் நிறைந்து

சன்னதிமுன்னின்று (குரு)

இராமமுகபிரணதபாலா - என்றமெட்டு.

இராகம்-யமுனா கல்யாணி-தாளம்- குபகம்.

பல்லவி

பிரம்மஸ் மரண பக்திசெய்வாய்

மனமே மனமே மனமே தினமும்

(பி)

அதுபல்லவி

ஸ்ருதிஸ்மிருதி இதிகாசாதி கட்கும்

முற்றும்மெட்டா ஏகநிலையை

சமுஷில் சமுஷில் சமுஷிலையை

(பி)

சரணம்

தனுகரணதயிறந்து

சித்தாய் மனது பூரணமாக

தன்மய தன்மய தன்மய ஸோரூப

(பி)

அத்தனஸ்வத்த நருளால் வாழ்ந்த

ஸுத்தகுரு பிரம்மானந்தர்

அருளும் அருளும் அருளு மானந்த

(பி)

இராகம்-சாவேரி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

ஆத்மஞானத்தை யறியாமற்பாழிலே
யலகிறாரையோ பாவமே

அதுபல்லவி

சிலேஷம் மாம்ஸ சாமா கிருதியாகிய
தேகத்தில் வேறுகித் தேஜோமய மாய்நிறைந்த

(ஆ)

சரணம்

பலபலகர்மங்கள் செய்தவ ராகியே

கீர்த்தங்களாடி

பற்றிய தீயினில் பஞ்சபோல்பாவங்க ளேகியே
பரிசுத்தராய்

நடந்தார் ஜடமுடைந்தார் என்ன
வடைந்தார் ஜன்மங்கடந்தார்

இல்லையே அதுதொல்லை யே முத்தி
வல்லையே சுகந்தல்லையே இப்போ

அருவாய் உருவாய் திருவாய் குருவாய்
அறிவகண்ட பெருவெளியாய் நிறைந்த

(ஆ)

வெளியுருவங்களில் ஏந்நேரமும் பாயும்
நேத்தரங்கள்போல

வேதபுராணங்கள் சாஸ்திரமா ராயும்
தன்னையாரென்று

அறியார் சற்றுங்குறியார் ஜென்மம்
மறியார் இவர் சிறியார்

ஆகியே அவி வேகியே யிவர்
தேகியே பிரமை யாகியே யிப்போ

திடமாய் மடமாய் கடமாய் ஜடமாய்
உடலைக்கண்டு சுடரொளியாய் கின்ற

(ஆ)

குருபிரம்மானந்த நேசிக

வருளாலே

உண்மையறிந்து

கோஷவிலகதூன ஞானமு

மருளாலே

கொண்டாடிக்கொண்டால்

பிராழப்பார் உள்நாந் தழைப்பார் கண்ணை

விழிப்பார் ஜன்ம மொழிப்பார்

குருகுதே யது வருகுதே இன்பம்

பெருகுதே சுகந் தருகுதே இப்போ

தினமாய் மனமாய் தனமாய் கனமாய்

மரணமின்றி நுனனமின்றி நிர்மல

(ஆ)

(11)

இராகம்-பைரவி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

உடலாலிதூதான்வரைக்கும் உனக்கென்ன உபகாரம்
ஒன்று சொல்லாய் மனமே

அநுபல்லவி

கடலலை போல்வந்த காயங்கள் கணக்குண்டோ
கற்பந்தோறுமென்ன காரியங் கண்டாயிந்த

(உ)

சரணம்

அஸ்திகடிக்கும் நாய்தன் வாயிற்பிறந்த ரத்தம்
அஸ்தியிலென்னும் பிரமையானற்போல்
சத்தியஞானந்த சௌக்யத்தை வேறுக்கி
ஜடலத்தின் மேல்வைத்துப் பார்க்கிறயோ
புத்திசாலியென்று புகழ்ந்துகொண்டேனுன்னை

புழுமலையாதிகள் வைக்கக்கூடு

மாச்சுது

புத்தியிலேயுனக்குட லாசைபோட்டுக்

காச்சுது

நடுவுமஞ்ஞானமு நலமுறுந்து

தேய்ச்சுது

நாறுமுடறுததிகள் செப்துபொய்த்துப் போச்சுது (உ)

மண் குதிரையெம்பி மலிவிறங்குவார்போல்
மதிக்கெட்டுப் போனாயின் நிதிஷ்டந்தானே
விண்முதலாமைந்து பூகவிகாரமென்று
வேறுப தேசங்கள் வேறுமோ
கண்குடந் துள்ளடைத்த காற்றுக்கவதியுண்டோ
காலன் வரும்போதுடல் காரணத்தில் விழுந்ததும்
கர்மமானபின்னுன்னைக் காயம்விட்டுக் கழிந்ததும்
நாலுபேரும் பார்த்திதுஞாயமென்று மொழிந்ததும்
நல்வரமாமுட லுனக் கென்னதந்துகிழிந்தது (உ)

வெள்ளரிப்பழம்வெகு காலமிருக்குமென்று
வெடிக்காமல் பூண்கட்டி வைப்பார்போல்
கள்ளத்தனமாய்வந்த காயத்தைப் போஷித்துக்
காலனுமுண்டோவென்று களிக்காதே
தள்ளக்கூடாததால் தானவனாகையால்

தன்னையறிந்தறியாமல் ஜன்மமெடுத் திறந்ததும்
தானேகுருபிரம்மானந்தர் சொன்னவுண்மை மறந்ததும்
கன்றைவிட்டுக் காலப்பிடித்துக் கற்பசுவைக் கறந்ததும்
காயமுனக்கிப்போதுப கரித்தென்ன துறந்ததும்

இராகம்-சௌராஷ்டிரம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

மனமே மயக்கந் தெளியாயோ ஆபாசமான (ம)

அநுபல்லவி.

தனதாய்ச் சொல்கிறே னிந்தத் தாரணியோர்களு மறியத்தானே (ம)

சரணம்

முன்னாநிற் செய்தவினை யல்லோ—முழுதுமிந்த
புண்ணை தேகமான தல்லோ—உட்புகுந்துபார்த்தால்
மண்ணாதி யைந் துந்தானிதல்லோ—மரணகாலம்
சன்னியாசிபயணந் தானிதல்லோ—ஆகையினாலே

என்னுளை உண்மையல்லோ

இலலுகாத்த டிவிநியல்லோ

(ம)

ஸ்பரிசுதன் மாத்திறையில் பிறந்து—பிரபஞ்சவாழ்க்கை

வரிசை வழக்கங்கள் தெரிந்து—வான்போலுமுன்னித

தெரிசிக்கமாட்டாமல் மறந்து—தினமிறந்து

கரிசனங் காயத்தி னீருந்து—தினந்தினமும்

அரிசிபிசைகை பெடுத்து

அருங்கட்டையில் சிதறினதறிந்து

(ம)

கண்டவிடங்கனெல்லாம் சுற்றி—காயங்கொண்டொருசுக

முண்டோ வுனக்கேவிந்தப்புத்தி—ஓயாத்துயரச்

சண்டாள ஜடலத்தைப் பற்றி—சாவும்பிறப்பும்

உண்டாயிருக்கு மந்த நேர்ந்தி—நியறிந்து

கொண்டால் விதேகமுத்தி

காரணகுரு பிரமானந்தர்கெத்தி

(ம)

இராகம்-மோகனம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

(ஒரு) பாலியாகிலும் பரமார்த்தங்களைப்

பாரானே முத்தி சேரானே

அதுபல்லவி.

தேவர் மானிடர் திரியக்காதியுண்டாமிந்தத்

தேசத்திலே வந்து தெளித்தவர்க்குள்ளேயொரு (பா)

சரணம்

பத்திவைராக்கிய பாதையில் வந்துமென்ன

பாராக்கார முண்டோ

முத்திமார்க்கத்திலே நடக்கிறபேர்களுக்கு

முன்னுகள் போட்ட துண்டோ

சித்துஜடங்களைச் சிந்திக்கும் பேர்களுக்குச்

சிரசினிற்கொம் புண்டோ

தத்துவஞானத்தால் தன்னையறிந்தபின்

தானவனுக்கடிந்தடை யுண்டோ

பத்தியுள்பரி	பாகத்தினால்	ஜீவன்
முத்திவேணுமொரு	தூகத்தினால்	பல
யுத்திகளும் வெகு	வேகத்தினால்	வந்து
நித்தியா நித்யவி	வேகத்தினால்	ஒரு (பா)

அற்பமாகுமுடல் அழிந்துபோகுமென்று
அறிந்தா லாகாதோ
சொற்பன சாக்கிர சுழுத்திகள் மூன்றையும்
சோதித்தா லாகாதோ
கற்பனையாமிந்தக் காரண காரியத்தைக்
கண்டா லாகாதோ
அற்புதமாம் தன்னை யாரென்றுபார்த்தால்
அழியாப்பதமங்கே யாகாதோ

சுற்பனைசெய்கிற	மோகத்திலே	வந்
துற்புத்தியாகிய	தேகத்திலே	யொரு
விற்பனமாகுவி	வேகத்திலே	மிது
கற்பனைபாமிந்த	லோகத்திலே	ஒரு (பா)

வேதம்புகழும்பிர மானந்த நாதனை
வேண்டாத குறைதானோ
பாதகராமிந்தப் பாரினிற் பிறப்புது
பிரதிபந்த முறைதானோ
மாதவராமந்த மகத்துக்கள் சாபமோ
மாயையின் குணந்தானோ
ஏதுவகையோயிது நானறியேனின்ற
ஏழைகள் பாக்கிய மிதுதானோ

போதமெங்கும்பரி	பூரணமாய்	வந்து
நாதகலைக்கொரு	காரணமாய்	
சேதனமாய்ஐகத்	காரணமாய்	இதைச்
சோதனை செய்தும்	சூரணமாய்	ஒரு (பா)

இராகம்-கமாஸ்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சற்குரு கிருபையென்ன செய்வாரோ
பிரமான்ந்த தேசிக

(ச)

அதுபல்லவி.

நற்கருத்தில்லாத நாயிவனெனக்கண்டு
கிற்பரன்சினங்கொண்டு செய்யும்வழையறியேன்

(ச)

சரணம்.

ராகமுதற்பதிமூன்று மிருக்குதென மலைப் பாரோ-ம-ம
ரவரவ துன்பங்கள் இனிவராவகை செய் வாரோ
சோகங்க ளனைத்தையும் போக்கிடச் செய் வாரோ
சொற்படி நடத்திச் சுகமடைவிப் பாரோ (ச)

சாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்ன னன்றெனதுலைப் பாரோ-து-து
சமயநெறியிலுள்ள ஸங்கடமொழித்திடு வாரோ
வேதமுடிவிலுள்ள வாக்கியம்போதிப் பாரோ
வினிதகற்பனையை விட்டிடச் செப்வாரோ (ச)

தரியொத்த ஜடனென தகவலைச்சொல்ல நினைப்பாரோ நி-நி
வினிகின்ற தோற்றத்தில் வெறுமைப்படுத்திடு வாரோ
சரியுற்ற ஞானத்தைச் சமைந்திடச்செய் வாரோ
அரிபொருளாகவே அமைந்திட விள். வாரோ (ச)

இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி

கனவில் காக்கித்தந்த குருபிரம்மானந்தரென்
னனவில் நினைகொள்ள கண்டேனே

அதுபல்லவி

வினயவிக்குரான சச்சிதானந்தமிர்த்தசகி
வதனபத்மாதன நேத்ரவிக்ஷண்யமுற்று

(க)

சரணம்

அக்ராசனந் தனிலே எனதையன் வீற்றிருக்க
அருகில் ஸத்திஷ்ய நடேசாதி காத்திருக்க
தக்கநன் மாணுக்கர் பலபேருஞ் சூழ்ந்திருக்க
தப்பதாதிவாக்ய சுருதி சிரவணம் நடக்க (க)

முதலிற் பூர்வபீடிகை குரோடிகரித் துரைத்து
மேல்வாக்கியங்களுக்கு சுருதியுத்திகள் விரித்து
இதமாக உபதேச அமிர்தரச மொரு மித்து
இன்பஞ்செனிக்க நாவால் முகமலர்ந்தே யுரைத்து (க)

சாமி வதனத்தையே நேமமா யனைவரும்
சற்றுமிமைகள் மூடாமல் பார்த்தபேரும்
பூம்போ லசைவற்றுப் பொருளினிலைகொண்டோரும்
பூர்வபகூ சித்தாந்தங் கொள்ளுரையிருடன் (க)

இராகம்-தர்பார்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

குருவைப்பணிந்து மனந் தேறு—பிரமானந்த
குருவைப்பணிந்து கடைத் தேறு

அநுபல்லவி.

தருவில் கள்ளனென்று தயங்கியோடுவார்போல்
மறுவில்லாப் பொருளேநீ மயங்கித் திரியவேண்டாம் (கு)

சரணம்.

தேகாத்ம புத்தியினாலே—ஜென்மம்
போகாமல் வரப்பட்டதாலே
மோகாதி துக்கச முத்திரத்தின் முழ்கியே
சோகாதி துன்பங்கள். சூழ்ந்து தவிக்கிரய (கு)

நாறுமுடலைநம் பாடே—நமன்

நானையே வருவான்றப்பாதே

தாறுமாரும்சொல்லித் தயங்கித்திரிய வேண்டாம்
போறும் போறுமிந்தப் பொல்லாக் கருத்தைவிட்டு (கு)

ஓயாத சுற்றித் தினைப்பை—உன்னிடம்
மாயாமலிவதார் வகுப்பை
காயாத மரத்தினிற் கல்லாஷிப் பாரோ
ஞாயத் தெரிந்துகொள்ள நிதிவாக்கியஞ் சொல்லும் (கு)

உன்னை மறத்தது கெடுதி—அதைப்பற்றி
ஒழியாத் துயரங்கள் படுதி
பின்னை பொருவதைப் பேதிக்க வொண்ணாது
தன்னை யறிந்தா லல்லால் தடமடு வடுக்காது (கு)

அழுக்கிருட் டென்ற குணங்கள்—உன்னால்
முழுக்கத் தேடும் ரணங்கள்
ஒழுக்கம் நல்லவைகளை உரைப் போரை யடுக்காமல்
மழுக்கொண்டு மடிநிறுப் மானவீனம் விட்டுக் (கு)

சத்துவவடி வுனக் குவாது—அதை மறந்து
ஒத்துக் கொண்டாய் வெகு பழுது
உத்த பொருளுனக் குரைப்பதார் மடநெஞ்சே
தத்வம் விவாக்யத்தைத் தயவோடு போதிக்கும் (கு)

அரிதான வாக்கியத்தைக் கேளு—பிரமானந்த
குருவுக் கடிமை செய்து வாழு
பெரிதான பேரின்ப சுகத்தைப் பெற்றிருக்கலாம்
தெரிவாயுனக் குரைத்தேன் தேகம் வராதினி (கு)

ராகம்-பந்துவராளி-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

குருநாதனைத் தேடு மனமே—பிரமானந்த
குருநாதனைத் தேடு மனமே.

அதுபல்லவி.

மறுவிலா நரவுட லந்தரித்த பின்பு
பருவந் தப்பாமலே பத்தியுடன் சென்று (கு)

சரணம்.

என்சா னுடம் புந்தன் வசமா—எனதென்றும்
 இடம் பொருளே வலுஞ் சநமா
 விண்முத லாமைந்து பூதவிகார மென்று
 திண்ணத் துடனறிந்து தினப் போது மறவாமல் (குரு)

பாப புண்ணிய மென்னும் பாசம்—உந்தனைப்
 பரதவிக்கச் செய்த மோசம்
 பூவையர் பூஷணம் பூமியினுசை யைப்
 போக்கடித்து விட்டுப் பொல்லாப் பிறப் பொழிக்க (குரு)

வான்மலர் நிகரான வாழ்வை—நிசமென்று
 வாஞ்சை யுற்றிருந்துந் தாழ்வை
 தானன்றி வேறென்றுந் தள்ள வொண்ணாததால்
 தடமடமை பொழித்துத் தத்பதங் கண்டறிய (குரு)

த்வைத பர்வணை கொண்ட தாலே—நிலையான
 துக்கம் வந்தடுத்ததி னாலே
 தத்வத்தைத் தெரிந்த த்வைதத்தை மேற் கொள்ள
 சத்து சித்தானந்த சமரச வனுபவ (குரு)

ராகாதி குணங்களின் வர்மம்—நீங்காத
 ரவரவங்கள் நல்குங் கர்மம்
 ரோகாதி துன்பங்கள் நீக்கும் சஞ்சீவிபோல்
 மோகாதி யறியாத் மூடப்பிணி நீக்கிட (குரு)

உடலைநா னென்று சொன்ன மோகம்—உட்கொண்டு
 மடமைத் தனத்தால் வந்த சோகம்
 படர் செய்யும் பழக்கத்தைப் பறக்கத் துரத்தி விட்டுத்
 திடமுடன் ஹிரந்நோடி தேவ தேவனு (குரு)

நாம ரூபங்க ளென்னும் பேயை—கண்ணுல்பார்த்து
 நம்பியிருந்தது மாயை
 ஏமனிதோ வந்து இடித்துக் கொல்லப் போறான்
 நேமத் துடன் சென்று நித்திய வாழ்வு பெறக் (குரு)

வாது செய்மனத்தி னற் றங்கம்—பல் காலும்
வந்தடுத்ததில் வந்த பங்கம்
ஏதுக் கிவர்களுத் துங்கம் வேண்டா மையோ
சாதுக்களைக் கண்டு சல்லாபம் செய்திடக் (குரு)

பிரமானந்த தேசிகர் வாக்கம்—பாங்காய்
பரகதி பெற்றுவாழ் யோக்கியம்
பரம சுகந்தைத் தரும் பவப்பிணி நீக்கிடும்
பக்த தயாபர பரிபூர்ண வடிவுற்ற (குரு)

கால ஜாலஞ் செய்ய வேண்டாம்—கணப்போது
கற்பித கற்பனை யாண்டார்
ஆலாஸ்ய கேஷத்திரத் தவதரித்திருக்கின்ற
சில சொஸ்த ராம லிங்க பிரமானந்த (குரு)

இ-ம்-காப்பி-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

குருவே யுனை நம்பினேன் கிருபைசெய் பிரமானந்த (கு)

அருபல்லவி.

பரிபூரணனந்த பரம தயாள சற் (கு)

சரணம்.

நித்தியானந்த வாசா நிர்க்குண ஜெக தீசா
சுத்தஞான தேஜா சுயமான பிரகாசா (கு)
கிட்பரிந்து மனவாக்குக் கெட்டாமலே யெவர்க்கும்
வெட்டவெளியாய் நிற்கும் விதிநிஷேதமற்றிருக்கும் (கு)
ஆதி யந்தமில்லாம லறிவா யெங்கும் நிறைந்த
சோதிமயமான சுவாமி பிரமானந்த (கு)

இ-ம்-தன்யாசி-தா-ம். ஆதி.

பல்லவி.

இன்னும் வரக் காணேன் சாமி வரக் காணேன்

அறுபல்லவி.

மன்னர் பிரமானந்தர்
என்ன அகப்பட்டுக்கொண்டு

மகிமை யறிந்தோரிடம்
என்னை மறந்திட்டாரோ (இ)

சரணம்.

சொல்லு மொழி யெனும் பாலை
மெள்ளவைத்து ஊட்டி யின்ற
வள்ளலன்னை தன்னை விட்ட
பொல்லாப்பால னாகி நின்றேன்.

(இ)

நாதன ரசப் பணிப்போ
வேதனைபட் றெழு மென்மேல்
காதல் கொண்டு பிரமானந்த
நாதனை மீட்டிக் கூட்டி

(இன்)

ஏழைபக் காக்க வொண்ணாதா-என்ற மெட்டி:

இ-ம்-கரகரப்பிரியா-தா-ம்-சூப்பு.

பல்லவி.

சாமி வரவைக்கா ணேனே
சலியாமல் சேவிக்க சற்றும் நானேனே

நான்

அறுபல்லவி.

நேயியா யவரங்கே நிலைநிற்ப
பூமியி லிப்படிப் புலம்பித்திரி

தேனே
வேனே (சா)

சரணம்.

நான் செய்த வினைப்பயன் எவ்வித
ஏனென்று கேட்போர்க ளெனக்கெவர்
எந்த அதிகாரி பெற்றானோ
முந்தத் தவச்சிறப்பால் மூண்டானோ
யுத்திவ சனங்கேட்டு யுகந் தெனி
பத்த பராதின பிரமானந்த

மாமோ
தாமோ (சா)
பாக்யம்
சிலாக்யம் (சா)
வாக
தேசிக (சா)

இ-ம்-சேஞ்சுருட்டி-தா-ம்-குறி.

பல்லவி.

எப்போ வருவாரோ

எந்தன் குருநாதன்

அறுபல்லவி.

எப்போ வருவாரோ

எந்தன் கவி தீர்க்க

தப்பு மெத்த இருந்தாலும் சித்தமன்னித்துக்காக்க

(எ)

சரணம்.

சத்தைப் பரமார்த்தந்தாலே மெத்த விவகாரம்போக்க
சத்தை விவகாரத்தாலே கர்த்த பிரதிபாசம்நீக்க

(எ)

முத்திரமும் பிரமானந்தர் சித்ததாபம் போக்கிவைக்க
இத்தனை தாமதமேனோ பித்தன் முன்னே வந்துகாக்க

(எ)

என்று கருபை செய்வாரோ-என்ற மெட்டு.

இ-ம்-உசேனி-தா-ம்-திரிபுடை.

பல்லவி.

எப்போ எந்தனைக் காப்பாய்

என் குரு நாதா

அறுபல்லவி.

தப்புசெய்திட்ட போதும் தனையற்குத் தாயல்லால்
தயை தயை தயை செய்வதா ரென்னை

(எ)

சரணம்.

பிறவி துன்பமனைச் செம்மையா யெண்ணிப்

பார்க்கி லின்னுமோர் ஜென்மம்

பற்றுமோ என்று வன்னைத் தேட்டமாகத் துதித்தேன்

பாராய் பாராய் பாரா யென்னிடந்திராய்

(எ)

அண்டபிண்டாதிசுரு மிக்கை யென்றெண்ணி

அறிவானந்த ரசத்தை

உண்டு உயர் பதத்தில் உல்லாச மாய் ஸங்கந்தால்

அன்பாய் அன்பாய் அன்பாய்ச் சுகந்திருக்க

(எ)

சுத்தப் பிரமானந்தனே என்னிடர் தீர்க்கச்

சுமுனினில் கருபை செய் மெய்யா

மெத்த வெம்பினேன் மாயா மோகமதனிற் பட்டு

முத்தாய் முத்தாய் முத்தாய் பித்தன்முன்வந்து

(எ).

இ-ம்-மத்யமாவதி-தாம்-ஆதி.

பல்லவி.

நாதனை நினை மனமே—பிரமானந்த

போதனை நினைமனமே

அநுபல்லவி.

நாதாந்தத் துள்ளொளிக் குள்ளே விளங்கிய

ஸாதன நான்கின் சனாதனனாகிய

(நா)

சரணம்.

பூதங்களல்ல பொறிபுல னீயல்ல

காதலித் திடுந் தேக கரணத்யு மல்ல

சோதனை செய்துபார் குனியமு மல்ல

சேதனமானசி தாகா சந்தா னென்ற

(நா)

காமாதி துற்குண கள்ளர்பயம் போக்கி

சேஷமம தானசித் ரூப கண்ண னோக்கி

நாம ரூபமற்ற நாட்டி-துனைச் சேர்க்க

யோம வழியாக உள்ளே யுனையிழுக்கும்

(நா)

எண்டிசையுங் கீழ்மே லேகமாய் நின்ற

அண்டங்களெல்லா மணுவனு வாகவே

கண்ட தையே கண்டு கொண்டு சுகியென்ற

மண்டலம் புகழும் ஸ்ரீபிரமானந்தகுரு

(நா)

இ-ம்-சுருட்டி-தாம்-ஆதி.

பல்லவி.

பாராம ஸ்ருப் பேனே—ஒருகால்

பார்ப்பேனே வற்பேன்

அநுபல்லவி.

பார்த்தது பதின்மூன்று நாளுக்குள்ளே யென்

பாவமெல்லாம் போக்கிப் பரவசந் தந்தவரைப்

(பா)

சரணம்.

அவனியி னுன்போ ஸர்க்கிடைப்பார்குரு.

அவதிகள் போக்கி யானந்த மருள்செய்ய

ஆதியிற் செய்தகிஷ் காமிய மிப்போ

கீச குருவாகித் தவரூபம் பெற்றவரைப்

(பா)

ஜஹர்ல சுஷ்ணமுதல் மூன்றையுஞ் சொல்லித்
 தற்பத துவம்பத சோதனைகாட்டி-
 யான துவாக அலிபதந் தந்து
 அசையாப் பதவியை யருள்செய்த குருவைப் (பா)
 இடைவிடா சிரவணம் செய் யென்றுசொல்லி
 இருமுன்று லிங்கத்தின் சோதனை சொல்லி
 வாச்சிய ஸூதிர வகைகளைக் காட்டி-
 இதமல்ல அகம்.ஈ என்றகுருவை நான் (பா)
 இப்படிக் கொத்த சமாதியைக் காட்டி-
 இருவினை போக்கி நிர்வி சுற்பமாக்கி
 அனாதி காலமுள்ள சஞ்சித மகற்றி
 வாசனை குறுக்கியப ரோகூந்தந்தகுருவைப் (பா)
 தத்துவ வழிகளைத் திரையறக் காட்டித்
 தன்மய மாக்கி முத்தியிற் கூட்டி-
 சத்ய ஞானானந்த சமரச மாகிய
 சர்வ பிரமமென் றுடியகுருவைப் (பா)

இராகம்-கரகரப்பிரியா-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மாயவாழ்க்கையிதை நம்பாதே இந்தக்
 காயம் நிலையாதே சொன்னேன்

அநுபல்லவி

நீயா ரென்றெண்ணிப் பாராம் லந்த
 நிஜந் தெரிந்தவனைப் போல் சாராமலே
 தாயார் வயிற்றினி லின்னமும் பிறக்க
 தானே வாழுகிற தேனே ஹரிஹரி (மா)
 சரணம்.

பதினாழிரம்போன் தேடிவைத் தாலும்
 பட்டுபட்டாடைகள் வேணுமென்றுபித்தால்
 அதிகாரம் போய்ப் பாயினிற் பித்தால்
 ஆழங்காணு காலங்களியிப்போ (மா)

போகபோக்கியம் அமரா முச்சு
போனல் போச்சு பெண்டுகள் பேச்சு
தேகமெல்லாம்பிடி சாம்பலா யாச்சு
தெருவினிற் பேசிய பழங்கதை யாச்சு. (மா)

தேகமெல்லாம் பொய் யிந்திர ஜாலம்
தன்னையறிந்தபின் நானென்ன கோலம்
பலவித நூல்களி லேனிந்த சிலம்
பாலசுவாமி சொல் வேணு மதிகாலம். (மா)

இராகம்-தன்யாசி-தாளம்-ஆதி
பல்லவி.

ஞானசற்குருவை நாடு மனமே நீ
நிர்மல சுகமுண்டு பாரு

அதுபல்லவி.

ஆதியானதுக்கம் அனைத்தையும் போக்க
ஆனந்தக் கடல்வடி வாகவே நிற்க. (ஞா)

சரணம்.

இந்திரஜாலமே உலகவை போகம்
இன்றைக்கிருப்பது வோசந் தேகம்
அந்தர மின்னல்போ லழியுமுன் தேகம்
அய்யோ அதனுட னுனக்கென்னஸ் நேகம். (ஞா)

தனதான் யமுத லான சம்பத்து
சாஸ்வதமோ வதந் காயிரந் சத்து
தினமுங்கவலையை வினாந்திடும் வித்து
சேச்சி யதனை விரும்பல்வி பத்து. (ஞா)

மெய்யோ ஒன்றுக்கும் உதவாப் பண்டம்
மிருகாதிகள் குழு மாமிசப் பிண்டம்
மெய்யா யிதற்கிங்கு நித்திய கண்டம்
மீதுவைத்தமோசை மேவிடாத் துன்பம். (ஞா)

கிருஷ்டிக்கு முன்னும் பின்னும் நீ சத்து
கிருஷ்டியனைத்தையுங் காண்பதால் சத்து
முத்திதருங் குருபிர மானந்தரை யொத்து
மோகந்தீர்து திவ்ய ஞானத்தை யுற்று. (ஞா)

இராகம்-ஆனந்தபரவி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

வாராரோ என்னைப்
தாராரோ சாமி

பாராரோ முத்தி

அநுபல்லவி.

பாராதி தனிவுள்ளோர்
குரராய் வந்துதித்தபவதுன்ப மொழித்திட
தீர்பிரமானந்தர்

(வா)

சரணம்.

எண்பத்து நாலுலட்சம்
நனமானங்களுற்று
கண்படைத்தோர்களால்
காமாதி வாதனையில்யோனிவழி பிறந்து
இரந்துண்டு மனநொந்து
காக்கப் பறந்துகொண்டு
கஸ்தியடையு மென்முன்

(வா)

இன்றைக்கிருந்தவர்கள்
மியல்பான மொழிகளை
என்றுமிருப்போமென்று
கன்றுக்கு மதிசொல்லிக்நானாக் கிரார்களென்னு
யெந்நாளுங் கேட்டிருந்தும்
ஏற்றபடி நினைக்கும்
கடைத்தேறும் வழிகாட்ட

(வா)

மாறாத ஜென்மம்பூண்டு
பேராத காலநேமி
கோராதி நேமங்களால்
வாராதடித்துத்தள்ளதீராக்கவலைவந்து
பிரமையிற் சுழலவைத்து
கொடுக்கின்ற துன்பங்களை
வகையற்ற எந்தன்முன்

(வா)

இ-ம்-காம்போதி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

கருணைக் கடலதான
கருத்திலே மறவாமல்குருவின் முகமலரைக்
நினைமனமே

அநுபல்லவி.

ஒருபொருளாகத்தானே
நிரதிசயானந்தமாய்
பாம ரகசியத்தைப்
இருதயக் கிரந்தியைஉன்னதபத்தன்னில்
நின்றிட எப்பொழுதும்
பரிவுட னருள்செய்து
நன்று யயிழ்த்திட அளித்திடும்(கரு)

சரணம்.

அரணரியயன்முத	லாகிய வீடத்திலும்	
நிறைந்திடும் பொருள்தனை	நிர்மல வடிவமென்று	
அருளினு லறிவிக்க	அகண்ட சொருபந்தானாய்	
இருந்துதா னெப்பொழுதும்	ஏகரசநிலையில்	
மறந்து உடலந்தனைப்	பிரம சொருபமாக	
இருந்து ஆனந்தத்திலே	கரைந்து பேதங்களெல்லாம்	(கரு)
காமக்குரோதங்களான	கள்ளன்ரயடித்தப்பால்	
வாம மதமுதலாம்	வைரிகளையும் நன்றாய்	
பாமரா ளென்றுதள்ளிப்	பரமசுகானந்தமாய்	
நேமத்துடனில்லென்று	நித்தியமுரைத்தபின்னே	
தீமையான பேதமெல்லாம்	தாமதமன்றியிற் கெட்டு	
நாமருப மற்றபிரம்ம	தாமதாக இருந்தெங்கும்	(கரு)
வாசனா யஸத்தாலே	வருகிற விர்த்தியெல்லாம்	
நாசமாகவே செய்து	நாறுமுடலந்தன்னில்	
ஆசையில்லாமற்றானே	ஆத்துமசொருபத்தை	
தேசிகனருளாலே	தெரிந்து நிறைந்துபின்னே	
மாசில்லாத பொருளாக	பேசும்பொரு ளத்தனையும்	
ஈசன்வடிவமாகவே	பாசமற்ற நிலையிலே	(கரு)
பந்தமோகூலங்களற்று	பரமசுகானந்தமாய்	
எந்தவேளையு நன்றாய்	இடரற்ற சுகந்தனை	
தந்துதயவுடனே	தத்துவ சொருபந்தானாய்	
சந்ததமு நன்றாய்பிர	மானந்த சொருபத்தை	
வந்தனங்கள் செய்ததாலே	தொந்தமாயாவலகத்தை	
சந்ததமு மறந்துநான்	சிந்தையற்றுஎப்பொழுதும்	(கரு)

இ-ம் சாவேரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி

குருநாமமேகெதி எனஸ்மரித்திருந்தால்
குறைவேதும் வாராதெக்காலும்

அதுபல்லவி.

சுருதிமுடியில் நின்று சுகவடிவாய்விளங்கும்
பரிதிபோன்றபிர மானந்ததேசிகர்

(குரு)

சரணம்.

நத்தோறுமுற்றியே நல்லநியமம்செய்து
நன்மைதேடுவேனென நாள்கடத்தி வாணேன்
அதிபதிபோலேநற்றி ஆலயம்புகு வாணேன்
ஆசைவையிறிதிக் கியருங்கர்மம்செய் வாணேன் (குரு)

இயமாதியோகத்தை யிச்சித்தலைந்துரிதம்
இதனிலாகாய கற்பத்திற்கலை வாணேன்
சுயமாயங்கம்வருத்தி ரோகங்கொண்டிருப் பாணேன்
சொற்கடங்காமனம் சுயராஜ்யம்செய் வாணேன் (குரு)

பாழுந்தொழில்கள்செய்து பாங்காகவுண்டுறங்கி
பழிதரும் பிறவிக்கடல்தனில்விழு வாணேன்
மாளுமுடலைநம்பி மகத்துவங்கொள் வாணேன்
மானமினமில்லாமல் மயக்குமுருக்கொள் வாணேன் (குரு)

இ-ம. மணிரங்கு-நாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

குருவைப்பணிந்துமனந்தேறு பிரமானந்த
குருவைப்பணிந்து கடைத்தேறு இவர்
சரணத்தில் விழும்பத்தர் ஆயிரம்பேரு
நூறுயிரம்பேரு (கு)

இவர்சரணத்தின்முன்பாக ஸ்துதிகளைப்பாடு
கவிகளைப்பாடு சரணமென்றேமலர் குடு
பவதரணமானதொரு பக்தியைத் தேடு

குருபக்தியைத்தேடு. (கு)

சரணம்

கோபமென்ற கோட்டையை யிடித்து இந்தக்
குணத்திரயமானதோர் கொடிகளை யறுத்து
பாபத்தைவேரோடே யெரித்து
பரப்பிரமசாம்ராஜ்ய பதவியைத் தரித்து (குரு)
பெண்டாட்டிபிள்ளைகள் முதலாய் ஏறுந்
தண்டிகைமுதலான கிருதுக்கள் முதலாய்
தெண்டினபணங்காச முதலாய் இப்போ
தேகத்தைவிட்டுப் போகும்போது வரது (குரு)

மும்முர்த்திருபமென்றே	பாரு	இந்த
முக்குணாவலையை யறுக்குந்தற்	பாரு	
சற்குணகமலத்தின்	சாரு	
சாக்ஷாத்பிரமானந்தராம் இவருக்குப்	பேரு	(குரு)

இ-ம். சஹானு-தாளம்-சாப்பு.
பல்லவி.

ஸத்குருசின்தா கார் மொன்னு கதல்னகோ
காலுடுபலம் உடுகை மல்லி ஜாஸ்தே
காலுடு பலம் உடுகை.

அதுபல்லவி.

தூர்குண்ணு அவெத்தெஹால் துக்கஸரிரு ஏள
ஸத்குண்ணு அவெதி ஸாக்ஷாத்காரமுட்பாந்தை. (ஸ)

சரணம்.

ஸதமு ஏள மெல்லி ஸகல பாக்கினு தொல்லி
ஹிதவு ஜனெஸ்தெனா ஜகதூர்ஸேஹா
பொதுலொ காயிரு தூது பிளிஜெமெ சொகனுள
யதிசுமலினமவை மாயா கடனுஹால் (ஸ)

மொட்டொகேரு ஹொல்லொ கெட்டி ஆசானுகல்லி
கஷ்டபாடுபொடி லோஷ்டு ஹோஸுன்னு
இஷ்டங்கரி யெஸரீர் ஸுட்டி ஜாஸ்தே வேளாம்
கஷ்டஞ்சி பொட்பாடு வாடுகவ யிஹாள் (ஸ)

ஹரிஹரா துலுஹால் அஹமுதுட்டுனா ஏள
ஹரிவெங்கடேஸுஹால் அஹமுதுட்டயிஏள
நருடு மெனி எஞ்சேதி நரகப்பிராப்தி அவை
நரஹரிமெனி எஞ்சேத் நித்யபதவி பொந்தை (ஸ)

புரீராகம்-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

மனமேசற்குருநாதனை மறவாதிருமனமே

அதுபல்லவி.

ஜனகாதி மகாமுனிவர்கள் சார்ந்தமுத்தியில்
சந்ததமும் சேர்ந்திருந்து சிந்தையுற (ம)

சரணம்.

மாயவலைநிற்கியே இத்
தேகாதிகள் நானென்றெண்ணி
ஒயாத ஜென்மத்துக் காளானாய் உயர்நிலையில்
உறுதியுடன் ஒருமைப்பட உலையாமலே (ம)

முத்தியடைய கர்திருவாதிகள்
உத்தம சிவனாத்தால்
வெத்தெய்து வேதாதிகள் வெறுப்பென்று
திரமதனில் பிரியாமல் நின்றனுபகிக்க (ம)

அத்தனஸ்வத்தனருளால் வாழ்ந்த
சுத்தப்பிரமானந்தரை சித்தமதில் நிறுத்திசதா
சிந்தனைசெய்யும் வாசுதேவ
சுவாமிகள் சொன்னபடி. (ம)

பாஹிமடத்தில் வந்த யோகசன்யாசியை-என்றமெட்டு.

இ-ம். எதுகுலகாம்போதி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

குருருபமேசர்வ தெய்வசொருபமென்று
குறித்திடு நீமனமே.

அறுபல்லவி.

மருவு சச்சிதானந்த கனமேயாகமதில்
சருவவிச ஜீவ வடிவாகியேநிற்கும் (குரு)

சரணம்.

மலரோ னுமாயோ னு	மருவும்பசுபதியும்
வலமாகவந்தாரே	வானோர்முதலாயாரும்
பலபலவாகிய	பசுக்களும்யகூழ்
தலமாத்தெய்வங்கள்	ஆகியேநின்ற (குரு)
அஷ்டதிக்குபாலர்	அஷ்டவசுக்களாகி
திட்டமாய்ப்புகிமீதில்	கிட்பியேவெருவாய்
சட்டமாய்முனிபாண்டி	பட்டபேய்களுமென்று
திட்டமாய்ப்புகிமீதில்	கிட்பியேவெருவாய் (குரு)

அந்தர்யாமியென்று
சந்ததமும்விஸ்வ
இந்தவிதமாயின்னு
வந்தரேயென்றன்

மவ்யாகிருதனென்றும்
தைரதனென்றும்
மநேகவிதங்களாகி
குருபிரமானந்தர் (குரு)

இ-ம்-தோடி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மனமேரீ சேதிசொல்லிவா

பிரமானந்த குருவிடம்

(ம)

அதுபல்லவி

தினமுமவருடைய சீர்பாதமலர்தன்னை

நினைவில்வைத்து நெஞ்சத்திலுருகிறேனென்றுரைத்து (ம)

சரணம்.

பிரமக்யானம்பிரமமென்று

அக்ஞானம்தீர்த்த

தத்வமலீ யென்றெந்தன்

சத்தியசுகத்தைத்தந்தார்

அயமாத்மபிரமமென்று

சுயமாய்விளங்கச்செய்தார்

காமகுரோதகள்ளரைக்

நாமரூபபிரபஞ்சம்

மோகப்பிரமையைத்தீர்த்து

ஏகரசகுருவை

அகங்காரம்வேறுத்து

ஜகமையத்தீர்த்தகுரு

காயம்நீயல்லவென்று

மாயப்பிறவிதீர்த்தார்

கரணப்பொலிபுலனுங்

பரமபதமளித்தார்

காரணதேகந்தானுங்

பூரணம்செய்தகுருவைப்

தற்பதமென்றுரைக்கும்

கற்பனை தீர்த்தகுரு

பேரறிவைக்கொடுத்து

குருவைமறவேனென்று (ம)

சகலபிராந்தியுந்தீர்த்து

தானைப்பணிந்தேனென்று (ம)

அனுபவந்தன்னைத்தந்து

சொல்லைமறவேனென்று (ம)

காணாமலோட்டியிர்த

நஸ்வரமென்றரிடம் (ம)

முத்திசுகத்தைத்தந்த

யென்று மறவேனென்று (ம)

ஆத்மசுகங்கொடுத்து

சரணமறவேனென்று (ம)

கருணையாலருள்செய்து

மகிமைமறவேனென்று (ம)

கற்பிதமென்றுரைத்து

பாதம் மறவேனென்று (ம)

கற்பிதமென்றுரைத்துப்

போற்றினேனென்றுரைத்து (ம)

சர்வம்நீயல்லவென்று

கருணைமறவேனென்று (ம)

ஜீவபரபேதங்கள்
பாவனார் தீதமென்றார்
பரப்பிரமமயமாகப்
தரியில்புருஷன்போலே
சத்யஞானனந்தம்
நித்தியஅபரோகூ
அகண்டாசவடிவே
புகன்றகுருபாதத்தைப்
எகரமாகவே
பூகம்சொன்னகுருவை
அலைநுரைகுமிழிக்கு
பலவுலகுக்காதாரம்
ஆனந்தா காரமின்றி
ஞானசுகத்தைத்தந்தார்
சொல்லும்பொருள்முழுதும்
இல்லையென்றவர்பாதம்
பரமசுகங்கொடுத்த
தரித்திருதயத்திலே

சேர்ந்தயிக்யமானபின்
பாதம் மறவேனென்று (ம)
பார்த்துப்பேதமுழுதும்
தன்னென்றுரைத்தாரிடம் (ம)
சர்வமுமென்றுரைத்த
நிலைதந்தகுருவிடம் (ம)
அனுதினமீயென்று
போற்றினேனென்றுரைத்து (ம)
யெங்கும்விளங்குதென்று
புளத்தில் மறவேனென்று (ம)
ஆதாரம்ஜலம்போல
பரமென்றுரைத்தாரிடம் (ம)
யனுமாத்ரமில்லையென்று
கருணைமறவேனென்று (ம)
சொருபமன்றிவேறாய்
என்றும் மறவேனென்று (ம)
பிரமாநந்தர்பதத்தைத்
திரமுற்றேனென்றுரைத்து (ம)

இ-ம்-தர்பார். தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

சமமென்னும் சாரட்டின்
சம்சாரதாபம்

மேலேறிவந்தாரெங்கள்
அனைத்தையும் தீர்த்தார் (ச)

அநுபல்லவி.

தாமாதியாங்கம்பி
விவேகவைராக்யமெனும்

முமுகூவால்முன்னீட்டி
பேரால்பின்னோட்டி (ச)

சரணம்

சாரட்டுக்கால்நாலு
சதுரான அச்சிரு
மாயையவித்தையின்
மகேசன் ஜீவனுமன்

கரணமாயிருக்கவும்
அகமித மாகவும்
நிருவில்லா யிருக்கவும்
நிருவில்லா யிருக்கவும் (ச)

நீஸம் மெனுமிருப்பில்	என்னுத	நிருக்கவும்
திடசமாதியாறு	கால்களாய்	நாட்டவும்
மைத்ரியாதி யெனும்டாப்பு	மேல்முடி	யாகவும்
மகிமையுள்ளமாணுக்கர்	கட்டியங்	கூறவும் (ச)

சாரட்டு நாதராம்	பிரமானந்த	தேசிகர்
சமயமாயிருக்கும்	அயிரோத	நேசகர்
ஆராலு மறியவொ	ணானந்த	வேஷகர்
அவருக்கவரேயெனும்	அதுலமா	மீசகர் (ச)

இராகம்-முகாரி-தா-ம்-சரப்பு.

பல்லவி.

இத்தனை தாமதமேன் எந்தனைக்கண் பார்க்க (இ)

அதுபல்லவி.

பத்தனை ரக்ஷித்துப்	பாதுகாப்பதினியார்
நித்தமு முறையிட்டு	நெஞ்ச புண்ணுச்சதே (இ)

சரணம்.

சத்யக் ஞானானந்த	சமரச	மயக்கமோ
சாதுக்கள் சங்கத்தின்	சந்திசல்	லாபமோ
நித்ய நிரஞ்சன	நிர்மல	யுகமோ
நிமிஷமும் பிரியாமல்	நிலைகொண்டு	நின்றதோ (இ)

சர்வ பரிபூரண	சம்ப்ரம	யோகமோ
சமய நெறியினர்மேல்	சலிப்புற்ற	கோபமோ
கர்வத்தைப் பங்கம்செய்யக்	கணித்திடும்	பாகமோ
கம்பிரமாகக் காலங்	கழித்திப்போ	வந்தது (இ)

ஏதுமறிந்திடாத	என்றன்மேல்	வர்மமோ
ஏங்கித் திரிந்தலைய	ஏச்சான	கர்மமோ
போதுபோக்கி வீணில்	புலம்புதல்	தர்மமோ
போதந்தந்திடுவாய்	பிரமானந்த	தேசிகா (இ)

வேதாந்தசார

இராகம்-அனாவந்தி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சோற்றுத் துருத்தியைச் சுமந்தலைந்து
 சோகமேன் படுகின்றாய்—சும்மா—சும்மா
 சோகமேன் படுகின்றாய்

அதுபல்லவி.

ஆத்துமா வடிவே நீயல்லவோ
 அண்டமெல்லாம் நிறைவாகவே நிற்கு
 மகண்ட பராபர மாமறிவே நீ (சோ)

சரணம்.

நாற்ற மலத்தினால் சேர்த்த பாண்டம்
 தாத்துமா வாமோ புழு
 கோத்துநெளிகிற ஆற்றைச் சடலத்தைத்
 தேற்றினு லாமோ
 காற்றுத்துருத்தியை மாற்றக்கூற்றுவன்
 காத்திருக் கானிதை வேற்றுமையாகநீ
 பார்த்துக்கொண்டாவிது கேடுத்திரமாயிந்த (சோ)

பிறந்ததும் பெருத் தினாத்திறந்ததும்
 அறிந்தவ னாமோ—உள்ளங்
 சுறந்தனிலேபுண் ணிருந்துங்காணக்கண்
 னாடி வேணாமோ
 மறந்த கழுத்தியில் இறந்த காயத்தில்
 மானமதென்னடா தானது வாமோ
 சனாதன னுன மனாதித நேநீ (சோ)

சோகமும்பசி தாகமுஞ் சுக
 போகமுனக் குண்டோ அது
 மோகத்தாலெனக் காகுமென்றுநீ
 யுகித் தாலுண்டோ
 நாகம் தேகம் சிவோக மென்றறிந்தால்
 நல்லிரு விரிவியைக் கண்டுடனே யது
 சொல்லிக் கொள்ளாதது போலவேபோகும் (சோ)

உடுத்துநில் தன்னை	விடுத்துவோரேநீ	
எடுத்துத் தரித்தாற்	போல் முன்	
தொடுந் கர்மத்துக்	கடுத்துவந்துங்	
டத்துக்கு என்னிய	மே	
கடத்துக்குள் வெளி	போலந்வேநீ	
கர்மமுனக் கில்லை	மர்மமநியாது	
தர்ம மல்லவெரு	தர்மதயா லிந்த	(சோ)

பிரமானந்த ரெங்கள்	குருகுண சங்க	
ரகிதரைப்	போல	
அங்கமில்லாம	லெங்குமேனியாய்ப்	
பொங்கிப்	பூரணமாய்	
மங்களமா முன்னை	யறிந்துநீ	
மாயத்தினுல்வந்த	காயத்தை நானென்னும்	
பேதத்தை யகற்றுமு	பாயத்தினுலிந்த	(சோ)

இராகம்—மத்தியமாவதி—தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

இந்தவேளையி லறியாம லுணைநீ
எந்த வேளையி லறிவாய்

அதுபல்லவி.

அந்தமாகிய மானிட ஜென்மம்
அரிதல்லவோ பிறப்பிலையையோ

சரணம்.

சாஸ்திரம் பல கோடி	யிருக்குது	
சாதனம் நன்றாய்நா	லிருக்குது	
நேத்ராதி கரணங்க	ளுண்டா	
நேர்த்தியான விவேக	முண்டா	
பாத்திரம் நீ	பருவமடா—இந்தப்	
பாருக்குள் பெரியோ	ருண்டா	
சூத்திரதாரிபோ	லிருக்குதே—உந்தன்	
சொருப மாஹித்தி	மறைக்குதே	(இ)

காரண கார்யங்கள்
காயமும் வேய்யக்
ஆரணம் பொய்சொல்
அத்தமா ந்தானே
பூரணமாய்ப்
பொல்லாத ஜன்மம்
தாரணி யெல்லாந்
தன்னை யறியாமல்

ஓடமிருக்கிற போது
உடலுக்குக் காலன் வாது
பாடாமலெல்லாம்
பாதகா முத்தி
முடபுத்தியைத்
முத்திவழியில் மனம்
கூடஸ்தராமீசர்
குருபிரமானந்த

தோணுதே—இந்தக்
காணுதே
ஸாதா
யாமடா
பொங்குதே—யிந்தப்
நீங்குதே
தயங்குதே—அது
மயங்குதே

(இ)

வேணும்
காணும்
பாதேடா—நூல்
கூடுதடா
துறத்தடா—ஜீவன்
நிறுத்தடா
சிரிக்கிறார்—எங்கள்
நிருக்கிறார்

(இந்)

இ-ம் - சௌராஷ்டிரம்—தா-ம் - ஆதி.

பல்லவி

தன்னை த்தான றியவேணும் தத்துவத்தால்

அநுபல்லவி

தன்னை த்தான றியவேணும் தானவனாகவேதோனும்
சொன்ன துபொய்யல்லகாணும் ஜோதியான உண்மைகாணும்(த)

சரணம்

அஞ்சபூதங்களைப்

பார்த்து—அதி லுண்டான

பஞ்சகோசங்களைத்

தீர்த்து—மனச்

சஞ்சலமறுத்துப்புல னைந்தையும்றுத்து—அதில்

மிஞ்சினதைக் கண்டுநீ

களித்து—மேலாம்பதமாம்

பஞ்சணையிலேபடுத்தப்

பார்த்து—பரசுகத்துக்

கஞ்சராணியாகவே

யுரைத்து—அதிலேநின்றால்

கொஞ்சமோ ஆனந்தக்	கூத்துக்
கென்சொல்லலா	மெதிர்ந்து
சஞ்சிதா காமிய	மத்து
தஞ்சமாம் குருவைக்	காத்து (தன்)

வாதிகள் வழக்குத் தீர—வானுக்குள் நின்ற
 ஜோதியைக் கண்டுடன் சேர
 உபாதியான உடல் மாற— அநாதியானபந்தத் தீர
 போத மெங்கும் பூரணத்திலே— பொல்லாத கர்மம்
 வாசனையைக் கண்டு மனஞ்சேற— வையகம் பொய்யென்
 ரேதுமறை நிஜமென்று கூற—ஒளித்து நின்ற

போதவெள்ளம் பொங்கி	வர
பேத மென்னு முள்ளந்	தேற
ஜாதிவார்ணங்களுந்	தீர
பேதைகளுங் கரை	யேற (தன்)

பாசமேழு சுற்றி	வாடி —	அதற்குக்கர்ம
வாச 'னுண்ட நேகங்	கோடி —	நல்ல
வாசலால் நடந்தால் நாடி	—	ஆசையாமொருத்திவாடி
வாசலை யடைத்து அவள்மூடி	—	வழிமறிப்பன்
மாசிலாமணி விளக்கைத் தேடி—		மனதுருகி
நேசமுடனே, நடந் தோடி —		நிறைந்த வீட்டில்

வாசனெனுங்குரு	பிரம்
மானந்தரைக் கண்டு	கூடி
நசுன்னெனக் கொண் .	டாடி
வாசனைகள் விட்	டோட்டி (தன்)

இராகம்—மத்தியமாவதி—தா—ம்—ஆதி.
 பல்லவி.

ஆத்ம ஞானமே ஜீவனமாம்—அன்
 யாயமேதுக்கு ஜன்மபாவனமாம்
 அதுபல்லவி.

கோர சம்சார	காரணமாமகங்
கார விருத்தி	வாரணமாம்
சாரயா மெங்கன்	பாரமாம் பசி
தீருமுளங் குளிரந்தாரு	மென்றைக்கு (ஆ)

சரணம்.

நியானமாவது	தாரகமாம் நிஜ	
பானமானது	பானகமாம் ஜீவ	
வினமானது தேனும்	பாலும்பழ	
மான சர்க்கரை	மௌனமே ருசி	(ஆ)
கோச நுற்கனி	மோசனமாம் பசு	
பாசவர்க்கனி	நாசனமாம் வஸ்து	
தேநாகாலாதி	வாசனு மாம் குரு	
பிரமானந்தர்க்கு நான்	தாசனுமாம்	(ஆ)

இ-ம்-புன்னுகவராளி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

தன்னையறிந்தேனே தானானந்த மானேனே

அதுபல்லவி.

தன்னையறிந்தேன்	தலைவனையு மறிந்தேனே	
தலைவனுந் தானு	யிருக்கின்ற	(த)

சரணம்.

அன்னமயந்தனிலே	யறிவாகா சமானேனே	
சென்ற வயதுக்குள்ளே	நான் சேஷித்து நின்றேனே	
சொன்ன விகாரத்தில்	சேராமற் றன்னிலும்	
பின்ன மில்லாதொரு	பிரமந்தானாகிய	(த)

பாவியுடல் தனிலே	நான் பற்றுதிருந்தேனே	
தாவி வெளிதனிலே	நான் ருனேவீற்றிருந்தேனே	
ஆவிபிக்குள்ளே	யறிவாயறிந் தென்னை	
மேனிப்பதங்கனில்	மேலா யிருக்கின்ற	(த)

கள்ள விஷயமெல்லாம் நான் கட்டோடவேரதுத்தேன்
 கள்ளியைக் கண்டுகொண்டேன் அவளுட்கபடமறிந்துகொண்டேன்
 தள்ளிக் கதவடைத்தேன் தானே பிரமானந்தர்
 பள்ளிக்கூடத்தன்வில் பாங்காய்ப் படித்துநான் (த)

இராகம்-சௌராஷ்டிரம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

வாக்கு மனதுக்கு மெட்டாத வஸ்துவை
வானிலே கண்டுகொண்டேனே.

அநுபல்லவி:

ஆர்க்குந் தெரியாத	ஆனந்த மானந்தம்	
பார்க்கக்கண்ணாயிரம்	வேணும்—தன்னைப்	
பார்க்கிறவன் கிட்டத்.	தோணும்—தேவ	
ரார்க்குந் தெரியாது	காணும்	(வா)

சரணம்.

கர்மவலைகளைக் கண்டிக்க நல்லதோர்	
கத்தியெடுத்துக்கொண்	டேனே—அந்தத்
தர்மபாப பல ஜன்மவிகாரத்தைத்	
தானே தவிர்த்துக்கொண்	டேனே—யிந்தப்
பொம்மைக்குள்ளே புறம்பாகி யிருக்கின்ற	
போதமறிந்து கொண்	டேனே—யெங்கும்
சின்மயமாகவே சேஷித்து நின்றசி	
தானந்த ரசமுண்	டேனே—நாளும்
தன்மய மாகக்கண்	டேனே—நல்ல
மர்மமறிந்து கொண்	டேனே (வர)

சத்துச் சித்தானந்த சம்பந்நுண்டாகிய	
சாஸ்வத பிரம்மமீ	தென்றும்—அ
சத்து ஜடதுக்க மான ஜகத்துக்	
கன்னிய மன்னிய	மென்றும்—எந்தன்
சித்தத்திலே கண்டு சேஷித்து நின்றசி	
தாபாசனை மெள்ள	வென்றும்—பர
மத்து விநியப்பொருளை யகமென்ற	
றிந்து நிலையிலே	நின்றும்—ஜீவன்
முத்தி சுகந்தானி	தென்றும்—யோக
நித்திரையினாலே	நின்றும் (வா)

நாச சரீரத்தை	நாயுங் காண்பித்த	
நால்வேத சாஸ்திரத்	தாலே—பஞ்ச	

கோசங்க ளென்கிற	கோட்டையிடித்த	
குருபிரமான்ந்த		ராலே—யாரும்
பேசாத பேர்செல்லாம்	பேசிக்கொண்டேநான்	
புகழ்த்திருத்தி		இலே—பின்னும்
காசாசை கொண்டு கலங்கின பேருக்குக்		
கார்யரில்லாததி		இலே—எங்கள்
ஈசன்முரு நாத		இலே—மூன்று
வாசனை யற்றதி		இலே (வா)

வந்தான் வந்தான் பரதா-என்றமெட்டு.

இராகம்-மத்யமாவதி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

கரும வலை கடந்தேன்—கருத்தினில்

பிரமனில் யடைந்தேன்

அதுபல்லவி.

மரும மறியா மகாதவம் செய்தெத்தன்

தருமபாபங்களுந் தானே சமமாகி

சரணம்.

(கரு)

அண்டம் பதினா லுலகுக்கு மாதார

மாகி நின்றேன்

பிண்ட மிருந்தாலும் எனக்கென்ன

பேதமறிந்து கொண்டேன்

வண்டத்தனஞ் செய்த மாயாவுலகத்தைக்

கண்டிக்க நானே ரகண்ட கோடாலியாய்

உண்டு பண்ணின வேதசாஸ்திரம்

ஒக்கவே பொய் யாக்கிதன்னிலை

கண்டு பூரணமாகியே வெறுங்

கற்பிதமாங் காலனாகிய

(கரு)

ஏழுமரத்தனிலே யுபாயங்கொண்

டேறிஇருந்து கொண்டேன்

பேராயிரத்தனிலே ஞானநிலை

பெற்று நிறைந்துகொண்டேன்

மாளுத சிந்தை மகிழ்ச்சியுடனதில்
ஆயுத காதல்கொண் டானந்த மாகிய
வேறுசெய்துட லாதிகள்தனை
விண்மலர்க்கினை யாகுமென்றெரு
தேறுதல் வருதென்ன பாக்கியமோ
தேவர்திரியெக் நராதியருக்குள்ளே (கரு)

புத்தியதி சயமோ நான்முன்செய்த
புண்ணிய பரி பாகமோ
பத்திவை ராக்கியமோ தத்துவம்
பதார்த்த விசாரணையோ
முத்திதரும்பிர மானந்த மூர்த்தியின்
சுத்தியதிசய மாமிந்த சாயுஜ்யம்
அஸ்திபாதி பிரியமதென்றுரை
அனுபவங்களும் வந்தெனக்கிது
சித்தியாச்சுது இவ்வுலகினில்
ஜீவனீசனை உண்டுபண்ணின (கரு)

இராகம்-ஆரபி-தாளம்-ஆதி.
பல்லவி.

ஐயா நீர் தந்த ஆனந்த மானாலும்
அதிசயமாகவே தோணுதையா (ஐ)
அதுபல்லவி.

மெய்யான குருபிர மானந்த நாதனே
வேதாந்த வேத்யனே நாதாந்த மூர்த்தியேயென் (ஐ)
சரணம்.

கண்டமில்லாம லகண்டமாய்க்	காணுது
கருவி கரணங்கள் கண்டாலும்	வீணுது
அண்டர்முனிவர்க்குள்ளுந் தானென்று	தோணுது
அடிநடு முடிவில்லா வான்றன்னைப்	பூணுது (ஐ)
பழகப்பழக மெத்தப் பாக்கியம்	வருகுது
பரம சுகானந்த பாவசந்	தருகுது
அழகா மறிவுத்தீயால் அண்டமெல்லா	முருகுது
ஆனந்த வெள்ளங்கங்கு கரையற்றுப்	பெருகுது (ஐ)

கருணை மிகுந்த கடாட்சத்தினு லிந்த
காஷாயைக் கண்டு கலந்தவுல்லாச மந்த
அருணப்ர காசம்போ லண்டமெல்லா நிறைந்த
அறிவின்முகிமையை யாரிடம் சொல்வேனென் (ஐ)

கட்டை பொறுக்கவைத்தாய் சிவமே - என்றமெட்டு.

இராகம்-மணிரங்கு-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

மனது பூரணமாகுதே யென் சாமி நாதா
தனது பாக்யமென்றெண்ணித் தானே யோசனைபண்ணி (ம)
என்ன காரியமிருந்தாலும் எவர்பலபல சொன்னாலும்
அன்ன மயாதியைவிட்டு ஆத்ம நிலையைத்தொட்டு (ம)
நாறுமுடலை நம்பாமல் நல்வினை செய்துரொம்பாமல்
ஆறுவிகாரங்க வின்றி ஆனந்தாத் மாகிலொன்றி (ம)
உடல்கரண மிருந்தாலும் உலாவுவதிற் பேயானாலும்
கெடல் வழிகள் தன்னைமூடிக் கேவலாத்மாவைக் கூடி (ம)
காரண காரியங்கள் தெரிந்து காமகுரோதங்கள் பிரிந்து
வீரிய மிகுந்தானந்தத்தில் மேகமிகழ்ந்தகத்தில் (ம)
குருபிரமான்ந்தராகியே விமலசித் சுக போதியே
துங்கஞானத் தியிலிட்டு துவைத பாவத்தைச்சுட்டு (ம)

இராகம்-மத்யமாவதி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சாக்ஷி சைதன்யமானே னென்றும் சத்குருகிருபையால் (சா)

அதுபல்லவி.

காக்ஷி கண்டதில்லின்று குக்ஷித் திருந்துரைத்து
வீக்ஷித்த தினல் பந்தம் துவேக்ஷித் தொருவிதமாய்
வீக்ஷணை செய்து விசாமிக்குந்தொரு
தாக்ஷியில்லாமலே நற்பதமாகவே
தீக்ஷித் தவனையும் திபாகம் செய்ததி
தீக்ஷணமுள்ள திவாகரன் போலவே (சா)

சரணம்.

நேகாதி பிரபஞ்சமவே	றுக்கி—தேகாதிக்குள்ளே
மாக பாசமறுத்து	நீக்கி—முக்காலத்திலும்
வேகாத தலையென்று	நோக்கி—விவிதமான
சாகாத காலில்லாதென்	றுக்கி
யேகாந்த நிர்மலத்தில்	யோக சயனங்கொண்டு
லோகாதரங்கொன்னுந்	நாகந்தணிந்துள்ளம்
பாகமுறைந்து பராபரவெளியிலே	
தேகமறைந்தொரு	தேஜோ ராசியாய்
நாகம் நிறைந்தும்	அதித நிலையிலே
சோகமுறிந்து	சுபாவம தாகிய

(சா)

மாயாவுடல் கருவி	யென்றும்—மற்றொருவர்க்கு
வாக்காலுரை செய்யாதே	கண்டு—வானுக்குள்ளின்று
ஓயாதானந்த நிலை	கண்டு—ஒருவர்க்குமப்பிர
மேயா தனுபவமீ	தென்றும்.
காயாம் புரியில்மனம்	நாயாய்த் திரிந்துலக
பேயாடுவார்கள் சம்பர	நாயமறிந்துமிந்த
ஞாயமடங்கிய	நானறிவாகவும்
மாயை துடங்கிய	மறையருள்கர்மங்கள்
சேய நடுங்கிய	சின்மயபுமாயதின்
சாயை பொடுங்கிய	சமரசமாகிய

(சா)

சிரவணாதி சாதனத்தி	னாலும்—ஜென்மங்கள்கோடி
தவமீஸ் வரார்ப்பணத்தி	னாலும்—தாரணிபுகழ்
சிவகுரு பிரமானந்தத்தின்	சிந்தை —மகிழும்
நவமாம் புத்தியிவேகத்	தாலும்
தெய்வமா யுலகுக்கெல்லாம்	சிவமாய் நிறைந்தெந்நாளும்
பவதோஷாதிக ளில்லா	தவனனுக்கிரகத்தினால்
பவமுறு சிந்தைகள்	பலபலவானதும்
தவமருளுங்குரு	தயவதனாலது
சிவமுறு சிந்தனை	சேகரமாயுல
கவனிவ னதுவென்	றனுபவ மதனால்

(சா)

இராகம்-பொரவாஷ்டிபம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

அறிவுதா னென்றறிந்த பேர்க்கு
அன்யமுண்டோ வதை நீபாராய்

அறுபல்லவி.

குறுஅந்தானே	குறிஞா	மன்று	
மருஅமானந்த	கோசமு	மன்று	(அ)

சரணம்.

பெண்டு பிள்ளைகள்	பொருள் பொய்யென்று	
அன்று மாதவன்	சொன்ன தறிந்து	
கண்டு கருத்தில்	கலந்து நின்று	
தானே நிறைவாகவே	நிறைந்து	(அ)

கற்பிதபிர	பஞ்சமென்று	
கானற் சலம்	போலே கண்டு	
சொற்பனத்தில்	கண்டசுகமென்று	
அஸ்மா மீதா	காதென்று	(அ)

மட்டில்வேத	சாஸ்திரங்கொண்டு	
சட்டி சட்டுவம்	போலே கண்டு	
குட்டுமார்க்க	மறிந்து கொண்டு	
வெட்டவெளி யாகவே	நின்று	(அ)

பஞ்ச பூதப்பிர	பஞ்சவி காரம்	
அஞ்சதன் மாத்திரை	யறிந்த பிரகாரம்	
கொஞ்ச விஷயங்	குறிக்குமந் நேரம்	
மிஞ்சின தேயது	வேதாந்த சாரம்	(அ)

பருவங்கண்டு	பாக்கியங்கள்	
தரும்பிரம்மா	னந்த ரெங்கள்	
குரு சன்னதி	கண்ட ஜனங்கள்	
சருவ காரண	மாவார் தங்கள்	(அ)

இராகம்-சுருட்டி-தாவம்-ஐதீ.
பல்லவி.

சபாசு மேலடா சாமி நீதந்த
சௌபாக்கிய மென்ன சொல்லேன்

அதுபல்லவி.

ஆபாசமாந்தே . காதல்கிலுமும்
அறிவினிடத்திலே தோன்றிமறைந்த
தருவினிடத்திலே புருடன் போலே

(ச)

சரணம்.

ஆரோபமாமொரு அடர்ந்த காட்டிலே
அபவாதவழிகண்டு நிவாததீபம்போல
நேருடனே சென்று நின்றநிலைக்கு
நிர்ச்சல மாகவே நின்றநிலைக்கு
அச்சமில்லையொரு கா லுமினரிமேல்

(ச)

பொன்னுக்குள்ளே பூஷணங்காணதும்
பொய்யா மிருந்தாற்போல்
என்னுக்குள்ளே யிந்த வீரேழு லோகமும்
இருந்து தோனுது என்னிடமேயுந்
அணர்ந்து பார்த்தால் தன்மயமே

(ச)

மணிகளநேக மிருந்தாலு மணிக்கோர்
தசர மென்று போல போதம்நானாய்
பினியான காயங்களில் புவனங்க ளெல்லாம்
பூண்டிருந்தேன் அறிவுமயமாய்
நின்றாண்டிருந்தேன்

(ச)

நிராவலம் பனமாய் என்றும் நிரஞ்சன
நிர்மல மயமாய்
சராசரங்களி லேயிருக்கும்
சலன விகாரங்க ளேதிருந்தாலும்
மலினமில்லாதொரு வெளியது போலவே

(ச)

அபரிமிதானந்த வாரிதியே யென்னையா
குருபிரமானந்தனே போக்கியென்னுள்ளோ
விபரீத பிராந்தியைப் விகற்பமில்லா தொரு
விபுவாய் நின்ற பராபரமூர்த்தியே
பிரபுவாய் நின்ற

(ச)

இராகம்-தர்பார்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சந்தி ரோதய மாச்சே போத
சந்தி ரோதய மாச்சே

அறுபல்லவி.

இந்திராதி தேவர் முனிஸ்வராளுக்கும்
எட்டாத குருடிர மானந்தத்திலிருந்து (ச)

சரணம்.

அறிவு நிதிவிருத்தி யாச்சே—மனதென்னும்
ஆம்பல் மலர்ந்த தாச்சே
சொரியுற தானந்தங் களுமாச்சே
சொல்லமுடிவில்லாத சுகமாச்சே (ச)

காயமும் வே றுச்சே—காமாதி
கள்ளர் பயமும் போச்சே
சோயமென்னும் பதம்பொய்யாச்சே
சோகம் பாவனையே மெய்யாச்சே (ச)

மோக விருளும் போச்சே—சுபாவ
முத்தி சபல மாச்சே
ஏகமானவெளி தானுச்சே
ஏகாந்த நிர்மல வொளியாச்சே (ச)

கண்டதிரிசயமும் போச்சே—தோணியும்
கானல் சலம்போ லாச்சே
அண்டர் முனிவர்க்கும் அரிதாச்சே
ஆருமறியாத அதிகப மாச்சே (ச)

சாதி வர்ணம் போச்சே—வேத
சாஸ்திரம் வெறுப் பாச்சே
ஆதிபந்தமூயில் லாதவறி வாச்சே
அபரிமிதானந்த சுகமாச்சே (ச)

இராகம்-பியாக்கு-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

பூரண மானேன் பிரமான்நா

ஆரியனருளா லசையாமல்

(பு)

அதுபல்லவி.

காரணமாகக் காரியமிற்று தீமாயிருந்தேன்சிவமாக

தாரணி யிழந்தேன் தன்மயவடிவாய்

வேறுரு மறந்தேன் வெளிபோலே

(பு)

சரணம்.

சஞ்சலமிற்று தன்மயவடிவாய்

அஞ்சையுமறந்தே னனுதினமும்

மிஞ்சின பொருளாய் முத்திசுகத்தில்

வஞ்சப் பிறவியற்று வானுருபோல்

(பு)

அம்புதிபோல அகண்ட வடிவாய்

பிம்பமற்றருளும் பொருளாகி

கம்பத்தில் சோரன்போல் காணும் பிரபஞ்சத்தை

அம்பரநிலமென் றறிவாகி

(பு)

சொல்லும் பொருளற்று சொருப சுகத்தில்

அல்லல் வினைகளற்று அறிவாகி

பொல்லா மனச்சிந்தை போக்கிப்பிரமான்நத

உல்லாசமாக நின்றேன் உயர்பதத்தில்

(பு)

சிந்தையிழந்து சின்மயவடிவாய்

பிரமான்நதர் பதந் தொழுது சதா

எந்தன் வடிவா யிருபொருள். மறந்து

சந்தத மிருந்தேன் தானாக

(பு)

இராகம்-குறிஞ்சி-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

ஆனந்த மானேன் ஆனந்த மானேன்

ஆனந்தமாய் நிறைந்தேன் அகிலமெல்லாம்

அருள் கிருபையால்

(சு)

காவற் சலம்போல்	பிரபஞ்சம்	
தோணலென் றேயறிந்து	சொருபமானேன்	(ஆ)
அறிபவனும்	அறிபொருளு மற்று	
பரிபூரணமான சுக	பதத்தையுற்று	(ஆ)
நானவனே தானாகி	எங்கும்	
வானுருவம் போல்	விளங்குகின்றேன்	(ஆ)
அதுவிது வென்ற	பேதபத மிற்று	
சுதமான முத்தி	பதந்தனையடைந்து	(ஆ)
யாவுந்தன் மயமான	இடந்தனிலே	
ஜீவபாவமிற்று	சிவமாகி	(ஆ)
சுத்தவஸ்து வாகத்	தன்னை யறிந்து	
சித்திய அபரோகூ	நிலையின் நின்று	(ஆ)
சின்னை யற்றுச்	சிவமயமாகி பிரம்	
மானந்த பதமலர்	தொழுது சதா	(ஆ)

இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

வெட்டவெளி யாகிப்போச்சே பிரமானந்தம்

அதுபல்லவி.

இஷ்டமுடன் குருநாதன் சுட்டிக் காட்டினபொருளாய்
நஷ்டமாகி ஜென்மவினை நிஷ்டையிலே யெப்பொழுதும்(வெ)
சரணம்.

குதுடனே வாதுசெய்து	சொருப சுகத்தை விட்டுப்
பேதித்திடு மனமாயை	சேதமாகி யெப்பொழுதும்(வெ)
தாறுமாறுமாய் விரிந்த	பாருலக மத்தனையும்
ஆரியனருளினாலே	பூரணமா யெப்பொழுதும்(வெ)
அங்குமிங்கு மேகமாகப்	பொங்கிடும் பூர்ணசுகத்தில்
மங்குமன விருத்தியெல்லாம்	பங்கமாகி யெப்பொழுதும்(வெ)
பித்தனைப் போலவே சதா	மத்தனாகச் சஞ்சரிக்க
உத்தம சுகத்தைத்தந்த	கர்த்தனாலே யெப்பொழுதும்(வெ)

காதிபுட னீநிகுல	கோத்திர மாதிகளெல்லாம்
ஜோதியான தன்னைவந்து	பாதியாம லெப்பொழுதும்(வெ)
அம்பரம் போலவேதான்	சிதம்பரமாகிய சுக
அம்புதியிலமிழ்ந்துலகி	னிற்பமற் றெப்பொழுதும்(வெ)
ஆகையனாலே துடரும்	போக்குவர வற்றபிரம
பாக்கியத்தை யடைந்துநான்	சிலாக்கியமா யெப்பொழுதும்(வெ)
எந்தன் குருவாகவந்த	பிரமானந்த ரருளாலே
பந்தமோகூழ் மற்றுசதா	எந்தன் வடிவமாகவே(வெ).

இராகம்-சஹானு-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

நிரதிசயானந்த	சுகந்தந்த குருநாதன்
நீரல்லவோ	சாமி—எங்கும்
நிறைந்த சுக போதன்	நீரல்லவோ

அதுபல்லவி.

தரதி சோகம்	ஆதம் வித்து	
தனே தானாச்சு	தெல்லாம்	
தன்மயமாய்	யென்மயமாய்	
சின்மயமாய்	தோனுதிந்த	(நிர)

சரணம்.

கர்மகள்ள குழிகளெல்லாம்	காலடியிற்	கூட்டி
காமமென்னுங் காடுவெட்டி	ஞானத்தீயை	மூட்டி
மர்மஞான வாரிதியில்	வாரியெனைக்	கூட்டி
வாய்பேசாவான் பொருளென்	மதியிக்குள்ளே	நாட்டி
துன்மார்க்க வழிகளிலே தூரநடந்	தோயாமல்	
துரிய பதம் பெரியபதம்	தெரியுவித மறிவிக்கிந்த	(நிர)

கற்பனையாய்க் காண்பதெல்லாங் கருத்துக்குள்ளேதானே
கானற்சலம் போலகண்டு களித்திருப்பே னானே
அற்புதந்த மானிடனென்று அறிந்துகொள்ளலானேன்
ஆருக்குள்ளே யடங்குமிந்த அவனிக்குள்ளேதானே
சொற்பனமாய்க் கண்டதெல்லாம்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தாறு மென்ன
சோகமுண்டோ தாகமுண்டோ தேகமுண்டோ அறிவுக்கிந்த()

காயமென்னுங் கள்ளனிகே காத்திருக்கும் போதே
கருத்து மகண்டமதாதி காலனியில் லாதே
மாயையென்னு முலகமெல்லா மான்டி.றந்த போதே
மகத்தான பெருவெளியாய் மனது நிறைந்ததே
நாயகுரு பிரமான்ந்தனே தோணலுக்குள்ளானவனே
தொந்தமுண்டோ பந்தமுண்டோ மந்தமுண்டோ மதிக்கிந்த

இராகம்-காப்பி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

அக்யானந்த சுகம் அபரித்தகுருநாதா

அநுபல்லவி.

சகநுவினாலென்னை நோக்கித் தகநுணமே வினைநீக்கி (அ)

சரணம்.

பாவாபாவங்கள் நீக்கி பரப்பிரம மயமாக
யாவு மறியச்சொல்லி யருளிமும் மொழியாலே (அ)

ஞானமிர்த ரசத்தைக் கருணையா வருள்செய்து
ஆனந்த வாரிதியில் அமிழ்ந்திட எப்பொழுதும் (அ)

சுமரச பதந்தன்னைத் தயவுடன் கொடுத்தெந்தன்
மமதை யறுக்கமகா மந்திர முரைசெய்து (அ)

ககனோப மானத்தாலே காட்டிபெந்தன் ரூபத்தை
மகான மாகளன்று மாசற்ற நிலைத்து (அ)

அகமேக மாகவிந்த அவனி முழுதுங்காண
சுகவடி வாகப் பிரம்மா நந்தராய் வந்து (அ)

இராகம்-முகாரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஜென்ம சபல மாச்சுதைபா இந்த (ஜெ)

அநுபல்லவி.

தன்ம காரணமான ஜென்மகோடியிலிந்த (ஜெ)

சரணம்.

பொல்லாவிஷய மென்று	குறித்து	இந்தப்
பூலோக பரலோகமும்	வெறுத்து	வெகுவாய்
மல்லாடு கரணங்களை	மறித்து	எந்தன்
மனதில் சித்தியாசையும்	பெருத்து	ப்பாரில்
நல்லோரைக் காணாமல் நைந்துடலினைத்திந்த		(ஜெ)

மாயாசம் சாரத்தில்	வாடி	உள்ளம்
மலையாமல் குருபாதம்	தேடி	அவர்
வாயா லுரைத்தபொருள்	நாடி	நல்ல
வழியொடு நடந்தென்னைக்	கூடி	யிவர்
ஓயா தானந்தநிலைக் குபகாரம்	கோடி யிந்த	(ஜெ)

சங்கவரீஜிதனா	விருந்து	தானே
சங்கிதானந்தமாய்	நிறைந்து	குரு
பிரம்மா னந்தமென்	றறிந்து	தன்னை
வேதாந்த பொருளாய்த்	தெரிந்து	சித்தாய்
எங்குமாய் நிறைந்ததில் ஏகமாய் நிறைந்திந்த		(ஜெ)

இராகம்-எதுகுலகாம்போதி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

என்னைத் தவிரவேறே யில்லையென் றுபதேசம்
செய்த குருவை என்றும் மறவேனே

அநுபல்லவி,

முன்னே செய்ததவம் மூர்த்திகரித்தெந்தன்
யோகந்தீர்க்கபிர மாந்தராக வந்து (எ).

சரணம்.

பூதமும் வேறல்ல	பொறிபுலன்வேறல்ல
வாதமு வேறல்ல	வாக்கு விகாரமல்ல
சாதனை பண்ணிநாம	ரூபத்தைச் சோதித்தால்
வேதங்கடந்த பொரு	ளாமென்றாரிவர் (எ)

பஞ்சதன் மாத்திரை
பாழானதுக்கு நீயே
நிஞ்சுமறியே நோனும்
வஞ்சமறும் நல்ல

பகுத்துப் பார்த்தகிடம்
சாஷி பென்றிரிங்கே
நோணலே நீயென்று
வாஸிருகையிற் றந்து (எ)

கையென்றுங் காலென்றுங் காடென்றும் புரமென்றும்
பொய்யென்றறிந்துகொண்டு புகன்ற அறிவேயென்றும்
மெய்யென்றும் சுருதியுத்தி அனுபவத்தினுள்ளம்
கையினெல்லிக் களிபோற் காட்டின ரதிசயம் (எ)

பட்டையு டுத்திப்பலி பூண்டுதிரியு மிந்தப்
பாக்கிய மேதென்று பார்க்கில் மனவிகாரம்
கட்டையிற் கள்ளன்போல காணும் பிரபஞ்சமதைச்
கட்டுக் கரைக்கச்சக சாகரமாம் நீயென்று (எ)

ஆதியும் நானே யனாதியும் நானென்று
சோதித்துக் கண்டேனெங்குஞ் சோதிமயமாமென்னை
வாதிக்கு வேதமகா வாக்கியத் தனுபவம்
போதித் தறிந்தகண்ட பூரணமாம் நீயென்று (எ)

இராகம்-கல்யாணி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மானத்துடனே போடி மாயையே நீ (மா)

அறுபல்லவி.

வானொத்த குருபிரமா னந்தரிகேயொரு
தானத்திலுண்டவர் ஞானத்தியிங்கே யுண்டு (மா)

சரணம்.

வாசன வசத்தாலே நீ வந்தவழியு மறிசுவேனடி
கோசத்துக் கப்பாலேநான் குடியிருப்பேனென் றறியாயோடி
பாசக்கொடி கடந்து ஆசைக் கடல்கடந்து
வாசற்படி கடந்த மாசற்ற ஜோதியடி (மா)

தத்துவ மறிவேனடி எந்தன்கிட்ட தாறுமாறுமென்னடி
சித்துருபனடி எங்கும் சிறந்த ஞானமடி
வஸ்துவியை நான் உற்றுணர்ந்துபரி
கந்த சொரூபரான அத்துவிதீயனடி (மா)

குஷ்டரோகமடி உன்குய்யத்தின் திட்டம்நானறிவேனடி.
தட்டக்கூடாதுபோடி நாதன்தந்த திருஷ்டியுண்டுபோடி.
பட்டப் பகலிருட்டைக் கிட்டவரமொட்டு மடி
துஷ்டமாயையே ஞானம் சுட்டு விரட்டுமடி (மா)

இராகம்-தோடி-தாளம்-சாப்பி.

பல்லவி.

ஆத்ம ஞான வலையிற்குள்ளே
யகப்பட்டுக் கொண்டேனேவிதியே

அதுபல்லவி.

பத்மலோசன் முகத்தில் விழித்த
பலனோவிது நானறியே னிவர் (ஆ)
சரணம்.

தத்து மலிமருந்தைக் கூட்டித்
தாம்பூலச் சிரணவத்தி லூட்டி.
யுக்தி சமரச மிஞ்சியே சை
யோகத்தி லென்னுடன் கொஞ்சியே
நித்தியானந்த நிலையிலே யென்னை
யிருத்தியே யுரு வேற்றியே
வைத்துக் கொடுத்தா ரென்னமோவதில்
மயங்கினேன் மெத்தத் தயங்கினே னிவர் (ஆ)

அகத்தி லொன்றும் புறத்திலொன்றும்
அடுத்துக் கொண்டென்னை யாகுமென்று
சுகத்தை யுள்ளுக்குள் நாட்டியே
சொந்தம் போலேபா ராட்டியே
இகத்தாரென்னை யேசுவே
யிதத்திலே யவர் மதத்திலே
செகத்திலொன்று மில்லாமலாக்கிச்
செய்தவரிவர் சேதியறியாத (ஆ)

தற்பரர் சுருதி விதித்தது தானே
தலையிலே பிரமன் எழுத்துத்தானே
இப்படி யென்று நானறியேன்

இந்தச் சித்தப் பிரமையைப் பிரியேன்
தற்பார் சூது தெரியுமோ நல்ல
தர்மியல்லோ நான் கர்மியல்லோ
அப்பிரமே யசுதா னந்த ரூபர்
அசலராம் பிரம்மா னந்தரா மிவர்

(ஆ)

இராகம்-கேதாரகௌளம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

இவருக்கு நானென்ன செய்தேனோ தெரியாது
என்னை யிப்படிச் செய்தார்

அறுபல்லவி.

கயிறுந் தோண்டியும்போல காயத்தோடிருந்தவென்னை
காணியுந் கடுவாயும் போலெந்தன்
காயமெனக் கிருகாத மாக்கினார்

(இ)

சரணம்.

பெண்டு பிள்ளையில்லாமல் பேருமூரும் மில்லாமல்
நன்றித் தொன்றமில்லாமல்
கண்ட கருமம் செய்ய கைகா லுடலில்லாமல்
அகண்ட பெரு வெளியுரு வமாயொரு
ஆகரவில்லாமற் செய்தார்

(இ)

புதுப்பாளை யியைப்போல போகமெனக்கில்லாமல்
புவிவிஷயங்கள் பொய்யாக்கி
மதுவுண்ட நானினால் நீருண்ட மரியாதை
சதுர்மறைகள் புராண சாஸ்திரம்
அதிசூமெள்ளளவு மாகை வையாமல்

(இ)

அசுவத்த பிரதக்ஷணம் ஆதித்தனமஸ்காரம்
அகில கர்மங்களெல்லாம்
விசுவாசமாய்ச் செய்த விருத்தியொழிக்கச் செய்தார்
நசுவரமென்னும் நாட்டிலேயெங்கள்
நாதர் குருபிர மானந்தர்

(இ)

இராகம்-ஆனந்தபரவி. தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

உபகாரத்திற்குப்பதி லுபகாரம்செய்ய வேறே

உலகத்திலொன்றுங் காணேனையா

அதுபல்லவி.

அபராதியாமோ அடியேனுக்கிந்த

அகிலமும்அறிவு மயமாய்த் தோணுதையா

(உ)

சரணம்.

உடல்பொருளாவியு முலகமக்கீந்தாலும்

ஒருமொழியிலை பெறுதையா

உடலாதிப்பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றெனக்கில்லையது

உம்மைத் தவிர உண்டோ ஐயா ஐயா

(உ)

ரணபாதகனென்று நீதிஉரைத்தாலிந்த

ரணந்தீர்க்க மாட்டேனையா

குணவிரஹிதனென்று குவலையந்தனிலும்மைக்

கொண்டாடுவேன் அனல்லாமலையா ஐயா

(உ)

கூட்டுக்குளடைபட்ட புழுவுஞ்ஞபதேசித்த

குழவிக் குதவியுண்டோ ஐயா ஐயா

நாட்டுக்குள்ளே பிரம்மானந்தநாதரே

நானென்ன செய்யப்போவே னையா ஐயா

(உ)

இராமம்-முகாரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

உமக்கென் லுபகாரத்தைப் பாரும்

உலகத்தைக் கண்டு தேறும்

அதுபல்லவி.

கழுக்கம் பேசு காரியமுண்டோ

காரணகுரு பிர மானந்த நாதரே

(உ)

சரணம்.

என்ன சொன்னாரிவ ரென்றிருக்காமல்

இரவும் பகலும் பார்த்து

இன்னபடியாயிவர் சொன்னவுண்மைஎன்

றெண்ணி மனதினிலேற்றி

சொன்னபடியேநடந் தாத்தமில்லக்கடையைச்
சோதித் துணர்ந்து பார்த்து
சன்னல் பின்னல் செய்த ஜடசைதன்யங்களின்
சஞ்சலத்தை நான் தீர்த்து

(உம)

ஆயிரந்தரம் அருள்செய்திராகிலும்
ஆருக்கு உள்ளிலே யேறும்
பேயுமழைக்கு முத்துச் சிப்பிகளா யெங்கும்
பெருந்துண்டாருமோ கூறும்
தாயுந்தமருமையன் நன்னுடலாசையுந்
தவிரந்திருக்குமோ ஆரும்
வாயில் வலதுஞானம் வழியுந்துறைபுமாக
வார்த்தைசொல் வார்களோ பாரும்

(உம)

ஆவரணதிகள் அழிந்த கண்டநிலை
அநுபவமாய் வல்லையோ
தீவிரமாய் திவ்ய போதாமிர்தரசம்
தேன்பால் ருசிதர வில்லையோ
தாவராதிகளைத் தன்மயமாகவும்
தாரணியில் வெகு தொல்லையோ
தேவரீர் ஞானத்தை தேசப்பிரசித்தியாய்த்
தினமுமனுபவிக்க வில்லையோ

(உம)

இராகம்-பிலஹரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

பிரமானந்தத்தைக் கண்டுநீ சும்மா
பேசா திருமனமே

அநுபல்லவி.

தர்மமோ விதுசொல்லத் தாரணியோர்க்கிந்த

(பி)

சரணம்.

சர்வபூரணமாகிச்

சச்சிதானந்தமாகிக்

கர்வமொடுங்கிய

கேவலமாய்நின்ற

(பி)

நித்பானந்த சொரூபமாய்

நிர்விஷயமாய்நின்ற

சத்தியஞானந்த

சாஸ்வதமாகிய

(பி)

வேதாதிதமாகிய	விதிநிஷேதமில்லாத	
போதானந்த சொரூபமே	சரணமாய்நின்ற	(அ)
சீதோஸ்ஸுதிகளின்றி	ஐனனமரணமின்றி	...
வேதோக் தனுஷ்டானாதி	விரகிதமாய்நின்ற	(அ)
சமரசவடிவாம்	பிரமானந்ததேசிக	
விமலபோத சொரூப	விஸ்வமயமாய்நின்ற	(அ)

இராகம்-நாதநாமகிரியை-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

சீர்பெருகும் சச்சிதானந்த மாகிய
 சின்மயனே குரு நாதா
 பார்முழுதும்பர மாகிநிறைந்தவென்
 பாக்கியனே குரு நாதா
 ஆரறிவாரெனக் கருளியவனுபவம்
 ஆண்டவனேகுரு நாதா
 பேரறிவாகிய பிரமநிலக்கடை
 பேசறியேன்குரு நாதா
 அந்தகன்போலவே யலைந்துதிர்ந்தவென்னை
 ஆண்டவனே குரு நாதா
 சிந்தை மகிழ்ந்திடச் சிவபதமருளிய
 சேதனனே குரு நாதா
 பந்தமோக்ஷமென்றும் பேசறியாதொரு
 பேதையல்லோ குரு நாதா
 சந்தத மனுபவ மாகவேதாந்தத்தைச்
 சாற்றி வைத்தாய் குரு நாதா
 மரமேறிக்கை விட்ட மானிடர்போலவே
 மாண்டு பிறவாமல் நாதா
 திரமெனக் கீந்ததுந் தேவரீரல்லவோ
 தேசிகனே குரு நாதா
 சரசப்பேச்சில் சச்சிதா னந்தநிலைந்த
 சாமியல்லோகுரு நாதா
 பரமரகசியப் பதமருள்செய்பரி
 பூரணனேகுரு நாதா
 கித்ய நிரஞ்சன நிர்மலமாகிய
 நிற்குணனேகுரு நாதா

சத்யஞ்ஞானந்த சமரசமாகிய

சாஸ்வதனேகுரு

நாதா

புத்திக்கு சாஷியாய் போதமதாகிய

பூரணனேகுரு

நாதா

பத்திவைராக்கிய மழமறைநூல்களின்

பழம்பொருளே குரு

நாதா

முத்திபரமசுகம் தன்னுக்குள்ளே தானே

முன்னமேயிருந்தாலும்

நாதா

அத்திக்கு சாஷியாய் அறிநிறவனுபவம்

ஆத்மருவார்குரு

நாதா

சுத்தியிஸ்ரஜதம்போல் தோனும்பிரபஞ்சமென்று

சொல்லுமையாகுரு

நாதா

புத்தியனுபவங்கள் சொல்லியுலகப்பேயை

யொழிக்குமோனாக்குரு

நாதா

நிர்விஷயானந்தம் நிலையெனக்கீந்ததும்

நீரல்லவோகுரு

நாதா

தூர்விஷயங்களைத் தூளாக்கியவெனது

துரையல்லவோகுரு

நாதா

சர்வமுந்தானாய்ச் சமரசபதந்தந்த

சாமியல்லோ குரு

நாதா

பர்வதமாம்பிரதி பந்தமுத்ததன்

பாதமல்லோ குரு

நாதா

காசம்படர்ந்த கண்ணைக் கடுவெளியாக்கிவைத்த

காரணனே குரு

நாதா

நாசம்பிறவியில்லா நாடெனக் கருளிய

நாயகனே குரு

நாதா

பாசமகற்றி யென்னைப் பதிதனிற்கூட்டிவைத்த

பண்டிதனே குரு

நாதா

தேசம்புகழும் பிரம்மாநந்தராம் எங்கள்

தேசிகனே குரு

நாதா

அடிமுடிநடுவின் அண்டமுழுதும்ஞான

வடிவாய்நிறைந்தவர்க்கு

மங்களம்

சிவ

னடியாரைக் கூட்டிக்கொண்டானந்தவெளியிலே

குடியாயிருப்பவர்க்கு

மங்களம்

எங்கள்

குருபிரம்மாநந்தருக்கு

மங்களம்

எங்கள்

அஸ்வத்த நாதருக்கு

மங்களம்

எங்கள்

முத்துராமலிங்கருக்கு மங்களம் எங்கள்
சஸ்ஸகாய சுவாமிக்கு மங்களம் எங்கள்
விவேகானந்த சுவாமிக்கு மங்களம் எங்கள்
சாதுசங்கத்திற்கு மங்களம் நித்யமங்களம்

இ-ம்-சுருட்டி-நா-ம்-ஆதி.

கண்ணி

நித்யானந்தபிரகாசருக்கும்நிற்குணர்க்கு மங்களம்
சத்யானந்த கனமாய் சர்வமுந்தன் மயமாய்
சுத்தஸ்படிகரான சொருபருக்கு மங்களம்
அகிலாதிபேதமற்று அகண்டேகருபமாகி
சுகமயமானசொஸ் சொருபருக்கு மங்களம்
அவனிமுழுதுமந்த ஆனந்தாகாசமாகி
சிவமயமாய்விளங்கும் சின்மயர்க்கு மங்களம்
பிரதக்கற்றருபர்தானே பிரமானந்தகுருவாகி
தயவுடனருள்செய்த தன்மயர்க்கு மங்களம்

சுலோகம்

தேஹோமித்யா மனோமித்யா சித்தம்மித்யா ஜடத்வத:
ஸர்வம்மித்யாந ஸந்தேஹோ பிரம்மைவாஹம் நஸம்சய:
நிஸ்தத் தத்வ விநாஸத்வ வாசாரம்பன நாமத:
மாயாமயம் ஜகத்ஸர்வம் பிரம்மைவாஹம் நஸம்சய:
மனோமயம் ஜகத்ஸர்வம் பிரம்மைவாஹம் நஸம்சய:
நாஹம் தேஹோ நேந்திரயான் யந்தரங்கோ
நாஹங்கார: பிராணவர்கோந புத்தி:
தாராபத்ய க்ஷேத்ரவித்தாதிதூர:
ஸாக்ஷிநித்ய பிரத்திய காத்தம்: லீவோஹம்.

பல்லாண்டு.

மூர்த்திகண் மூவருமறிபா முழுமுதல் வந்தோருருவா
யார்த்தபெரும் பாசமெனு மாறிருள்வா யழிவேனுக்
கோர்த்துணரும் வகையருளி பொருநொடியிற் பிறப்பறவே
பார்த்தனையாட் கொண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே
பரவரிய நாதனுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

நீங்காத பெருந்நயரா நெருக்கியெனைச் சுழற்றியிடு
மாங்காரந்தவிர்த்திடவோ ராரியனையெழுந்தருளி
ஒங்காரத் துட்பொருளை யொருமொழியி னனித்தெனையும்
பாங்காக ஆண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே
பத்திவலைப்பட்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

மன்பாலப் பாதலர்பால் வாணோர்பான் மற்றுமுள
வெண்பாலு மெய்தரிய பேரின்பம் யானெய்த
நன்பாக வந்தருளி நல்லடியா ருடனெனையும்
பண்பாக ஆண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே
பாராமற் பார்த்தவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

மயலதனான் மறந்துபிறந் துழன்றிடும் மதியிலியேன்
பயமதெலார் தீரவரு வானுருவா யெழுந்தருளி
நயமதுறவுட்புகுந்து ஞானகணப் பேரொளியாய்.
பயனதுவாய் கின்றவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே
பத்தருயிருண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

விருத்தம்

காடுங்கரையுமனக்குரங்கு கால்விட்டோட வதன்பிறகே
ஒடுந்தொழிலாற் பயனுளதோ ஒன்றாய் பலவாயுயிர்க்குயிராய்
காடுங்கருணை பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற்கன்பு நிலை
தேடும்பருவ மிதுகண்டிர் சேரவாரீர் செகத்திரே.

சைவசமய மேசமயம் சமயாதிதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள்வெனி காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டு
பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புருதவேண்டா முத்திதரும்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரீர் செகத்திரே.

காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டிரகண்டா காரகிவ [மாய்
போகமெனும்பே நிற்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப் பூரண
ஏகவுருவாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற்றிடநாமினிபெடுத்தப்
தேகம்விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரீர் செகத்திரே.

பொன்னில மாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தாருள்ளம்
தன்னிலந் தரத்திற்சீவ சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங்களினுமிக்க எழுநிலமவற்றின் மேலாம்
நன்னிலமருவுமேக நாயகன் பதங்கள்போற்றி.

ஐயனே யெனதுள்ளே நின் றனந்தஜென்மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதேசிக்க வெளிவந்த குருவேபோற்றி
உய்யவே முத்திரைக்கு முதவிக் கோருதவி நாயேன்
செய்யுமாறொன்றுங் காணேன் திருவடிபோற்றி. போற்றி.

இ-ம். கமாசு-தாளம்-சரப்பு.

கண்ணிகள்.

கருணாநிதியாங் குருவோடருளுக்குக்
கைமாறொன்றும் காணேனே கரு

மறையின் மொழியும் பிரமம்உருவாய்
வரவுமருளாலே தரவும் பிரமானந்தம் கரு

தன்னையினைந் திடச் சொன்னமொழிதன்னை
நன்றாயறிந்தெங்கு மொன்றாநிறைந்தபின்னே கரு

உடலைமறந்து அறிவாய் நீரைந்து
பரமாயறிந்த தெல்லாந் திறமாய்த் தன்னிலையிலே கரு

ஆசானருள் செய்த பேசாநிலைதன்னில்
ஈசன்றா னென்ற சொல்லும் வாசாரம் பணமாகி கரு

சின்தையொழித்தெங்கும் சிவமாய் நிறைந்திட
வந்ததிவ்வானந்தம் பிரமானந்தனருளால் கரு

விருத்தம்

கருணபரஸ்கரன்போல் கருணையாலந்தக்
கரணமோகத்தைக் கடத்தியுள்விளக்கும்
பிரணவப்பொருளாம் பிரமவானந்தன்
சரணபங்கயத்தைத் தலைக்கணிந்தெளிர்வாம்

வந்ததோர் ஸ்தூலந்தன்னில் வான்முதல் பூதத்தம்ஸம்
எந்தெந்தருபமாக விருக்குமோ வதனை நன்றாய்
எந்தனுக்குரையுமென்ற வினியதோர் சீடனுக்குச்
சின்தையின் கலக்கந்திரத் தேசிகருரைக்கின்றாரே.

இராகம்-ஆனந்தபரவி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

அன்னமயகோச முண்டான விசித்திரம்

ஆருடன் சொல்வே னையா

அநுபல்லவி.

உன்னன்னை தந்தைநித்தம் உண்டன்ன ரசம்பாய்ந்து

உண்டாபிருக்கும் சுகல் சரோணிதங்களுஞ்சேர்ந்து

(அ)

சரணம்.

மண்ணில் மண் அஸ்தியாகவே

யிருக்குது

வாரிவந்ததில் மாம்சமா

யுறைந்தது

வன்னிவந்ததில் தோலாக

முடிற்று

வாயு நரம்பாயும் வந்தது

கூடிற்று

இன்னமு மாகாயம் ரோமமாய்

முடிற்று

இப்படிப்பிருதவியின் பஞ்சக

முடிந்தது

(அ)

வாரியில் வாரி மூத்ரமாய்த்

தீர்ந்தது

மாரிநிலமதி லுமிழ்நீராய்ச்

சேர்த்தது

வீரியமாமக்னி வேர்வைபாய்த்

தோய்ந்தது

வீசியவாயுவும் ரத்தமாய்ப்

பாய்ந்தது

ஆரியனே விண்ணும் சுகல்மாய்

வடிந்தது

அப்புவின பஞ்சகம் இப்படி

முடிந்தது

(அ)

வன்னியில் வன்னி தூக்கமாய்

முடிந்து

மைந்தனே மண்ணும் பசியாக

நாடுது

நன்னீருந் தாகமாய்த் தண்ணீரைத்

தேடுது

நாட்டிய வாயுவும் சோம்பலாய்க்

கூடுது

எந்நேரமும் விண்ணும்பூச்சங்கந் தொடங்குது

இப்படியாய் வன்னிப் பஞ்சக

முடிந்தது

(அ)

வாயுவில்வாதம் ஓட்டமே

யெடுக்குது

மண்ணுமதிற்சும்மா தானே

கிடக்குது

ஓயாத வாரியுந் தன்னடை

கொடுக்குது

உயர்ந்தஅக்னிதா னிருத்தல்

செய்யுது

பகருமாகாசம் தாண்டுதல்

செய்யுது

பாயும்வாயுவின் பஞ்சக

முடிந்தது

(அ)

வானத்தில் வானம் மோகமாய்த் தீர்த்தது
வாஞ்சையாம் வாயுவும் வெட்கமாய் முடிந்தது
பானமாமக்கினி பயமாக வாச்சது
பாயஞ்சலமது துலோமாய் முடிந்தது
தான்மாமண்ணில் ராகமாய் நின்றது
புரீகுருபிரமானந்தர் தானினு உரைத்தது

(அ)

கிருத்தம்.

திக்குவேறில்லையென்று சேவடிபணிந்துநின்ற
பக்குவச்சிதனுக்குப் பண்புடன் தத்வமெல்லாம்
சிக்கெனவுரைத்துவந்தால் தேகத்தைப் பணிந்துருக்கம்
நிக்குமவ்விதத்தையாடான் நேர்த்தியாய் நிகழ்த்துவாரே.

இராகம்—சௌராஷ்டிரம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

அன்னமயந்தன்னி லமரும் குக்குமந்தனை
அறைகிறேன் கேள்மகளே.

அதுபல்லவி

விண்ணில்லாதொரு பிரமவஸ்துவின்மேலே
விரிகடல்திரைநுரை சேர்ந்திருந்தாற்போலே

(அ)

சரணம்

அங்கமுழுவதிலு மகங்காரன் வியானனுடன்
அணைந்துகொண்டுநிகழ் துள்ளுமே
மங்காஇருதயத்திற் பிராணனுடன் புத்தி
மகிமைகொண்டங்கே தாவுமே
துங்கனேமனமு முதானனுடனே புத்தன்
தொண்டையினின்று கடையுமே
சங்கையெண்ணாமல் குகத்திலுபான்
ஜடராக்கினிபோல் வெதுக்குழை
மங்களமாமுச்சியி லுள்ளமும்
மாவுந்திகுக்கையில் சித்தம் சமானனுமே

(அ)

கேள்சரோத்தேர்திரியஞ் சந்தத்துடன் ரேர்த்து
காதுக்குள்ளொலி கேட்குமே

னேலா மெங்கும்பரி சத்தத்துடன் சேர்ந்து
 மேவிதொக்கேந்திய னுருமே
 நிலவிழியில் சக்தாருபத்துடனேசேர்ந்து
 நின்னுதாண்டவ மாடுமே
 பாலன்னரசத்துடன் இக்வேந்தியன்மிகப்
 பரிந்துபரிந்துகத் தாடுமே.
 ஞாலமாயிந்த ஞானேந்தியமைத்தும்
 வாலயமாமுடலில் வாழ்த்துகொண் டிருக்குமே (அ)
 விவையாமகனே வாக்கேந்தியனுந்நன்
 வாயில்நின்னுடத் தாடுமே
 தந்தவனும்பானேந்தியன் கரந்திறந்து
 தானங்கொளிய லாச்சுதே
 எந்தகாளிலுங்காலில் பாதேந்தியனின்னு
 எங்கும்படந்திட லாச்சுதே
 உந்தியில்ககத்திற்கு உபஸ்தேந்தியன்சேர்ந்து
 உத்தமபதனியக் கெடுக்குமே
 சொந்தமாம் பிரம்மானந்தர் தானாப்பெற்றால்
 சேர்ந்துவென்று அங்கே மாளுமே (அ)

இராகம்-கல்யாணி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சஞ்சமலர்ப்பதம் நெஞ்சிலுத்திப்பவ
 சஞ்சலமறவருள் புரிவாயே
 அதுபல்லவி
 தஞ்சம் வேறியுயை யஞ்சாதிருக்கச்செய்ய
 செஞ்சொல்மறைமொழியால்நஞ்செனும்பிறப்பொழிய(க)

சரணம்.

இன்னமுலேரோன்னை வயிற்றில்வந்து பிறவாமல்நாளும்
 உன்னைமறத்திறந்து திரிந்தயாமல்
 என்னபிணிலந்தாலு மேங்கித் தயங்கிடாமல்
 நின்னதுகருணையினால் நிர்மலவடிவுபெற (க)

வேற்றொரு மங்கையரைப் பார்த்தெனது விழிகள்சுழலாமல்பல
 காற்றூர்த்துநீயை மாற்றக்கற்றுவன் காத்திருப்பதைமறவாமல்

சேற்றுக்குள் திரி பிள்ளைப் பூச்சி போல னுகாமல்
ஐகந்தனிலிருந்து சின்மயனாகிட

(க)
[ரும்]

பிறப்புத் துன்பமென வெறுப்பு வருவதில் மடமை கொள்ளாமல் பெ
சிறப்புற்றோங்கிய செம்பொருள் சேரினங்கூடி கொண்டு துள்ளாமல்
மறப்பு யாவையும் மாசுநித்துக்கொள்ளாமல்,
மறலியொழித்திடு மன்னர் பிரமான் தந்தர்

(க)

சாமிவரவைக்கானேனே-என்றமெட்டு.

இராகம்-கரகரப்பிரியா-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

கண்ணுலே பார்க்க வொண்ணா தா கிருபையென்
அண்ணலே யாண்டவனே ஆனந்தபோதா

அது பல்லவி

நித்தியானந்தபோதா சதானந்தபோதா
பிரமான்ந்தபோதா

(க)

சரணம்

இதுவேகதியென்று
மதியாதிருப்பதென்ன

இங்குவந்திருந்தும்
விதியோவென்பதியே

(க)

உள்ளமறிந்திருந்து

முண்மைதெரிந்திருந்தும்

கள்ளமனைதப்போக்கக்

கருணைவையாயோ

(க)

நாலுவேதந்திரண்டு

உருவாகிவந்தவரே

நான்மடைத்தேறவே

நாடுகிறேனா தா

(க)

பார்த்தவிடமெல்லாம்

பரப்பிரமமாய் நிறைந்தும்

பாரிலோர் வடிவான

பரப்பிரமான்ந்தா

(க)

இ-ம்-நாதநாமகிரியை-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

தன்னையறியு நில்லா

பிரகிருதமாத்

தன்னையறியு நில்லா

அதுபல்லவி.

தன்னைபுறியாதகண்டன்னமயம் நானென்றெண்ணி
நிர்ணயமறிந்திட்டல்லோ ஜென்மமெடுக்கினுமிவர்

(த)

சரணம்.

ஸாஸ்திரம்படிக்கும்நல்லோ ஆதஞ்ஞானுள்ள
ஸுதித்திரையும் பற்றுநல்லோ
பாத்ர சாலியாயில்லா நின் மாத்ரஞானமோரவில்லா
நேத்ரஜீனம் மறவல்லோ க்ஷேத்ரமுந்தொழனுமிவர்
சாரமறி வானாய்க் கொண்டுவளரே ஒரு
பாரமென்னறிக்கை கொண்டு

(த)

தூரமாக்கும் நல்லோமுத்தி கோரமாயாதின் தேசத்தி
தீரனுய்நல்லோபுத்தி அசாரமாயிட்டலோபத்தி

(த)

கோசபந்த மறவுமில்லா குருடீர

மான்னத்தர் காருண்யமில்லா

ஆசையும் பொயில்லாசொப்பிரகாச ஒளியில்லாவிஷ

காசையா குண்டொருபேயா வேஷமாடுகைகொண்டல்லோ

இ-ம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

நின்னு குடரா

ஒரிபாமருடா

நின்னு குடரா

அதுபல்லவி.

நின்னுகுடரா ஒரி

நிர்மல மௌனூர

அன்யமு லேதூர

அகண்டஸ்வ ரூபமூர

(நி)

சரணம்.

யோகமு லேமிரா

உசித மெந்துகிரா

யாகமு இகபர

யாதன லேமிபேரா

(நி)

தேவுடெந்துகூர

தினமுலெந்துகூர

ஸாவு புட்டுகலேரா

சாயுஜ்யம்நியந்தேரா

(நி)

ஜெபமுலெந்துகூர

தீர்த்தமெந்துகூர

தபம லேமிபேரா

தானே பிரம்மமூர

(நி)

சதுவு லெந்துகுரா	ஸாஸ்திரமெந்துகுரா	
பதவிநீ அந்தேரா	பராபர முலுலேரா	(நி)
சேஷமு லேதுரா	சின்மய மௌனூரா	
பேதவி ரஹிதமுரா	பிரம்மாநந்த குருநீவேரா	(நி)

இ-ம்-சுருட்டி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

தன்னுதானொரி கேடி தபமுவ லேனாக
தரணிலோ ஏழுன்னதி

அதுபல்லவி.

கன்னு தெலிவி கர்ம	ஸாக்ஷிவைதானு	
காமாதிவை ருல	கண்டிஞ்சி மதிலோனு	(த)

சரணம்.

கோவுமந்தலு கோடி	கோதான மிச்சின	
குற்ற முலுசம்பி ஆஹுதி	இச்சின	
தேவுடலகெல்லனு	திருப்திபொந்திஞ்சின	
தினகரனுஞ்சி	தினமூ சேவிஞ்சின	(த)

வுபவாஸவிரதமுலு	உடுவகஜேசின	
ஊரியாவுலபியாட	பூடிதே பூசின	
ஜெபஹோமதியானு	லன்னியுசேசின	
தீர்த்த யாத்ரலுதிரிகி	ஸ்னானமுசேசின	(த)

சாதன சதுஷ்டய	மூலசாரம் தோசின	
சதுவுல மோபு	சாலமோசின	
பாஷ்யாதி லன்னியு	பிரபலிஞ்சி குசின	
பிரமா நந்தகுருநீ	சந்நிதி காகின	(த)

துவிய பாஷா கீதம்.

இராகம்-துஜாவந்தி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

கன்னவாரிகி	கைவல்யம்புலு
கானிபதம்புலு	லேதுகாதா

அநுபல்லவி.

இன்னதென்றிவர் மகிமைசொல்லறியேனான்
ஏகமுகவலி கேடின மாதிலோ
யோகமறிந்தவ ராகையினுலிப்போ

(க)

சரணம்.

ஸாது ஜனங்கள்கொண் டாவோர் நித்யம்
சொனகைன விஷயாதுல ஸத்யம்
ஏதுக்கவர்க்கிந்த ஜனங்களிலோ ஸத்யம்
எக்ப்ருவதக்குவ லேனிபதம்புலு
மிக்கவறிந்தவ ராகையினுலிப்போ

(க)

மாகமறவிலிவா வாக்குகள் பேசி
மறுபடி ஜனனமு லியா கனஜேசி
தேசிகராமிவர் தேவர்க்கும் வாசி
தேகமு லேனி சமதி வியந்துன
மோகமறிந்தவ ராகையினு லிப்போ

(க)

ஆருடனூனிக ளானபேர்கோடி
ஆகிஞ்சிவீரி பதம்புலு கூடி
பாருக்குளானந்தத் தாண்டவ மாடி
பாஸமு லன்னியு கோவின குருபிரம்
மானந்த தேசிக சின்மயருபனை

(க)

கிரந்தம்.

இ-ம்-நவரோஸ்-தானம்-ஆதி.

பல்லவி.

பிபரே பிரம்ம ரஸம் தீரஸநே
பிபரே பூர்ண ரஸம்

அநுபல்லவி.

தூரித கிருத பாதகஸம் ஸர்க்கம்
பூரித நானா விதபல வர்க்கம்

(பி)

சரணம்.

ஜனன மரணபய ஸோக விதாரம்
ஸகல ஸாஸ்திரநிக மாகம் ஸாரம்

(பி)

பரிபாலி வருத ஸரலிங்கர் பண்டம்
 ப்ரமபலிக்ரி கிருதபா ஸாண்டம் (பி)
 ஸுத்தபிரம்மானந்த ஆஸ்ரமீ கீதம்
 ஸுகஸௌ நகரிஷி கௌலிகபிதம் (ஈ)

இராகம்—கீர்வாணி-தாளம்—ஆதி.
 பல்லவி.

நஹி நஹி ரேஸங்க காகின்ன ஹிரே
 நஹி நஹி ரேஸங்க

அநுபல்லவி.

அஜம் சுக்ரமத் வைத மநந்தம்
 ஜானந்தி பீரம்ம பரம் ஸாந்தம் (ந)

சரணம்.

ஏதிய ஜந்தி பஹுதர பரிநாபம்
 ஏபஜந்தி ஸத்தித் ஸுக ரூபம் (ந)
 பிரம்மானந்த குரு வர்ணித கீதம்
 ஏபடந்திக மார்த்தஸ மேதம் (ந)

லா லி.

இராகம்—ரஞ்சனி-ஏகதாளம்.

பல்லவி.

லாலி லாலி ஏகரூபலாலி
 எங்கும்பரி பூர்ணமான சர்வநச லாலி

அநுபல்லவி.

காலதேச வஸ்துபரி சேதமில்லாமல் ஜெகத்
 மூலமாகியே யனைத்தும் லீலையாய்க் கண்டு (லா)
 சரணம்.

பஞ்சகோசத்தையும் விட்டு பரமாகநின்ற
 பாசமோகத்தை பென்றுத் தூசியாய் வென்று (லா)
 காயமூன்றழித்துதான் காரண மாகியெங்கும்
 பாயுமனதைப் பிரம சாயையாய்க் கண்டு (லா)
 தோணும்பொருண்முழுதும் வான்மல ராகிப்பர
 மான்ந்த சொரூபமாய்த் தானே யிருந்து (லா)

பேசும் பொருளுமற்றுப்	பிரமமாக நின்றுந்
மாளில்லாப் பொருளான	ஈசனு நின்று (லா)
அகண்டானந்த வடிவா	யனுதினம் நின்றிந்த
அகிலமெல்லாந் தானாக	அகத்திலே கண்டு (லா)
ஏகாந்தஸ்தலத் தன்னி	லெப்போதும் நின்றிந்த
மோகாந்தகாரத்தை யெல்லாம்	யுகத்தால் வென்று (லா)
சிந்தனையால் வளரும்	பந்தமுழுதுமெங்கள்
பிரமானந்தரூள் செய்ய	வெந்துநீ ருச்சே (லா)

ஷெ

இராகம்-ரீதிகௌடீ-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

லாலிகுரு நாதலாவி	ராகாதியற்ற பிரமானந்தலாவி
காலாதியற்றுநின்ற	மத்குரு பிரமானந்தலாவி
பரிபூர்ண ரூபமாகி பிரதகற்ற	பரமசகமானலாவி
திருகுண மற்றென்றும் ஹரியான	சின்மயஸ்வரூபலாவி
ஹரிஹரப்பிரமமுதல் ஆனோர்க்கும்	ஆதாரபூதலாவி
நிறைவான வடிவமாக நிகரற்ற	நிற்குணனந்தலாவி
அவையாதபொருளாகவே அனுதினமுமானந்தமானலாவி	
தலை திக்குபூர்ணமாக திகழ்ந்தபர	சித்தகுணந்தலாவி
ஆதிமத்யாந்தமற்ற அகிலத்துக்	காதாரமான லாவி
வேதாந்த வேத்யமாக விளங்கும்	விஸ்தாரமிலலலாவி
ஏகராமாகியவங்கும் இடரற்ற	ஈசவடிவான லாவி
சோகமோகங்களற்ற சுகானந்த	ஜோதிமயமான லாவி
சிந்தனாந்தமாகி ஜெகத்புழுதும்	சித்ரூபமானலாவி
திருமாலிருக்குஞ்சோலை வாழமுத்குரு	பிரமானந்தலாவி

இராகம்-ஆனந்தபரவி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

முடகுக்குபதேசம் செய்தாலவர்க்குஜீவன்
முத்தியுண்டாமோசாமி

அநுபல்லவி

வாடாமற்பாக்கியம் வாரிக்கொடுத்தென்னை
வானுக்குள் வைக்கும்பிர மானந்தநாதனை

(ம)

சரணம்.

அமுதகுழந்தைகளுமுதங்
அக்ஷமுமுதுஞ்சொல்லு
கமுதைக்குபதேசங்
அவயக்குாலேயன்றி

பானிகள்மனதிலே
பாவனையாகுமோ
கோயில்குளங்களைக்
ஆவிக்குளானந்தங்

அக்கிளியோநெய்யை
ஆறினசாம்பலல்லோ
பக்குவம்வந்தகாயைப்
பழுத்தாலும் ருசிக்குமோ

ஏழைத்தனத்தாலிந்த
எளிதாக்க லாமோ
வாழைமரத்திறீயை
யானாலுமறிந்தநீர்

மட்டிக்குலாமார்க்கொரு
மானுவமானமுண்டோ
குட்டிக்கொருசந்தி
குருபிரமானந்த நாதரே

குடிக்குமென்று
மையா
காதிலுரைப்பாருண்டோ
ஐயாநீர்சொல்லும் (மு)

பரமாகசியம்
சாமி
கொண்டாடுங்குலாமார்க்கு
கொடுக்குமோசாமிநத்த (மு)

யாகுதிசெய்வதற்கு
சாமி
பழுப்பிக்கலாம்பிஞ்சு
கவாமிநீர்சொல்லும் (மு)

ஏகாந்தநீருமலத்தை
சாமி
வைத்திடலாகாதினி
ஆத்மவித்தையைச்சுத்த (மு)

தெய்வங் குருவுமுண்டோ
சாமி நாய்க்
கூறுவரோவெங்கள்
பிரதிவிந்த (மு)

இராகம்-மத்யமாவதி-நா-ம்-ஆதி.

கண்ணி.

புரீராமா குருராம
ஆனந்த வடிவான்

சின்மய காரா
ஆத்ம ரொரூபா

அகண்டானந்த வடிவாயிந்த
அகிலமெல்லாம் நிறைந்து
சுகமாகவே கிளங்கும் பிரம்
மானந்த ரென்றுணர்ந்து

பவமாகிய கடலைக்குரு கருணை
 நாவால் கடந்து
 நிவமாகிய வடிவத்தன்னைச்
 மிகைதக்குள் நீனைத்து
 அகம்பிரம்ம பென்றறிந்து எங்கும்
 ஆனந்தமாய் நிறைத்து
 மகாமோகத்தை யிழந்து
 மறுபொரு வன்றியிடுந்து
 மாயா மயமான இத்தக்காயந்
 தன்னை மறந்து
 நாமரூபபிறந்து எங்கும்
 தாமாக வேயிடுந்து
 ஏகாதமாக எங்கும் நிறைந்து
 மனங்குலிர்ந்து
 சோகமற்ற நிலையில் சுகசொருப
 வடிவானேன்

(ஸ்)

ஆனந்தக் கும்மி.

கண்ணிகள்.

கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி யெங்கள்
 குருகின்பேர் சொல்லிக் கும்மியடி
 தம்மிலொரு பேதமற்று விம்முகின்ற தூயரம்விட்டு
 சும்மாகின்று கையைக் கொட்டுங்கடி.

சித்தனையற்றுச் சிதானந்தமாம் ப்ரமா
 நந்தர்பதத்தைத் தொழுதுகொண்டு
 பந்தமுடன் தொந்தமற்ற சந்ததமு நான்மறந்த
 அந்தகிலை தன்னைக் கூறுகிறேன்.

ஆதியந்தமற்ற ஆத்ம சொரூபத்தை
 யானந்தக் கும்மியாகப் பாட
 ஜோதிபுமாய் நிதிபுடன் வேதமுமாய்த் தான்வினங்கும்
 போதகுரு பாதுங் காப்பாமே.

பூரணனந்த குருநாதன் பாதத்தைப்

போற்றிக்கொண்டு குமிப் பாட்டுரைக்க
ஆரணத்தோ டர்த்தத்தைக் கூறிடவே வேரறவே
வாரண மாமுகன் காப்பாமே.

அண்டசராசர மத்தனையுந் தானாய்

நின்றபராபர வஸ்துவை நான்
கண்டபடி கூறுகைக்குப் பண்ணோர் சொன்னபடி
கொண்டு குருவைநான் போற்றிசெய்தேன்.

நித்தியமாக விளங்குகின்ற பர

தத்துவந் தன்னைக்கண் டெப்பொழுதும்
சத்தியமா யித்தனையும் மிதையென்றறிந்தபின்னர்
சுத்தநிலை தன்னைக் கூறுகின்றேன்

கேசமலமூத்தி ரத்தாலணைந் துற்ற

நாசச் சரீரத்தை நான்மறந்து
நேசத்துட னெப்பொழுதுந் தேசிகனின் பாதத்தை
வாசிவாக்குக் காயத்தாற் பணிந்தேன்.

ராகத்துவேசத்தாற் கட்டுப்பட்டு வெகு

தேக மெடுத்துத் திரியாமல்
யோகத்தா லாத்மாவை ஏகமென் றெப்பொழுதும்
போகம்விட்டால் முத்தியா மதுவே.

சாதனைநாலுந் தனித்துச் சதாபோதும்

சற்குரு சேவையைச் செய்துவந்தால்
போதநிலை தன்னிலென்று மாதரவாய் நின்றிடலாம்
வேதனை யற்ற வெளிபோலே.

தூலவுடலத்தைச் சுட்டுநீறுய்ச் செய்தால்

சுத்த வெளியான தன்னிடத்தில்
காலத்தொடு தேசங்களு மூலத்துட னாசமதாய்
மேலாம் பதந்தன்னி நின்றிடலாம்.

லிங்கசரீரத்தைப் பங்கம்பண்ணி விட்டால்

ரெண்டு பொருளற்றே யெப்பொழுதும்
எங்கும்பர மாய்நிறைந்த மங்களாகா ரத்தைவெகு
இங்கிதமாய்க் கண்டு நின்றிடலாம்.

மோகத்துடன் வந்த மூடாந்தகாரத்தை
மூலத்துடன் சுட்டு நீறுசெய்தால்
ஏகரானந்தாக மாசுநிறைந் தெப்பொழுதும்
சோகப்பிர மமாய்ச் சுகித்திடலாம்.

அற்புதமாகவே நின்றகொண்டு வகைய
யானந்தமாயங்கே கொட்டிக் கொண்டு
தற்பதமா யெப்பொழுதும் சுற்பனையெல் லாம்விட்டு.
நிற்பா மாகவே நின்றிடலாம்.

அத்வைதானந்த ககவடி வாகவே
அதியியாதியாம் ரெண்டும் விட்டால்
உத்தமமாந் தன்விடையில் மெத்தஅதின் றெப்பொழுதும்
கித்து மயமாய்ச் சுகித்திடலாம்.

நேதிநேதியாக நிக்மிவித் தங்கே
நிர்மலமாகவே நின்று கொண்டால்
மோதியருந் தீவினைகள் சேதனமா யெப்பொழுதும்
சோதி மயமாய்ச் சுகித்திடலாம்.

நிஜவடிவமான ஆனந்தத்திலிந்த
நிகிலபேத மெல்லாந்தான் மறந்தால்
அசலானந்த வடிவாய் வசனாதி தம்போதித்
தசையாமலே யங்கே நின்றிடலாம்.

சித்தனமான சுகந்தனி லேமன
சித்தம் லபித்திட்ட மாத்திரத்தில்
நிற்றுணமா யெப்பொழுதுந் தர்க்கநிலை தன்னைவிட்டு
நிற்கலாம் நித்ய சுகவடிவாய்.

அஞ்சபொறிபுல னற்ற விடத்திலே
ஆனந்தமாகவே நின்று விட்டால்
வஞ்சனைசெய்யிம்மனதின் சஞ்சலமெல் லாம்விட்டு
மிஞ்சின தாகவே நின்றிடலாம்.

ஆகமதுலின் முடிவினாள்னார் தத்த
அத்தர்முகமா யறிந்து விட்டால்
வேசமுடன் பாயுமன போகமுழுதும்விடுத்து
ஏகரமா யிருந்திடலாம்.

உற்றுப் பார்த்தேயோர் சுகப்பொருளாகவே
ஊன்றி நிலைத்தவிடந் தனிலே
பத்தியுட னெப்பொழுதுஞ் சத்தியமாய் நின்றுவிட்டால்
முத்தி ரசத்திற் சுகித்திடலாம்.

ஏர்சிவான் மாபேத மற்றுச்சிவமாக
என்றும் நிலைத்த விடந்தனிலே
சூசனையா யெப்பொழுதந் தேசிகனார் செய்நிறைவு
பேசப் பேச்சற்றுச் சுகித்திடலாம்.

ஆங்காரமூல மடியோடே வெந்தங்கே
அற்புதமாகவே நின்று விட்டால்
நீங்காமற் றன்னிலையிற் பாங்காக வெப்பொழுதும்
தூங்காமற் றாங்கிச் சுகித்திடலாம்.

நிச்சலமாகவே நிற்குகொண்டு அங்கே
நிற்குணமாய்க் கையைக் கொட்டிக்கொண்டு
அச்சமற்று எப்பொழுதும் நிச்சல மாகநின்றால்
சொற்சொருப மாய்ச் சுகித்திடலாம்.

தியான சமாதிக ளற்றுச்சிவமாக
சந்ததமுமங்கே நின்று விட்டால்
மோனநிலை தன்னிலென்றும் ஞானவடி வாய்நிறைந்து
தானே தானாகச் சுகித்திடலாம்.

பந்த மோகூழ்மற்று பரமானந்தமாகப்
பாவனையற்று நின்ற விடத்தில்
வந்துநிறைந் திட்டவொரு சொந்தப்பிர மானந்தர்
மாமலர்ப் பாதந் துணையாமே.

த ர ல ா ட் டி.

இ-ம்-நீலாம்பரி

கண்ணிகள்.

ஆதிபராபரத்தை யன்புடனே தாலாட்ட
சோதிமயமாய்நிறைந்த பிரமானந்தா வுன்றாப்பணிந்தேன்

காதலுடனந்தக் கணபதியை நான்ஞெழுநு
 சேதனமாய் நிறைந்த ஸ்வாமியிலே கூறுகின்றேன்
 பாதியிலே வேறுகப் பிறைநனொதும் வந்தாலும்
 பேதமென்று தன்னாமல் பேணவே வேண்டுகிறேன்
 வேதனைக ளற்றதொரு விஸ்தார மண்டபத்தில்
 சாதனம்நா லான சதுரான மேடைகளாம்

தாக்கும் கிரவனமாம் சட்டத்தில் தத்வமகி
 வாக்மயத்தைந் சுற்றியெங்கும்மாறாமலானிவைத்து
 மனனஞ்செய்யுத்திகளை வாய்த்தகட்டை யாக்கியதில்
 அநேக கருதிமொழி யாற்றுகடைசல் செய்து

கண்மயமி தித்யாச வந்தான் மணிப்பலகை
 கின்மய மாய்கிறைந்த சித்ருப ணஞ்சலுக்கு

மெத்த அலுபந்ருமுநால் மேவுமதன் கால்களுமாம்
 மைதிரியாதி நாலுமங்கே வாகான மேல்வளையம்

வேதநாலின்சாரம் மெலான சங்கிலியாம்
 நாதமிறந்தசித்தே நாகரசக் கொண்டியதாம்

கிரகஞானம் ப்ரமமென்ற பேர்தானே மெத்தையதாம்
 பிரமம் அஹமென்றபதம் பெற்ற தலையணையாம்

சச்சிதா வந்தமயந் தானிறைந்த நின்மலரே
 நிச்சய மென்றுசொல்லும் நிட்டையிலே தானிருந்தார்

கின்மயமாய் நிறைந்த சித்ருப ணஞ்சலிலே
 தன்மய மாய்ப்படுத்த சற்குருவே கண்வளரீர்

அயமாகம் ப்ரமமென்ற ஆடாத நித்திரையைச்
 சுயமாய்ச்செய் கின்ற சொருபரே கண்வளரீர்

ஆறும்சமாதியென்ற ஆனந்த நித்திரையை
 மாறாதுசெய்கின்ற மத்குருவே கண்வளரீர்

தானாய் கிறைந்திருக்கு சத்ருப மானவஸ்து
 மோனமே யெப்பொழுதும் வாய்மூடிக் கண்வளரீர்

இந்தச் சகமறந்து எப்பொழுதும் தானாகச்
 கிந்தை யொழித்துநின்ற கின்மயனே கண்வளரீர்

பேசுத லற்றுநின்ற பேரானந்தஞ் சுகமாய்
 வாடுமுத லொன்றுமற்ற வஸ்துவே கண்வளரீர்

அஞ்ஞானக் கண்ணை யகற்றியறி வாய்கிறைந்து
 விஞ்ஞான நிஷ்டையிலே யேந்தனே கண்வளரீர்

அரியா மயக்கொழிந்து அக்வைத நித்திரையை
நெறியாகச் செய்கின்ற நித்தியரே கண்ணவாரீர்
பலமோக நிக்கப் பதமாகி யெப்பொழுதும்
அல்லாம லேநிலைத்த ஆரியரே கண்ணவாரீர்
சருவமுந் தானாய்ச் சுலியாம லேநிலைத்துக்
கரியாய் விளங்குகின்ற காரணரே கண்ணவாரீர்
அந்தரத்தைப் போலாக ஆதார மற்றவன்து
பந்தமறுத்தபிர மானந்தா கண்ணவாரீர்

நெடி

ஆராரோ நீயாரோ நானாரோ ஊராரோ
பேராரோ என்கண்ணே பெற்றவன்தா னாராரோ
ஓயாச் சுமையெடுத்தே ஊருராய்ச் சுற்றிவரும்
மாயாப்பேய் தன்னைவிட்டு மாற்றுவா ராராரோ
தானந்த மின்றித் ததும்பிக் கரைபுரளும்
ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துவா ராராரோ
நிச்சகந்தாய் நிர்மலமாய் நிற்கும் நினைவதையும்
வாச்சித்திருக்கு மகராஜ னாராரோ

அலைநீர் மதிபோ லவித்தை தளிற்றோன்றி
தொலையா வடிவெடுத்த சுந்தரரோ உங்கடையா
முடிவிழிக்குமுன்னே மோகசத்தி யாலனந்தம்
கூடுவிட்டுக் கூடடைந்த கூத்தரோ உங்கடையா
இந்திரியத் தோழ ரெதையிழுத்து வந்தாறும்
தந்தலையில் வாங்கிநின்ற சத்தரோ உங்கடையா
அதிகாரச் சட்டமிட்டு அம்புயந்தி லன்னமென
இதையக் கொலுவி லிருப்பவரோ உங்கடையா

அடிக்குதித்து அறவே தவிர்த்த பின்பு
தேடித் தனதுபதம் சேருவார் புத்திரரோ
ஆவரணக் காலழித்து அக்ஞான யானைநனைத்
தீவிரமாய்க் குத்தும் ஜெகவீரர் புத்திரரோ

மோகமலை வெட்டி முழுட்சு விதைவிதைத்து
ஏகமென்னும் வேளாண்மை யேற்றுவார் புத்திரரோ
சேற்றிலிட்ட பொன்போற் செருக்கேது மொட்டாமல்
வேற்றுருப்போ னின்று விளங்குவார் புத்திரரோ
சிந்தனை யென்பதற்றுச் சின்மயமே தானாகி
முந்திமுத்திக்கு முனைத்தவரும் நீர்தாமோ

வேதமுடி யிப்பிள்ளி வேகமறை ரென்றுறைந்து
 போதமணி யாய்ப்பிறந்த புண்ணியரும் நீர்தாமோ
 பேதக் கடலில் ிடிபட்ட நெல்வார்க்கு
 ஆதாவாய் வந்துதித்த ஆண்பிள்ளை நீர்தாமோ
 கோடிவெட்ட வெண்மதியும் கோதிலுமுதக்கடலும்
 நாடிப் பணிவின்ற நல்லறகர் நீர்தாமோ
 நிற மறிவார் செயல்பெற்றார் தானறிவார்
 ஆறறிவா ரென்று அழுவானேன் பாற்குடமே
 வாசனையை வென்று மனந்துறந்து விடடைய
 ஆசைகொண்டார் காண்பார் அழுவானேன் பாற்குடமே
 சித்திற் பழகிச் சிதம்பரத்தி னின்றும்
 அத்துவிதர் காண்பா ரழுவானேன் பாற்குடமே
 வந்தநோய்க்கென்ன மருந்தென்று தேடறியா
 அந்தகரை யெண்ணி யழுவானேன் பாற்குடமே
 மருப்புகியார் வாயினிடை வானமுது வந்தாட்டும்
 கருக்கொடிபோல் வந்துதித்த கண்மணியே கண்வளரீர்
 ககந்தமணி மண்டபத்தில் ஜோதிநிற ணஞ்சலிலே
 அகண்ட ரசம்புகித்த (யென்) அப்பனே கண்வளரீர்
 முத்துமணிப் பொக்கிஷமே மோன மதுக்குடமே
 நீத்தியர் தன்விட்டில் நிலைவிளக்கே கண்வளரீர்.

இ-ம்-புன்னுகவராளி-தா-ம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

ஆனந்தோஹம் ஆனந்தோஹம் ஆனந்தோஹம் மத்குரு
 அரஸப்போஹம் அரஸப்போஹம் அரஸப்போஹம்
 சத்குருவின் பாதமலர் தியானம் பண்ணவே
 சந்ததமும் அன்னைவாணி முன்னடக்கவே
 ஆலடியிலே வசிக்க ஆதி வஸ்துவே
 அடியார்பந்தம் திர்க்கவேண்டி அவனி தன்னிலே
 வந்துதித்த ரூபந்தன்னை பிரமான்ந்தராய்
 சிந்தையிலே நான்தெளிந்தேன் சின்மயமாக
 பிரத்யேகாத்ம பிரமமென்ற பேதங்கள் ரெண்டும்
 ஏகமென்று யுத்திசொன்ன எந்தன் குருவை

போற்றிசெய்து வேறுருவாய்	விரிந்த பேதத்தைத்
தீர்த்தெங்கும் சித்	ரூபமாகப் பார்த்தபிற்பாடு
கடலதனிற் காற்றினாலே	கணங்களாகவே
கடலிற் றேன்றிக்	கடலதனி லயிக்குமாபோல
ஆனந்த சாகரந்தன்னி	லவித்வையாங் காற்று
வீசியிந்த ஜகத்தெல்லாந்	தோன்றிமறைக்கும்
அவித்தையென்ற வாயுவற்று	அறிவுமயமாய்
அம்புதிமாத் திரமதாகி	ஆத்மரூபமாய்
அருமறைகள் முதலாதி	பிரணவமந்திரம்
அநேகங்கலை சுற்றபோதும்	ஆத்மாவைக் காணார்
எட்டுவித யோகந்தன்னை	யிஷ்டமுடனே
திட்டமாகப் பண்ணினாலும்	எட்டவேமாட்டார்
விள்ளொணாத வித்தைகளை	விரும்பிக் கற்றாலும் எங்கள்
வள்ளல்குரு நாதரரு	ளில்லாமற்போனால்
வன்னியை விழுங்கினாலும்	வாருதிநீசை
வற்றவே குடித்தபோதும்	இத்தையறியார்
பாவனாத்ரியங்கலினால்	பந்தமடைந்து
பரமார்த்த சொரூபத்தைப்	பார்க்கவேமாட்டார்
பரிசுத்தவேதசீலன்	நானேயென்றும்
பவிசுரெம்பவும்மடைந்து	பரமமுடனாய்
மோகமலை தன்னிலேறி	தெய்வலோகத்தில்
போகமுண்டு என்றுஎண்ணுந்	தாகத்தினாலே
இகபராதி லோகந்தன்னில்	இச்சையைவைத்து
எண்ணரிய கோடிஜன்ம	மெடுத்துமறியார்
ஆனாவித்தை யாரறிவா	ரென்று சங்கித்தால் எங்கள்
ஆரியனருளைப் பெற்ற	பேர்களறிவார்
மதியில்வெகு யுத்தியற்ற	மந்தனானாலும்
மடமையெல்லாம் நீங்கினல்ல	திடஞானமுண்டாம்
இந்தவகைக் கொருயுத்தி	சொல்லக்கேளும்
சுந்ததம் நினைந்தபுழு	தும்பியானுற்போல்

ஈந்தவித விருத்தியால்	அனாத்தித தமான
அதிராரண குருவை	அன்யமென் னுமல்
எப்பொழுதும் பிந்தைசெய்தால்	இந்தமனதில்
எப்படியோ அந்தரூபம்	அப்படியாவார்
அந்தியாதி பிரியருப	மானவஸ்துவை
வஸ்தியம்வெண்மை நிகழ்ச்சிபோல	பேதமற்றாரே
தேககாலவஸ்து பரிச்சோத	மில்லாத
பிரம்மநந்தரூபமாகச்	சிந்தனைசெய்தால்
பிந்தையில் வணக்கத்துடன்	வந்தனம்செய்தால்
எந்தப்பொருள் கண்டபோதும்	ஏகமாய்க்காண்பார்
இறப்புநிறப்பு என்றுமற்று	ஏகமாகவே
எங்கும்கூட பிரம்மமயமாகச்	கூடுப்பார்.

த ங் க ப் ப ட் டி.

இ-ம்-கூப்பி-தா-ம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

ஆதியுந்த மற்றோடி ஆனந்தக்காரரடி	எந்தன்குரு
ஜோதி சொருபரடி தங்கமே	
சுயப்பிரமா னந்தரடி.	

நாதாந்த ரூபரடி. நால்வேத சாரரடி.	எந்தன்குரு
வேதாந்த வேத்யரடி. தங்கமே	
விஞ்ஞான மூர்த்தியடி.	

எட்டாத வஸ்துவடி. ஏகமசக்காரரடி.	எந்தன்குரு
வெட்டவெளி ரூபரடி. தங்கமே	
விஸ்வ மெல்லாம் நிறைந்தோரடி.	

சச்சிதானந்தரடி. தன்மய மாணோரடி.	எந்தன்குரு
சொற்சொருப மாணோரடி. தங்கமே	
சொற் பிர காசரடி.	

நிச்சலா காரரடி. நிற்குணானந்தரடி.	எந்தன்குரு
நிச்சமான வஸ்துவடி. தங்கமே	
மூக்குணங் கூறற் றோரடி.	

நிச்சக ரூபரடி. நிர்மலமூர்த்தியடி.	எந்தன்குரு
அசையாத வஸ்துவடி. தங்கமே	
அந்வயதா னந்த ரடி.	

பரப்பிரம ரூபரடி. பிரதக்கற்ற வஸ்துவடி-
சரியாய் நிறைந்தோரடி. தங்கமே எந்தன்குரு
தன்மய மூர்த்தி யடி.

அகத்யா னந்தரடி அனுபவவுல்லா சரடி-
லக்ஷிய மானோ ரடி. தங்கமே எந்தன்குரு.
ஐக லீலைக் காரரடி.

கனமான வஸ்துவடி காருண்ய மூர்த்தியடி-
மனதுக் கெட்டா நோரடி. தங்கமே எந்தன்குரு
மாசற் றுனந் தரடி.

கைவல்ய ரூபரடி காரணவஸ்துவடி.
தெய்வமிவர் தாமேயடி. தங்கமே எந்தன்குரு
சிவமய மானோ ரடி.

எங்குமனு சூதரடி இவ்வுலகாதாரரடி-
பொங்கும் பரமானந்தரடி. தங்கமே எந்தன்குரு
போக்கு வரவற் றோரடி.

இ-ம்-புன்னாகவராளி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஆடுறார் ஆடுறோரே பிரமானந்த தேசிகர்கூத்
நாடுறார் ஆடுறோரே.

அதுபல்லவி.

பாடிப் படித்துக்கொண்டு பலபோது வேதாந்தத்தில்
கூடிக் குலாவிக்கொண்டு கோலா கலத்துடனே (ஆ)

சரணம்.

நாமரூபங்கள் பொய். நாடடங்கலுமெய்
நேமமாயறிந்து கொண்டு நில்லென்று எப்பொழுதும் (ஆ)

சாதுக்களே வாருங்கள் சத்குருசன்னிதியில்
போதுபோக்கியே நல்ல புண்ணியபல னடைய (ஆ)

போதும் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை போதும்போதுமென்று
ஆதரவுடன் சொல்லி ஆனந்தக் களிப்படைய (ஆ)

ஆட்டமொரு பொழுது நாட்டமோர் பொழுதுசாது
கூட்டத்தி லெப்பொழுதுந் தேட்டமாய் நின்றுகொண் ()

பாலஸ்வாயி யுடனே பலபேரும் சூழ்ந்திருக்க
காலமறிந்து யுத்தி கணக்கின்றி பொழிந்துகொண் ()

இ-ம்-அராவேரி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஆரடா பாரடா இங்கே மாறடா நீ தேறடா

அநுபல்லவி.

நிரகுரு பிரமான்ந்தர் தேசிகர் தானமோஇவர் (ஆ)

சரணம்.

சண்டமாருதம் போல

அண்டம் பொடிதூளாக்கி

வண்ட மாயையற

வென்றகிமல போதகர் (ஆ)

தொண்டர் மனதினின்ற

கண்டபாவ மறுக்க

அகண்டவனுபவிக்காத விண்டவாக்குகள் கொண்டுவாரவர் (ஆ)

தத்துவம் நாலாறுபெண்கள்

துந்திபுல்லாங்குழல் தாளம்

மத்தளம் சங்கீதத்தோடு

நர்த்தனங்கள் கண்டுவாரவர் (ஆ)

ஞஸ்நிர சிதாபாஷ்யத்தோடு

நேத்திரமுப நிஷத்தூக்கள்

சாஸ்திரகோடி வேதம்நாலும் காத்திரமாகிக் கொண்டுவாரவர் (ஆ)

நேதிநேதி வாக்கியங்கொண்டு

உபாதியை நீஷேதித்துப்பின்

ஆதிவஸ்துவா மென்றுண்மை ஒதிஒதிக் கொண்டுவாரவர் (ஆ)

தேக ரோகம்போக வெரு

தாகமோக முள்ளபரி

பாகம் வந்தபேருக்கு விதேக

முத்திசொல்லி வாரவர் (ஆ)

சந்தநமும் பரப்பிரமாந்த

வகிரி கொண்டேறி

பந்தமோகூங் காணோமென்றொரு மந்தகாசங் கொண்டுவாரவர் (ஆ)

கோடிபிரம நிஷ்டாங்குட்டம்

கூடியவர் முன்னேதானும்

பாடிபிர. மானந்தாவேசம் ஆடிஆடிக் கொண்டுவாரவர். (ஆ)

இ-ம்-புன்னாகவராளி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

சுதாகாச வடிவம்

எங்கும்

சதாஸ்வப் பிரகாசம்.

அநுபல்லவி.

எதாஸ்திதி நிலையில்

சதாவசிக்குமவர்

பதங்களைப் பணிந்தால்

கதிக்கிடக்குங்குரு (சி)

சரணம்.

சத்துரு கருணைக

டாகூதம் சர்வசித்

திபுமிசபர

மோகூதம்

சிரத்தையுடையவர்க்குச் சர்வமுந்தானாய்
வியர்த்தமானதினி ஒன்றையுங்காணோம் (சி)

ஆத்ம போதாமிர்த சாரம் எல்லோரும்
அனுபவிப்போம் வாரும்

நாதனமாகவே ஆத்மஅனாத்மாவை
நேதிசெய்துசம் பூர்த்தியடையுமிது (சி)

காரணகுருபிரமா னந்தம் குருஞான
பூரணசிதா னந்தம்

நேரில்பணிந்தால் குருஞானானந்தம்
கருணையோடுகொப்பார் குருபிரமானந்தம். (சி)

இ-ம்-தர்பார்-தா-ம்-சாப்பு..

பல்லவி.

ஜெகத்துமுழுவதும் பொய்யானால் பின்
ஜெனன மரணமேது

அனுபல்லவி.

அகத்த அருள்வினை தகத்த சோகம் வாடி
மகத்துவ மானபின் நகைக்கும்படி யான (ஜெ)

சரணம்.

குருடன்குத்துப் பார்க்கச் செவிடன் கீதங்கேட்க
முடவன் னடன மாட

கரமில்லா தவன்கைத் தாளம் போடவும்

கருத்துடனாமை பாட

நரிக்குக் கொம்புவந்து வர வர வளரவும்

நாகன் கெருடன் மீத இந்த

பரமரகசியத்தைப் பார்த்தஞானிகளுக்கு

அறிவுக்குள்ளறிவா யானந்தந் தானாய் (ஜெ)

மலடி தனையனுக்கும் மரித்த புருஷனுக்கும்

மடிபிடி சண்டையிலே

தலையில்லாத சூரன் முலையில்லாதபால்

குடித்தவன் வருகையிலே

புலியின் கூட்டத்திலே பகவந்து விழுந்ததும்
 பொய்யோ மெய்யோ
 எலியுள் புனைகளு மெதிர்த்துச் சண்டைபோட
 முயல் கொம்புமுனை பாய்ந்து கஜம் விழுந்ததைக்கண்டு (ஜெ)
 கவலை மெத்தறிஞ் கருமத்தினால் வந்த
 கண்வலி போதாதோ
 எவக் கடலே கடல் குருபரமே கப்பல்
 பளித்ததும் போதாதோ
 சிவராம குருதாசன் கொன்ன வழியதாய்
 சோகம். சிவோகம் அஜபம் பிரமம். (ஜெ)

இ-ம்-ஐதுகுலக்காம்போதி-தா-ம்-ஆதி.
 பல்லவி.

வள்ளல் பிரமானந்தர் வலியருள் தந்தபின்
 கள்ள மனதைச்சற்றுங் காணோனே
 அநுபல்லவி.

உள்ளங்குலிர்ந்து பொங்கி யுலகமெல்லாம் பெருகி
 விள்ளவதனம் பூண்டு வித்தை வடிவாக (வ)
 சரணம்.

கள்ளத் தனத்தால் ஞான ரத்னத்தைக் கைக்கொள்ள
 காயத்தில் குடிகொண்ட காமாதி கள்ளர்களைக்
 களிம் புற்றபஞ்சது வாய்க் காற்றிற் பறக்கடித்துக்
 கற்பனையா வுங்கண்ட காட்சிப் பொருளதாக (வ)

ஞானனு பலத்திற்குத் தடையுள்ள அக்ஞானம்
 சந்தேக விபரிதஞ் சிவனாதி மார்க்கத்தினால்
 போக்கடித்துத் தன்னி பேணகுணம் போல்கண்டு
 வான்வடிவுற்ற ஆத்மாந்த சுகமாக (வ)

இன்னொருரைகள் தேக்கி யினிமைரசத்தைத் தேக்கி
 தன்னுர் சங்கங்கன்போக்கித் துரியபொருள தாக்கி
 என்னாரும் வாழ்ந்திருக்க ஏதுர் தடையில்லாமல்
 தன்னால் தடுக்கவற்ற தப்பத வடிவாக. (வ)

இ-ம்-ஆனந்த பைரவி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

நாசச் சரிதத்தை நானென்றிருக்கவும்
ஞாயமோ சொல்லு மையா.

அநுபல்லவி.

பாசத்தை நீக்கிப் பாணைப் பதியி லிட்டு

கோசப் புரங்கனெல்லாங் கொருத்தியெரித்த சாமி (நா)

சரணம்:

மண்ணுந் தண்ணீருந்திரங்
வனைந்த சடலமென்று
பின்னு மதைநானென்னும்
என்ன சொன்னாழமுள்ளி

மச்சை யெலும்புந் தோலு
மலமான வுடலென்று
நிச்சய மில்லையென்றும்
பிச்சை யெடுத்தாருள்ளம்

விட்டிலிருந் தொருவன்
விட வனாருமோ
கூட்டி லிருந்தவனுங்
விட்டில் விளங்கும்

காற்றும் வெளியுங்கூடி
மனதிலே கண்டிருந்துந்
பேதைகள் புத்திக்கினி
விறங்குமோசாமி (நா)

மாமிசமுமிது
மனதிலே கண்டுபின்னும்
நீரிற்சுழி யென்றும்
பின்னையும் பேதித்து (நா)

வெளியிலே போருமுன்னே
வின்சொல் பிணமாமிந்தக்
கூடவனாமோ பாராய்
பிரமானந்த நாதனை. (நா)

இ-ம்-பூபாளம்-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

நீயும் நானும் வினையாடுவோம் வாராய்
நிற்குண நிலையிலே

அநுபல்லவி.

செய்யும் பிரக்ஞானத்தில்
சின்மயப் பெண்ணே

கனிப்புமிசுந்திட
தெளிந்த நிலாவிலே (நீ)

சரணம்.

அந்த காரமான
அத்வைத சந்திர
சுந்தை யாகியசெந்
சிறந்த குயிலெலாம்

மகாவாக்கிய மென்றொரு
மாசுற்ற பெண்ணே

மாயைகள் போகுது
னுதயம தாகுது
நாமரை முகுது
சோர்தங்கே கூவுது (நீ)

மலையாநீ குடி
மகிழ்ந்தங்கே வாடி

இருபதில்லாத
பகபாக மாயிருப்

களங்க முள்ளமான
காமக் குரோத
அகனிங் கமானதோர்
ஆதியந்த மற்ற

வெளியிலே காடி.

போம்வா கூடி. (16)

மலரெல்லாம் வாடுது

கரிகு நோடுது

சொருபத்தை காடுது

அனாதியாம வீடிது. (17)

இ-ம்-எதுகுலக்காம்போதி - தாம்-சாப்பு.

பல்லவி.

பிரமமயமான பின்பு பேதமுண்டோ மனதுக்கின்னம்
கர்மவலை கடந்துண்மை கண்டுகொண்டேனே

அதுபல்லவி.

ஐன்மமில்லாப் பிராரத்த கர்மங்களைத் துலைத்துத்
தர்மத்தை யனுசரித்து மர்மத்தைக் கண்டுகொண்டு (18)

சரணம்.

மண்ணுமதே விண்ணுமதே
கண்ணுமதே செவியுமதே
எண்ணிக் கொண்டமனமுமதே
கண்ணுற் கண்டதுமதே

தண்ணீர் வன்னி வாயுமதே

கிரானுமதே

பெண்டு பிள்ளையுமதே

காதல் கேட்டதுமதே (19)

ஆறு விகாரமற்று
பேருரு நாமமற்றுப்
ஜோத ரோகமற்று
செருன துவைதமற்று

அறிவையனுசரித்து

பேதகமற்றுத்

ஜனனமற்று மரணமற்று

வினையுமற்று மனனமற்று (20)

முக்குணத்தி னுருவங்கண்டாய் நிற்குணமாம் பொருளுங்கண்டாய்
சற்குருகின் பாதங்கண்டாய் பொற்கமலத்தில்
நிற்கையிலும் நடக்கையிலும் நினைந்து கொண்டிருப்பவர்க்கு
சற்குருவாம் பரிபூர்ணன் சந்ததமு மவர்தானே. (21)

இ-ம்-ஆரபி-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஹோராடு கரியாலி ஸத்தருவுல் உஜ்வா

மொரன் நீஸ்தெ ஹோடே பெட்கிக் கடிசின்

அதுபல்லவி.

ஹோராடு கரியாலி ஒங்காரம்ஹோபெ பட்ணமும்

பாடே குசுகுனுஸ்தக் பொரேதல்லான் பெட்கிக்கடிசின் ()

சரணம்.

மதமாட் ஐனாங்	மௌடொ கலிகின்
மாயாபிராந்தி குலியெ	பஹதகிகின் சித்து
செதூர் நாஸ்தெரியெ	பாத்ரான் அனிகின்
சபரஹிதம் கோ	மயமு கலிகின்
வேதாந்த மௌஹாதூர்	கிஸ்தாரஹான் ஸர்வி
கிமலம் ஹொய்ரியெ	வெடிகு முக்குனு பொர்வி. (ஹொ)
கொர்கெலு ஸொடெ	பனீம் ஜெயிகின்
கொப்பிவிஸூர் நாஸ்தெரி	யெஸ் நாங்கரடிகின்
ஸெரீருதீன் ஹெடே	வஸ்தர் அனிகின்
ஸமதமம் ஹொயெ	கேடுக் பிரடிகின்
ஸதாஸூன் ஸெரெரமிளி	ஸாந்தி நாமுனுலவ்லி
ஸதாஸனம் ஹொய்ரியெ	ஸமமு ஸொம்முனுகல்வி (ஹொ)
பிடமுசார் வேதுன்	ஹால் கரிகின்
பிரீதி போதொயெ	ஸெரீருக் பிஸடிகின்
கடபடம் ஹெடெஹாத்	தெரடிகின்
கனம் பயபக்தி கங்கன்	பந்தடிகின்
லாடுன் அவதுரதொ தபமிட்	டெகானுமு
போடிநீஸ்தக்கன் ரியெ	பிரம்ம உபதேஸ்கரி (ஹொ)
ஆஸனம் ஹொயெ	பொட்டு தீகின்
ஆர்த்தி ஹொ ரெதுர்	ஸெய் லேத்ரா மெனிகின்
வாஸனெ ஹொயெ	தெரொ ஹெடிகின்
மௌனம் ஹொய்ரியெ	பெட்கிக் தெக்கடிகின்
நஸூனூஸ் தக்கியெஸ்தான்	நிர்வ ஸூனெகெரகு
ஸத்வாஸனஹால் ஹொயெதொரி	ஸாக்ஷிக்காட்பொடடிகின்
முத்ரான் ஹொய்ரியெ	மொதல் தீகின்
மோஸூ ஜானூஸ்தெ	ஜிவனம் களடிகின்
பத்ரம் ஹொய்ரி	யெவாட் தெக்கடிகின்
பயலு ஸெரொ ராஸ்தெ	குர்த்துகளடிகின்
சித்ருபுன் ஹொய்ரியெ	பத்ர ராஜூயிஸொ
சித் ஸௌக்யம் ஹொயெகுலம்	ஸெய்பெட்கிக்கடிமொகொ()

வேதாந்தசார

இ-ம்-சுறாணு-தா-ம்-ஜதி.

பல்லவி.

தென்கொணரி தெனோன் ஹையெலி-மத்குருகிருபஹாஸ்
கொங்கிடும் மீபொரி ரியேலி

அநுபல்லவி.

ஸங்குணஸ்தக்களானரே ஸங்கெஹாலிம் ஹோவானரே
ஸங்கெதானுக் அப்யாஸ்கரேத் ஸர்வமுபொரி ரியே. (தெ)

சரணம்.

அஸ்க்தெனு மீமீமென	ஸுன் த்யெமீ
கோனுமெலி ஜனன்	செக்கனின்
அஸ்மி அஹம்	பிரம்மம் மெலி
அர்து யெஜூர்	வேதும் ஸங்கே
கிஷ்ணுவாதி மூர்த்தின்	ஜோவள்
மினினெக நீனா	கொன்னி (தெ)

கோஸமு பாஞ்சமு மீமிளி	கோட்கோட்கி
மோஸுக ஜெலுமுன்கடேசி	தெனோமீநா
பாஸமு தொடி	ஹெடெசிதா
காஸுமுக	கைக்யம் கரி
வாஸனதுட்டே	ஹாலிமு
மோஸு நீனா கொப்பிமு	மொகொ (தெ)

குருபிரம்மா நந்துல்	ஸங்கெயெ
குருத்துகனி சாருவேது	அர்த்துஏளவி
மாருபாடு	நாரே ஏ எ
ஸாரே தொரே	ஸோரூப் ஜனி
பாருநாரே தொகொ	ஸங்கே
சராசரம்மு	பொரி ரியே (தெ)

அவ்நை மின்னே.

கண்ணிகள்.

தனமாதர் மோகந்தன்னைச் சாமான்யமாகப் பார்த்து
எற்குருயின் பாதமலர் குடிதலைமேல்

மனம் புத்திமகள் தாயார் மகானுபாவர் சேதிசொல்ல
வாக்குத்தேயி வந்தெனக்குத் துணையாவாய்

அன்றிருவர் நேடியோடி அடிமுடி காணாத
ஆதிவஸ்து அருகில்வந்து சொன்னதே தன்னை
என்றும் நம்மை கிருபையோடே யிடேற்றவே னுமென்று
எளிதாகச் சேவைதர வந்தார்காண் மின்னே.

பிரமாதி தேவதைகள் பேசரியாப் பேரறிவு
பேசிவார்த்தை சொல்லிவந்த தாடியன்னை
கர்மாதி வாசனையாங்கட்டை வெட்டப் பட்டயமாய்
கையும்வாயுங் கொண்டுவந்த கண்ணனார் மின்னே.

வற்றாத ஆசைக்கடல் வற்றிபுற் றடைந்துபோன
மாயையென்ன மாயஞ் சொல்லு மாதாவே யன்னே
கற்றார்கள் வித்தைபோலே அன்னையவர் கற்றவித்தை
கடலோ சோரும் சொல்லும் கண்ணனார் மின்னே

ஆனந்த சாகரத்தில் அனுதினமுந்தியோய
ஆர்நம்மைகொண்டெவந்துவிட்டார் சொல்லன்னே
மோனானந்தமானருந் மொழியும் ஒளியும் நம்மை
முழுதிக் கரைந்துபோக விட்டது மின்னே.

நித்யானந்தக் கடலில் நிரந்தர முந்தியோய
நிமிஷத்திற் கொண்டெவந்து விட்டதா ரன்னே
அத்தியா ரோபமப வாதமற்ற ஆதிவஸ்து
ஆலடியில் பார்த்தபார்வை விட்டது மின்னே

சத்துச் சித்தானந்த சர்வாதீத சாகரத்தில்
சந்ததமுந் தியோயவைத்த தாடியன்னை
அசத்துஜட துக்கமென்னும் மந்தகாரக்காடுவெட்டி
அகண்ட வெளியாய்க் காட்டி வைத்தார்காண் மின்னே.

சுகதுக்கமரணவலை சோகமோக சாகரத்தில்
துடர்ந்து துடர்ந்தடித்த தெங்கடியன்னே
ஜெகமித்தை யென்றுசொல்லித் தள்ளித் திடந்தரவந்து
தேசிகரைக் கண்டொழித்து போச்சது மின்னே...

இட்ட இட்ட நாமரூப மெப்படிப் பொய்யநாச்சு
இதிலொருநிருஷ்டாந்த மெனக்குச் சொல்லன்னே
கட்டைமுட்டைகாஷ்டபேதங் காட்டுத்தீயிற்கண்டதுண்டோ
காலதோ நாமரூபங் கண்டுகொள் மின்னே.

அண்டாத அத்தமசுகம் அனுபவித்தே சகிக்க
அழிந்த அதிக்கத்தைத் தந்தார் சொல்லன்னே
பண்டாலின் கீழிருந்து பார்த்த பார்வையு மொழியும்
பாக்கியத்தைப் பெற்றெடுத்துத் தந்தது மின்னே.

ஜெகத்தெல்லார் தூங்குவதி லேவிழித்துச் சஞ்சரிக்க
தையபன்வின் குருவை சொல்லுவாயன்னே
மகத்தான பேர்கன்கூட தூங்குவதிலேவிழிக்க
மகானுபாவர் கோபாலர் காருண்யமின்னே.

கண்டதிரியங்கண்ட விடத்தில் கண்டிருக்கக்காணாமல்
கருத்தும் பொய்யாய்க் கழிந்த தேதடியன்னே
உண்டென்னுங் கானற்சலம் ஒடுவது பொய்போல
உற்றுப்பார்த்த உல்லாசம் ஒப்புதல் மின்னே.

நித்யதிருப்தி யால்விறைந்து நிருபாதியால் மகிழ்ந்து
நீயிருக்கும் லேர்த்திதன்னைச் சொல்லுவாயன்னே
புத்தார்த்ததிருப்தியினால் போட்டகைகள் போட்டாற்போல்
பூராகிருபையால் நிறைந்து ஒளிந்தேனான் மின்னே.

அஞ்சடக்க முத்தியென்று ஆகமவேதங்கள் சொல்ல
அத்தனையருமையோ அறிந்து சொல்லன்னே
பஞ்சபோற் பறக்கு மஞ்சம் பராபரத்திலே நிறுத்த
பக்குவனுக் கேயொழிய கூடாது மின்னே.

அந்தப் பரம்பரையாய் வந்த ஜகத் பிராந்தியைத்தான்
அறித்துக் கெடுக்கிறது எப்படியன்னே
சற்றும் கந்தேகமன்றிச் சற்குருவின் வாக்கியத்தால்
சாகசமாய்த் துணிந்தால் தானேபோயின்னே.

ஏன்கெங்கு பார்க்கிலும் சராசரமாயுற்றிருக்க
ஏன்விடத்தில் சத்துரித்திருக்குஞ் சொல்லன்னே.
அங்கங்கேயது வதுவாய் அக்வினிடம் புனைபோல்
அண்டபிண்ட லோகமெல்லாங் கண்டுகொள் மின்னே.

முத்தியென பந்தமென மூன்றும் பின்னமுள்ளதென
மூன்றையுமொன்றில் காணச் சொல்லுவாயன்னே
விர்த்தியுதயமேபந்தம் விருத்திநாசமே மோகனம்
விட்டிடத்திற்குனிருக்கு மெப்போது மின்னே.

எல்லா விஷயங்களு மெப்போதும்போல் பசித்து
எனக்கில்லை யென்னுந்தீர மெப்படி யன்னே
சொல்லாது மனசாலுந் தோணுகிற சாக்கிரத்தைச்
சொப்பனம்போல் நிகழ்ந்த துணிவுகான் மின்னே.

சுழுத்திபோல சாக்கிரத்தி லேயிருக்கும் சுகந்தன்னைச்
சொல்லலாம் போலிருந்தாற் சொல்லுவாயன்னே
விழித்துறங்கி விவகாரம் பண்ணுகிறவனைவிழுங்க
வேணுங்கான் பின்னையொன்றும் வேண்டாங்கான் மின்னே.

சாக்கிரத்தி லந்தியம்போல் நித்திரையிலாதபோதும்
சஞ்சரித்திருக்கிறது எப்படியன்னே.

பார்த்துக் கெட்டலைந்த மனம் பற்றுக்கெட்டுச் சித்தாய்ப்போ
பதின்மடங் கத்தைப்போ லிருக்கலா மின்னே. [ஓல்]

குருவாகி வந்தவனார் சீடனா வந்தவனார்
கூசாமலே நன்றாய்த் தெரியச் சொல்லன்னே
குருததுவென்னும் சப்தம் துவமென்னும் பதம்சீடன்
சோதித்தால் சப்தம் ரண்டும் சுத்தம் பொய்யின்னே.

எங்கெங்கும் ஏகரச மாகநிறைந் திருக்க
எவ்விடத்து விர்த்தி மூன்றிருக்கும் சொல்லன்னே.
பொங்குங் கருணைபுசிக்க மாட்டாத புத்தியிலே
போக்கடித் தனந்தவிர்த்தி கற்பிக்கு மின்னே.

சத்துசித் தானந்தத்திலே சுகத்துண்டாய் லமிக்கிறதும்
சாத்தியமன்றே யிதையீ சாற்றுவாயன்னே.
சித்து சடந்தன்னை நன்றாய்த் தீரவிசாரிக்கும்போது
தெரியலா மதுவிரண்டும் வெறும் பொய்யின்னே

என்னிடத்தி லுண்டாகி என்னைப்பயமுருத்தியே
எனக்குப் பயந்தொளிந்த தேதடியன்னே
தன்னைமறந்தாலுருக்கும் தன்னையறிந்தா லொளிக்கும்
சற்றுநீ புற்றுப்பார்த்துச் சுந்தோஷி மின்னே

உற்பத்தி நாகங்கள் ஒருக்காலு மற்றொருக்க
உண்டாய் லயிருக்கிறது எப்படி யன்னே
கற்பித்த அம்முதியைக் கடக்காத பேர்களுக்குக்
காலும் நாலுமாய் மண்டி கற்பிக்குமின்னே
கவரயில்லா வானந்தம் கண்டவிட மெல்லாம்பருக
காணற் சலம்பானம் பண்ணப் போவானேனன்னே
விடையில்லா நவரத்தம் வேண்படி யிங்கிருக்க
வெறுங்கல்ல வேண்டிக்கொள்ள போவார் காண்மின்னே.

ஆகியந்தம் ருளியரா யகண்ட பரிபூரணராய்
அறிவே யறிவாயிருந்து மலைவானே னன்னே
ஜோதியான வுட்கண்ணிச் சுத்தப்பொய் கொள்ளுகொள்ள
துலங்கப்பறிகொடுத்த தோஷங்காண்மின்னே

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரம் பூரணமாய் நிறைந்திருக்க
பாடுபட்டுத் தேடுந்தெய்வ மேதுசொல்லன்னே
ஆப்தவாக் கியந்தைக்கேட்டு அறிவுகண்ணால் விழித்தா
லப்போது நீசொன்னதற்கு அர்த்தமாயின்னே

மகான்க லிவர்கட்கிச்சை வரப்போருதென்றுசொல்லி
மகாவிஷ்ணு தலைமேற் சுமந்த தேதன்னே
தானேதன்னி நாசம்பண்ணிச் சர்வதியாகி யாயிருந்தால்
தலைமேற் சுமக்கிறது அருமையோமின்னே

தத்துவமலியென்னும்பத சாஸ்திரக்கட்டு நமுவ
தாமரைப்பூக் கண்ணாலே பார்த்ததாரன்னே
சித்திரம் போல சுகத்து சித்தமென்னும் படத்திலே
தெரியும்படி பண்ணின கோபாலர் மின்னே

ஆனந்தவே தோபகிஷத் தாறுசாஸ்திர மா.சுமங்கள்
ஆரிடத்தி லுண்டான தறிந்து சொல்லன்னே
மனந்தன்னி லுள்ளசுப்தம் வாக்கினாலே யுச்சரிக்க
மகாமோகமாய் வளர்ந்த மாமோகமின்னே

ஐவனிருந்தாலன்றோ தேகேந்திரிய விஷயங்கள்
ஐவித்து மரித்தல்லய போகுது அன்னே
பாவனியென் சோகம் சுருதி அனுபவம் வந்தவர்க்கு
சொர்ப்பனத்திற் கற்பித்தப்போல் தோணுங்காண்மின்னே

ஸ்வதலித்த மாயிருந்து சுயமாய் விளங்குவதைச்
சொல்லப் போவதேனது வேதசாஸ்திர மன்னே
சதிபண்ணு மனமாயை சத்ருவார் முன்னேதானும்
தத்வமலி யென்றுதான் சாதிக்ஞமின்னே

சோகம் சொருபமென்று சொல்லற் றிருந்தவிடம்
தோன்றுகிறதேது சொல்லு நானு வாயன்னே
அகம் இகம் மமவென்றும் அவாந்திர கற்பனையால்
அண்டபிண்ட லோகமெல்லா முண்டாச்ச மின்னே

அத்தைக்கண்டு தத்துவ மனத்துள்ளே பேசியொளித்தால்
ஆத்மாவைத் தேடுபவன் ஆரடியன்னே
உற்றுப்பார்த்து ஒத்துக்கொள்ள மாட்டாத அகங்காரி
உழுதுபட்டுப் பாதிக்கைத் தேடுஞ்மின்னே

நாலுவேத சாஸ்திரங்கள் நாதனைக்கண்டே நடுங்கி
நானுனக்குச் சொல்லவில்லை யென்றதே தன்னே
கால்தலையில் லாவிடத்துக் கற்பித்த கபட்டைக்கண்டு
கண்ணைக் குத்தித் தள்ளப் போரா ரென்றஞ்சி மின்னே
பதினாலாயிரங் கோடி பாஸ்கராளுதயம்பேரல
பளிச்செவ்ன வேதெரிய பார்த்தாரன்னே
இதையாந்த காரத்தை யெளிதாக வெளியாக்கி
யீடேற்றி விட்டா ராஜகோபாலர் மின்னே

அடிநாளாய்க் காலின்கிழே ஆவரணமுள்ள தெல்லாம்
அடித்துப் பறித்துக்கொண்ட தாரடியன்னே
குடிசூலம் குணங்கர்மம் புத்திசத்தியுள்ள தெல்லாம்
கொள்ளையிட்டுக் கோலங்கொண்ட கோபாலர்மின்னே

சொர்க்காதி போகமெல்லாந் துச்சமென்று தள்ளினிட்டு
சுகத்தை இதிகாசத்தால் சொல்லுவாயன்னே
சொர்க்காதியிலிருப்பதுவும் சுகமென்று சொல்லுவதும்
சொர்ப்பனமே சொர்க்கமென்று சொல்லலா மின்னே

பண்டுநாள் பலசுருதி பார்த்துக் கேட்டநாயிருந்தும்
பரமார்த்தம் நானறியே னென்ற தேதன்னே
கண்ட சர்க்கரையையுண்ட நாவுருசி சொல்லாமல்
கண்டகன்க ஞுண்டருசி சொல்லுமோ மின்னே.

ஆகாசம் சரீரமென் றனுபவிக்கச் சுருதிதொல்ல
ப்ராபத்த மங்கேரித்த தேதடியன்னே
சாகாசமாய்த் துணிந்து தன்னை நாசம் பண்ணரிய
அசத்துக்கள் புத்திக்கிது நிச்சயமின்னே.

இ-ம்-பியாக்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

ஸுபானே யுந்தன் அனுக்ரகமகிமையை
ஆதிசேடனாது மறிவிக்கக்கூடுமோ.

அதுபல்லவி.

மெய்யனே குருபிரமானந்த தேசிகனே
துய்யனே யுனக்கொருவரும் நிகர்கானேன்
தொய்யவறிவெனக் கோதிடாவிடினும்
வைபகமறிய நின் வாக்குதவியால் சொல்வேன் (ஐ)
சரணம்.

வண்டத்தனஞ்செய்யு	மாயாவலகந்தனில்
கண்டதைக் காட்சியாய்க் கனவிலும்	நினைத்து
உண்டதைப் போகமா	யுளமொத்த மூடனைப்
பண்டிள்ளபழம் பொருள்	ஆகிடச்செய்தவென் (ஐ)
தேகாதி பிரபஞ்சத்தை	மெய்யெனவேநம்பி
வாகானபோஷனை	வாஞ்சையினாற்கொண்டு
எகாதவாழ்வென	ஏற்றிடு மாபாசனை
நேகாததித்யபத	சுகந்தன்வில் நிறுத்திய (ஐ)
தோண்டர்பணிக்குதவி	நஞ்சுங் கெம்பிரா
அண்டர்முனிவர்க்குங்	கோனான தீரா
எண்டிசைபோற்றிமே	ஏகவொய்யாரா
சண்டமாருத மோகம்	ஒளித்திடுஞ்ஞரா (ஐ)

இ-ம்-சௌராட்டிரம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி

அறிவுதானென் றறிந்துகொள்ள
ஆர்க்குங் கிடைக்குமோசாயி

அநுபல்லவி.

உரியமாவிடவுரு வெடுத்ததினென்ன
குரவனடிவணங்காக் குருட்டுக்குலாமர்கள் (அ)

சரணம்

பெண்டுள்ளைகள் பூமி	நானமுதல் யாவும்
கொண்டபெரிதான	தூலம் படைத்தோமென்று
கண்டுமகிழ்ந்து	கணப்போதிடைவிடாமல்
காமாதிவாதனையிற்	களிப்புற்றமுடர்கள் (அ)
நீரிற்சுமிழிக்கு	நிகரான காயத்தை
நெடுநாளிருக்குமென்று	நிச்சயங்கொண்டிப்
பாரிற்பலநாளும்	பதராய்ப் பறந்தலையும்
பாவினளாய் ஜனித்த	பாங்கான மாடுகள் (அ)
செல்வந்தரித்திர	மென்ற மொழிக்கருத்த
நிலையாமை யாகுமென்	றறியாமல் மூடமாய்
புல்லறியுற்றபெரும்	வெறிநாய்போல் பேராசை
கொண்டவர்கள் பிரமா	னந்தர்கிருபைபெற்று (அ)

இ-ம் காம்போதி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி

அரிதேயுந்தன்கிருபை யார்க்குங்கிடைக்குமோ சாமி

அநுபல்லவி.

பரிதிபோன்ற பிரம்மானந்ததேசிக
பாரிதுள்ளோர் சுழுவில் பரசுகம்பெற்றுவாழ (அரி)

சரணம்.

முற்சனனத்துச்செய்த	சத்கர்மம் யாவும்சேர்த்து
மோகாதி குணங்களை	யேகாதடக்கியபின்
கற்பனையானகன்ம	ஜன்மத்திற்அக்கங்கொண்டு
கஸ்திகொண்டுனைத் தேடிக்	காத்திருந்தாலல்லால் (அரி)
எந்தநிமிஷத்திற்	முந்தன் பாதார்கிர்தம்
தந்தென் கருத்தினிற்	றருக்கியிருக்கச்செய்து

பந்துரமாய்ப் பணிந்து பக்தி தவிர்த்திடாமல்
 பால்பால்மனதைத்தேற்றிப்பணிவிடைசெய்தாலல்லால் (அ)
 இட்டகட்டியாயவு மிதயம்விட்டேகிடாமல்
 இதமாகவுட்கொண்டு இன்பத்திலாசைபூண்டு
 பாட்டதுயரம்போக நுஷ்டவாதனைவிட்டுக்
 கெட்டிக்குடத் தண்ணீர்போல் கனமேறிநின்றுலல்லால் (அரி)

இ-ம்-அரிகாம்போதி-நா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஆடிமொட்டந்தை நான் ஆரிடம்சொல்வேன்
 கண்மணியே கண்மணியே ஞானக்கண்மணியே

அதுபல்லவி

அங்குமிங்கு மேங்கும் பொங்கும்பிரமானந்தர் (ஆ)

சரணம்.

சாதுசல்லாபத்தின்	சந்தோஷத்தினாலே
சத்துகித்தானந்தம்	தானையுண்டாகுமென (ஆ)
உள்ளக்கருந்து	வள்ளலறியும்
உள்ளநுள்ளபடி	உண்மைவெளிப்பட (ஆ)
கள்ளமனதைக்	கண்டிக்க நல்லதோர்
கண்டகோடாலியைக்	கையிற்பிடித்துக்கொண்டு (ஆ)
பித்துக்குழியான	புத்திமயக்கத்தை
புத்திரத்தினத்தால்	வெற்றியடைந்துகொண்டு (ஆ)
தஞ்சமென்றோர்களை	யஞ்சாதேயென்று
குஞ்சிதபாதத்தைக்	கும்பிட்டுநீல்லென்று (ஆ)
பஞ்சகோசங்களைப்	பாழாக்கிவிட்டு
பாமகியிலே	பாவனாக்கிக்கொண்டு (ஆ)
யதேது நினை	வந்தாலுமல்லோகம்
எப்படிக்கீழ்மேறு மானாவும்	நீயுண்டென்று (ஆ)

இம்-பூரிகல்யாணி-நானம்-சாப்பு.

ஆச்சி போச்சி என்ற அனுபூதி பாடல்.

கண்ணிகள்.

ஆசைக்கமீற்றுஞ்சல் ஆடித்திரிந்ததும்	போச்சே
அசஞ்சலமான அகண்டசொருபன் நா	ஞாச்சே
ஆனொன்றும் பெண்ணொன்றும் அலைந்துதிரிந்ததும்	போச்சே
அணையாத ஞானம் வெளியாயிருக்கவு	மாச்சே
அந்தகனாலே யதட்டிப்பயந்ததும்	போச்சே
இந்த அவஸ்தைகள் மூன்றுக்கு மப்பாற்பட்டோ	ஞாச்சே
ஆங்கார துக்கம் அருகையிடம்பங்கள்	போச்சே
தூங்காமற்றுங்கிச் சுகமாயிருக்கவு	மாச்சே
அனந்தசன்மத்துக் கடியாயிருந்ததும்	போச்சே
அகந்தனிலுஞ் சென்மமில்லாதிருக்கவு	மாச்சே
ஆறுகுளங்களி லாடித்திரிந்ததும்	போச்சே
அறிவுவடிவாய்த் திடமாயிருக்கவு	மாச்சே
அலையிற் றரும்புபோ லலைந்துதிரிந்ததும்	போச்சே
மலையாமற் பருவதம் போலே யிருக்கவு	மாச்சே
ஜாதிசூலங்கள் ஆகிரமதருமங்கள்	போச்சே
சத்துசித்தானந்த பிரமமேநானென்ன	லாச்சே
செம்புத்தருவுஞ் சிலையுந்தொழுததும்	போச்சே
தென்பாகச்சித்து மயமாயிருக்கவு	மாச்சே
நாமரூபமுன்னே நாமென்றிருந்ததும்	போச்சே
நாமுமுகனா மறியப்படாதவ	ராச்சே
நீரிற் குளித்தும் நீரிற் கழித்ததும்	போச்சே
நிர்மல நித்திய சொரூபமே நானென்ன	லாச்சே
தாவரசங்கமம் சத்தியமென்பதும்	போச்சே
தாவராதி பொய்சின் மாத்திர மிச்சம	தாச்சே
தான்பிற ரென்கிற தாழ்வு முயர்த்தியும்	போச்சே
வான்வடிவாக வழங்கியிருக்கவு	மாச்சே
பசிக்கரை தேடியே பண்ணுமுபாயங்கள்	போச்சே
புகிப்பதற்குள்ளது தானேவருமென்ன	லாச்சே
என்னசெய்வோமென ஏக்கம்பிடித்ததும்	போச்சே
ஏதேது வந்தாலு மெல்லாஞ்சபாவடி	தாச்சே

காமக் குரோதாதிகள் காயக்கலேசங்கள்	போச்சே
காலத்தியத்திலுங் காணுகிறவன	ஞாச்சே
கோதாதி கந்தை குணங்கள் குறிக்கும்	போச்சே
குணநீதன்ன பரப்பிரம்மரூபன	ஞாச்சே
லோகாதி லோகங்க ஞாண்டென்று சொன்னதும்	போச்சே
ஒன்றுநிலையென்று நானாயிருக்கவு	மாச்சே
இருவன்பின்னாகா வீதென்றபேரெல்லாம்	போச்சே
எப்போதும் பிரமரொருபமே நானென	லாச்சே
வேற்று ரூபமாகப் பார்த்து இருந்ததும்	போச்சே
வெறொன்று மில்லாமல் நானாயிருக்கவு	மாச்சே
பொய்யை மெய்யென்றெண்ணி போகம்புகித்ததும்	போச்சே
மெய்யைமெய்யென்றெண்ணி மெய்யாயிருக்கவு	மாச்சே
எகிய யாகங்க னேற்றவிதிகளும்	போச்சே
எக்யாதி கர்மங்க னெண்ணப்பணிக்கவு	மாச்சே
புத்திர சாந்தி புண்டென்றிருந்ததும்	போச்சே
புத்திரர் தாரம்பொய் பூணம் நானென்ன	லாச்சே
பஞ்சவிஷயத்தால் பன்வருமென்றதும்	போச்சே
பஞ்சதன் மாத்தைக்குப் பரமாயிருக்கவு	மாச்சே
ஐனமரண மெனக்கென்றிருந்ததும்	போச்சே
சலியிருத்து பொய்யென்று ஐயித்து இருக்கவு	மாச்சே
சந்தைக்கூட்ட வாழ்வை நிசமெனமதித்ததும்	போச்சே
அந்தக்கூட்டம் விட்டா னந்த சின்மயரூப	மாச்சே
சப்தகோடி மந்திர சாகங்களைன்பதும்	போச்சே
சப்தமயமென்று சாஷ்டியே நானென்ன	லாச்சே
மாயையுபாசித்தால் வருமோசமென்பதும்	போச்சே
மாயைக் கதிட்டான மாயாவிநானென்ன	லாச்சே
எனக்கெதிராக வெருவாகப் பார்த்ததும்	போச்சே
ஏகமேகமென்று எங்கும் நிறைந்தவ	ஞாச்சே

வருகிறோடு வராது சகலன்-என்றமெட்டு
இ-ம்-அசாவேரி-தா-ம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

என்ன யென்னிலமையில் என்றும்நிலக்கவைத்த
உன்னையொருநாறு முவேனே

அ.நா.பல்லவி

நின்னையல்லாது நெய்வம் வேறெனக்குளாதோ
தன்னையறிந்தகடும் தனக்கு நிகருமுண்டோ.

(எ)

சரணம்

பொருளல்லாதவைகளைப் பொருளென்றுணர்ந்திருந்த
மருளாலேவந்தடுத்த மானாப்பிறப்பதனை
மருணிக்கி மாசற்ற மகிழ்ச்சிவந்திடச்செய்து
இருளாம்பிறவிரீக்கி யின்பந்தனைக்கொடுத்து (எ)

மெய்யுணர்வில்லாதார்த்து ஐயுணரெய்தியகண்ணும்
பயனில்லையெனும்மொழி பிசகல்லவே
நையுந்துன்பத்தை நீக்கிச் செய்யுஞ்செய்கைமுடித்துக்
கையினெல்லிக்கனிபோற் கணத்திற்காட்டிக்கொடுத்து (எ)

பிறப்பென்னும் பேதமையைப் பறக்கத்துலைப்பதற்கு
சிறப்பென்னுஞ்செம்பொருளைச் சேரக்கணத்திலேற்றிப்
பரலோக இகலோக மலவிச்சைகொழித்துத்
திரமாயிருக்கச்செய்த தீரர் பிரம்மானந்தர் (எ)

ஏலப்பாட்டு.

இராகம்—புன்னாகவராளி.

கண்ணி.

ஏல ஏலோ அகண்டரசம் சிவோஹம்
ஏலே லோ பூர்ணரசம்

அகண்டரச மாய்ப்பெருகும் சிவோஹம்
ஆத்மானந்த சுகத்தைச் சேர்த்து எந்தன்
ஜென்ம பந்தம் சிவோஹம்
தீர்த்துவைத்த பிரமானந்தரைப்

முடிசு.

பத்தியுட னனுதினமும் பணிந்து நமஸ்கரித்து
பித்தனாகியவென்றன் புத்தியினாலே
இத்தைநா னுரைக்கவே யிடையிலவேருக
குற்றமதுவந்தாலுங் குருவுடைய வருடால்

சுத்தபேதங்களைத் தன் ஸ்வரூபினுடும்
 சுத்தமாகவே யென்றன் நிர்வாயங்குற
 புத்திரன் சொப்பிரையைத் தாய்பொறுத்தல்போல
 நித்தமு நான்செய்த குற்றமதைப்பொறுத்து
 தத்துவமா யனுக்கிரவிக்கும் சற்குருவைப் பணிந்தேன் (ஏல)

சித்ருமய மாகவெங்கும்—சிவோஹம்
 சிறப்பாக நிறைந்திருக்கும்
 வஸுப வென்ற சரக்கெடுத்து....சிவோஹம்
 வகைபுடனே தானேற்ற

முடுகு

பிரக்ஞானம் பிரமமென்ற பலகைகளை யெடுத்து
 அஹமஸ்மி யென்னுமிரு ஆஸரிசுளைத் தைத்து
 அவலியென்ற பதத்தினு லசையாமற் சேர்த்து
 பிரகாத நிலையையொரு பாய்மரங்கட்டி
 அசையாத விளக்கென்ற ஆத்மரத்னம்வைத்து
 ஆனந்தமாய் நிறைந்த அகண்டவாரிதியில்
 விசையாக நடத்தினார் விக்ஞான மறிந்தோர் (ஏல)

போதமய மாய்நிறைந்த—சிவோஹம்
 பூரணமாய் உப்பளிலே
 சோதனமாய் விளங்குகின்ற—சிவோஹம்
 சித்ரூப ரத்தினத்தை

முடுகு.

காணவே வேணுமென்ற சுற்பிதமான
 நாதமுநனைதெலாம் மித்தையெனத்தன்வி
 ஆனந்தமாயிருக்கு மறிவுநிலைகண்டு
 அகம்பிரம மென்றுசொலு மிருபதமுந்தாண்டி
 ஒளியாக விளங்குகின்ற பாமவெளி தனிலே
 சுவியாம லனுதினமு நிலையாக நின்றால்
 வெளியாகும் பொழுதனிலே விளங்குகின்ற ரத்னம் (ஏல)

அத்வைதமாய்நிறைந்த —சிவோஹம்
 ஆத்மரத்னங் காணுமைக்கு
 சாதனங்கள் நானுடனே—சிவோஹம்
 சற்குருநாதன் ஸ்வையால்

முருகு.

வேதாந்த மானதொரு கப்பலிலே யேறி
வெகுவித மாய்விரிந்த ஜெகத்பேத மாறி
குருநாதனருளாலே அறிவாகத்தேறி
பிரியாமலேயந்தப் பிரமநிலையுற்று
ஹரியமாக வேகண்ட தோன்றலையழித்து
சரியாக விளங்குகின்ற ரத்தினந்நைதப் பெற்று
சுயமாக விருந்தேன்பிர மானந்தரருளால்

(ஏ)

இ-ம்-சங்கராபரணம்-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

என்னென்று நான் சொல்லுவேன்
ஏகசுகத்தை

(எ)

அதுபல்லவி

ஒன்றென்றும் பலவென்று முரைக்குமொழியெல்லாம்
பின்னரில்லாம லபின்னமாய்க்காணுது

(எ)

சரணம்

குதென்றும் வாதென்றும் சொல்லுமொழியெல்லாம்
பேதமொன்றில்லா அபேதமாய்க்காணுது

(எ)

தானென்றும் பிறரென்றும் சாற்றுமொழியெல்லாம்
ஆனந்தமாகவே அனுதினங்காணுது

(எ)

அதுவென்றுமிதுவென்றும் அறையுமொழியெல்லாம்
சிதானந்தரசமாகச் சிந்தையிற்காணுது

(எ)

இல்லையுண்டென்று இரண்டிரண்டாகவே
சொல்லுமொழியெல்லாஞ் சொரூபமாய்க்காணுது

(எ)

பந்தமோக்ஷமற்ற பிரமான்ந்த சொரூபரே
சிந்தையிற்குடிகொண்டு என்னையாளும் கிதத்தை

(எ)

இ-ம்-தோடி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஞானம்படித்ததினால் வருமோ ஏகசொரூப பரபிரமம்

அதுபல்லவி

மோனமகிழ்ந்துசில ஞானமிசூர்து ஏக
முடி வற்றதிசுக வடிவுற்ற பரப்பிரம்மம்

(ஞ)

சரணம்

ஆனாயென்றருங்கடல் பாசத்தை	நீக்கி	
அழிவுருவானபே ரானந்தக்	தாக்கி	
நேசம்வைத்த பரோகூ ஞானத்தை	நோக்கி	
நிலைநிற்க மாட்டாத பேய்வெறி	நாய்க்கி	(ஞா)
மோகங் கொடுக்கும் பந்தம் சமைத்திடுங்	கூடு	
மும்மலம் சேர்த்துடர் கருவேலங்	காடு	
முகமுற்றவர்க்கல்லோ பேரின் ப	விடு	
உறுதியென்றறியாத கெடுமுறு	மாடு	(ஞா)
வாதனைகமை வளர்த்திடுங்	நேகம்	
பாலாவாரி சொல்வதனை	பாவம்	
காதலாகிரி ஏறிய	மோகம்	
காமுகரேனு மிந்தக் கரடர	நேகம்	(ஞா)

இ-ம்-தன்யாசி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

சிறுக்கி நடைபுறமிடி யிடையு முடையுங்கண்டு .

சின்னையுருகலாமோ மனமே

அதுபல்லவி

பொறுக்கி யெடுத்தஞானம் போகும்போகும் சொன்னேன்
கறிக்கப்பாதியும் சுரக்காய்விதைக்காருமோ சின்ன

(சி)

சரணம்

தோலுயிற்றைச்சிபுடன்	துடர்ந்த உதிரஞ்சியும்	
காலுந்தலை முடையாய்க்	கண்டவுருவமன்றோ	
நாலுத்தெரிந்திருந்தும்	நரகம்புசிக்கலாமோ	
பாலும்பாழமுழுண்ணப்	பாக்கியமிருக்கையில்	(சி)
அடையிற்றுகும்புபோது	மலைந்து திரிந்துமிந்த	
வடையிற்சிக்கினமன்போல்	மயங்கித்திரிந்தோருகால்	
தடையின்புத்தரின்	தாமக்குளியாயோடன்	
தடையிலெழுத்துக்கென்ன	நான் செய்பலாம் சின்ன	(சி)

மாயா அலகத்தோடு மயங்கித்திரிந்து மிந்த
காயாபுர மாங்கோட்டை கைகிடுங் காலத்தில்
பேயாய்த் திரியவேண்டாம் பிரமநிலைக் கடையை
ஆயாய்ப் பிரமானந்தனை அறிந்துகொள்வாய் சின்ன (சி)

இராகம்-தர்பார்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

நீயும் நானும் வேறு எந்தனறிவே .

அதுபல்லவி.

காயும் விரையும் போலிருந்தும்
கண்டனை செய்து நீக்கும் விதம்போல

சரணம்.

எதே தெண்ணிலு மதற்கிணங்கியே
என்னை விட்டகலாமல் மூடிக்கும்
யாதேயுனைமறக்கவே தேவந்ததே தூதே
எனக்கார்துணையினி தொல்லுலகினிற் றேடக்கானேன்
மூதேநிலையாகநம்பின மூடமெனக்குமுன் வந்துநிற்க (நீயு)

இத்தனைகாலம் சாயை போலவே
நித்தமாகக் கடியிருந்தும் சத்தனாய்க்கலிக்கலுற்ற
உத்திய போக மாமதனைப் போல மகிழ்ந்து கொண்டே
மதிப்பில்லாம லெனைமடித்து மமமேதென இகழ்ந்து
தள்ளிமானும் படிக்குத் துரத்திவிட்டாய் (நீயு)

பத்தனுக்குப் பரசுகந்தரும்
புத்தன் பிரமானந்த தேசிகள்
எத்தனை நாளெந்தன்மேல் வர்மம்வைத்திருந்தாரோ
முத்தனாகி மோனமடைந்தாய் ஹோகமேதுனக்கினிமேல்
அத்தனேயுனைவிடுத்தே னடிக்க னற்றதருநிகரானேன் (நீயு)

இராகம்-சாவேரி-தாளம்-ஆதி.

கண்ணி.

சிவசிவ பவபவ சரணம்—சம்போ
பவதுஸ்தா குருஸ் மரணம்

கதம்ப வனஸ்தல	வாசா—சிவ
காட்பு ஓறஓற	ஆர
கங்காதா சந்திர	சூடா—ஜகன்
மங்கள சர்வலோக	நீடா
பஞ்சானன பணி	பூஷா—சிவ
பரம புருஷமுனி	வேஷா
பஸ்மத் தூளித	தேகா—சிவ
பரம புருஷ விருஷ	வாகா
சந்திர சூர்யாக்னி	நேத்ரா—சிவ
சதுர்ப்புஜ நடன	சரித்ரா
ஆனந்த நடனவி	நோதா—சச்சி
தானந்த விகளித	பேதா
நவவியா கரணசு	பாவா—ஸ்ரீமந்
நாராயண தீர்த	தேவா
ஆனந்த நடனவி	நோதா—வெகு
அழகுள்ள குஞ்சித	பாதா
சதானந்த நடனவி	நோதா—பூர்வ
சஞ்சித பாபவி	நாசா
கிதானந்த நடனவி	நோதா—திவ்ய
கின்மய ரஞ்சித	போதா
பிரமாதந்த நடனவி	நோதா—பூர்ண
பிரம சொருபம	கேசா
கீத்யானந்த நடனவி	நோதா—பர
நிற்குண வுல்லாசவி	லாசா
மங்குரு பிரம்மா	நந்தா—என்
மமதை யறும்படிவ	ரந்தா

இராகம்-அடாண-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஆரடா வுணையறிந்து பாரடா—பர
மாத்மாவென்று தேரடா தேர்த்தால்
உனக்கெதி ராரடா

அதுபல்லவி.

தூல சூக்தும் காரண	மோடா நீ	
துரியமானபொருள் தா	னோடா	
காலமூன்று மாய்க்களி	வோடா நீ	
காரணமாய் நின்ற கருத்துத் தானோடா		(ஆ)

சரணம்,

தோன்று மவஸ்தைகள்தா	னோடா—அதைத்	
துடர்ந்துநின் றறிந்ததுரை	யோடா	
மூன்று விருத்திகள்தா	னோடா—நீ	
முத்திபந்தமில்லா மூர்த்திதா	னோடா	(ஆ)

மாறிவருகுமுடல் தா	னோடா—நீ	
மாசில்லா வான்மதி	யோடா	
ஆறு விகாரங்கள் தா	னோடா—நீ	
அருமைபாய் நின்ற அறிவுதா	னோடா	(ஆ)

போக்கு வரத்துடல் தா	னோடா—எங்கும்	
பூணமாய் நின்றபொரு	ளாடா	
சேர்க்கும் நாமருபந்தா	னோடா—நீ	
சேதனமாய் நின்ற சிவன்று	னோடா	(ஆ)

கருவிகரணங்கள் தா	னோடா—அதைக்	
கண்டறிந்த ஞானக்கண்	னோடா	
குறியுங் குணமுநீயா	மோடா—எங்கள்	
குருபிர மானந்தர் தானா	மோடா	

இ-ம்-புன்காவராளி—தாளம்-ஆதி:

பல்லவி.

ஆசையானேனே என் சாமி மேல்

அதுபல்லவி.

ஆசையானே	ளவருடைய லீலையை	
தேசமெங்கிலுந்	தேடியுங் கானேன்	
கோசபஞ்சனை	மேல்வினை பாடும்	
வேஷகுரு பிரமானந்த	நாதன் மேல்	(ஆ)

சரணம்.

கடங்களுக்கும்	வான்போல	
கடங்களுக்கும்	ளே யவன்	
தடங்களைக்	கொண்டே யுல	
கடங்கலும்	நின்றென் பெருந்	
குடங்கள் போலிரு	கொங்கை யுமல்குல்	
தடங்களையுந்	தானவன் கண்டு	
படர்ந்த லீலைகள்	செய்யுமவன் மேல்	
அடர்ந்த மோகம	தாக்கினேனடியேன்	(ஆ)

ஐம்புருகுதடி.	பெண்ணே	
மோகம் பெருகுதடி.	யவன் மேல்	
தாகந் தறுகு	தொரு வகை	
யாக வருகுதடி.	யிப்போ	
தேகசாஷியானவன்	சரசம	
நேகமாமதை	யென்சொல் வேனடி.	
போகபோகிய	சாதன சித்தகன	
யோகமாகிய	சரச விலாசத்தில்	(ஆ)

அடுத்தநாயகன்	வந்தென்னைப்	
பிடித்தநான்முத	லாயவன்	
தொடுத்த கலவி	யில்மனம்	
பிடித்தமாகுதே	யென்சொல் வேன்	
படுத்தவுடனரிதழ்	கடித்துக் கொண்டவன்	
உடுத்தசேலையை	விடுத்துமேற்கொண்	
டடர்ந்தவேளையி	லானந்தாமிருதம்	
குடித்தென்னுளங்	குமுறுதடிபெண்ணே	(ஆ)

இ-ம்-ரீதிகௌளம்-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

கண்டாரென் குருநாதர்	ஜீவ	
பகவிகள் படுத்துயர் தீரவே		(க)

அநுபல்லவி

மன்றும் சத்துவ மனமெனும்பூமியில்	
கொண்டாடி விரைத்தாரோ கயேச்சையாம்விரைகளைக்	(க)

சரணம்.

விசாரமாமரமதில்
தனுமானசியெனும்
பதசத்வா பத்தியெனும்
பக்ஷிகள்நிறையவே

கருணையாஞ்சலம்பாய்ச்சி
பூகாய்களுடன்காய்ச்சி
பழங்களைஜீவ
சாப்பிட்டுக்குளிரவே (க)

பிரமான்ந்தரெனும்
அஸம்சத்தியெனும்
வரமாகப்புசித்தங்கே
பாவனையெனும்ந்தப்

குருநாதனருளாலே
அந்தப்பழரசத்தை
வழிபடும்பதார்த்தா
பரவசமடையவே (க)

துரியமாம் நிலமதிற்
உறுதியாம்வஸ்துவில்
பெரிதாரும்பேரின்ப
பிரியமாய்ச்சொன்னேனே

றுலங்கியஜீவர்
உலையாமலேநிற்பன்
வீடதுவாகுமே
குருநாதன்மொழிப்படி. (க)

சொன்னேன் ஸ்ரீராமனென்று-என்றமெட்டு.

இ-ம்-பியாக்கடை-தா-ம்-சாப்பி.

பல்லவி.

வந்தாரேகுரு நாதர்பிரமான்ந்தர்
தந்தாரே காஷி

அதுபல்லவி

எந்தன்பிறப்பொழிக்க முந்தத்தவமுழுதும்
வந்ததொருமித்ததுபோல் சொந்தக்கல்லலைநீக்கி

(வ)

சரணம்

அன்னை தன்சுகக்களை
என்னுள்ளம்சோதித்து
பின்னையெவ்விதத்திலும்
என்னையறிவதற்கு

ஆமைமீன்பறவைபோல்
இயற்கைக்குணமறிந்து
பேதைமையணுகாமல்
இதோபதேசம்சொல்ல (வ)

ஆரோபஅபவாத
வேறாயிருந்தறியும்
ஒரோர் பொருள்களையு
நேராயனுபவத்தை

இலக்கணைகளைக்காட்டி
அறிவேநீயென்று
முள்ளபடிக்கேகாண
கின்றநிலையில்விள்ள (வ)

சற்பணசெய்மையை யை ஜெயம்செய்துநிறைவாக்க
சொற்பனம்போலாகத்தைச் சோதனையால்வெளியாக்க
விற்பனவிவேகந்தேக்க வேற்றுமைபொருள்கள்போக்க
கற்பனையாவையும்கீக்கக் கண்டறிந்த பொருளாக்க (வ)

இராகம்-நாட்டைக்குறிஞ்சி-தாளம்-ஆதி.
பல்லவி.

ஆனந்த ரூபமே அடியார்களுக்காக
அவனியி லவதரித்தார்

அநுபல்லவி,

மனமுத லீந்திரியங்கள் மருவியறியப்படா
தினகரன் போன்றன்குரு பிரமானந்த தேசிகராய் (ஆ)
சரணம்.

சித்த சுத்திவந்து முத்தி விருப்பங்கொண்ட
பத்தர்களுக்காக
உத்தம சுருதியுத்தி அனுபவங்களுடன்
புத்தியளவைக்கண்டு

தத்துவ தொகுதியும் வஸ்துவின் மிகுதியும்
வித்தராதிய மங்களாதியும் மெத்தவேயுரை செய்யவே (ஆ)
அவஸ்தா திரயங்களும் அந்வய யுத்தியும்
அதற்குள்ள சாக்ஷிந்யென்று
பவமாக வுதிக்கின்ற அவயவக் கூற்றையும்
அதற்குள்ள அத்தியாசம்
விவரித்துச் சொல்லியும் விதங்க ளீதெனக்காட்டிப்
பவமதைத் தீர்த்துப் பரப்பிரம மயமாக்க (ஆ)

கவிநாலு தொளாயிர நாற்பது தை சுவாதியில்
கதிர்சுக்ல பஞ்சமியில்
சுலபமாய்ப் பிரகுலத்தில் ராமலிங்கராய்ச்
சுகமுடனவதரித்தார்

மலமிலாதிவருட சரித்திர மதைக் கேட்டோர்
பலமேயெனப் படித்தோரும் சூழுகினில்முத்திபெற(ஆ)

ஆண்டிப்பாட்டு.

இ-ம்-குறிஞ்சி-தாளம்-ஆதி.

கண்ணி.

அண்டரண்டமெல்லாந்	தாண்டி	அவன்
அறிவாய்வந்துதிந்	தாண்டி	இந்த
தொண்டரிடர்தீர்க்கந்	தாண்டி	வந்து
பிரமானந்தருபமா	னாண்டி.	
வந்தறியாமலே	தாண்டி.	நானும்
மதிகெட்டுப்போயிருந்	தேண்டி.	அவன்
எந்தவிதமாவோ	தாண்டி	எந்தன்
கிந்தைமகிழ்வைத்	தாண்டி	
பின்னையும்நானதைத்	தாண்டி.	சற்றும்
பாராதிருந்துமவிட்	டேண்டி.	நீ
சொன்னதறிந்திடென்	முண்டி.	பார்த்து
ஜோதிமயமாகி	னேண்டி.	
உரைத்தசொல்லைநான்	முண்டி.	நான்
உற்றுணர்ந்துபார்த்	தேண்டி.	அங்கே
நிறைந்துபூரணமாய்த்	தாண்டி	பின்னை
நீநானுமற்றிருந்	தேண்டி	
காமாதிவையியைத்	தாண்டி.	அவன்
காணாமலோட்டிவைத்	தாண்டி	பின்னை
நேமத்தைப்பூணச்சொன்	னாண்டி.	யென்னை
நிர்மலமாக்கிவைத்	தாண்டி	
தேகாதிசங்கத்தைத்	தாண்டி.	என்னைத்
தெரிசித்திடென்றுசொன்	னாண்டி.	பின்னை
மோகத்தைப்போக்கிவைத்	தாண்டி.	நேக்கு
முத்தியைக் கையிற்றந்	தாண்டி.	
பாசமறுத்துவைத்	தாண்டி.	பா
மானந்தத்தையளித்	தாண்டி.	பஞ்ச
கோசமெரித்துவிட்	டாண்டி.	என்னை
பேசாதிருந்திடென்	முண்டி.	

நாராயணக்காகவே	தாண்டி.	அவன்
தரணியில்வந்துதித்	தாண்டி.	எந்தன்
ஆபாசமெல்லாக்	தாண்டி.	அவன்
அடி யோடேவேறுத்	தாண்டி.	
அஞ்சியிஷயத்தைத்	தாண்டி.	அவன்
அழித்துவிடென்றுசொன்	இண்டி.	பின்னை
மீட்டுகிவஸ்துவைத்	தாண்டி.	நானும்
மேலாம்பதத்திருந்	தேண்டி.	
பேசப்பேச்சில்லாமற்	முண்டி.	என்னைப்
பிரமநயமாக்கி	இண்டி.	இந்த
வாநிதிலைத்திடென்	முண்டி.	அந்த
மாசில்லாப்பொருளென்	முண்டி.	
சத்துவத்தித்தானந்தந்	தாண்டி.	எங்கும்
சத்தியமென்றுசொன்	இண்டி.	அதை
உற்றுவிசாரித்துத்	தாண்டி.	நானும்
ஒன்றுவெயிருந்	தேண்டி.	
காணும்பிரபஞ்சத்தைத்	தாண்டி.	அவன்
கட்டையிற்கள்ளானென்	முண்டி.	பின்னை
உன்னிநிலைத்திடத்	தாண்டி.	அவன்
உன்வடிவென்றுசொன்	இண்டி.	
தோணும்பொருளெல்லாந்	தாண்டி.	அவன்
சத்தியில்வெள்ளியென்	முண்டி.	பின்னை
நானேதானாகவே	தாண்டி.	என்னைத்
தன்மயமாக்கிவைத்	தாண்டி.	
காணற்சலம்பேர்ல	தாண்டி.	எல்லாம்
கண்டுக்கொள்ளென்றுசொன்	இண்டி.	பின்னும்
ஆனந்தமாகவே	தாண்டி.	நானும்
ஆகிநிலைந்துகொண்	தேண்டி.	
ரக்ககிச்சர்ப்பம்போற்	முண்டி.	தன்னில்
ரண்டாகத்தோனென்	முண்டி.	அத்தை
துச்சமாய்த்தள்ளினான்	தாண்டி.	அந்த
சொன்சொருபமாமென்	முண்டி.	

அந்தரவெளிபோல	தாண்டி-	நானும்
சந்ததமுமிருந்	தேண்டி-	பிரமா
நந்தரூபமாகத்	தாண்டி-	எந்தன்
பந்தமொழித்துவைத்	தாண்டி-	

இராகம்-சுருட்டி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மனதேநானுனைக் கண்டேன்

இன்றுனைக்கொன்றேன்

அதுபல்லவி.

பெண்டுபிள்ளையெனும் பண்டுமனைகளுடன்
கொண்டஆசையாலே யென்றுக்கெட்டுப்போன (ம)

சரணம்

பகிர்முகமாகி	பாவனைபெருகி	
சதிசங்கந்தேடி	ஐகத்ரூபமாகி	
மழைதூரை குமிழிகள்	போலவேயழிந்து	
கிரைநிரையாகவே	ஜனனங்கள்பெருகும்	(ம)
சிற்றின்பநினைவால்	ஆசைகள்பெருகி	
குரோதங்கள்வளர்ந்து	கிலேகமுந்தகீர்ந்து	
உரைசெய்யுங்குரு	வாக்கியம் மறந்து	
ஞானமுமிழந்து	அகியாயமாய்க்கெட்ட	(ம)
சாதனநன்கையு	மடைவாய்	உன்
சாவுடன்பிறப்பையு	மொழிப்பாய்	
தத்துவவழிகளைத்	தெரிவாய்நீ	
தானேதானா	யிருப்பாய்	(ம)
இப்படிக்கெட்டு	அபிவதினாலே	
தப்புமோபிறவி	தப்புவேன்கேளு	
முத்திதருங்குரு	பிரமானந்தரைத்தேடிப்	
பத்திபுடனவர்	பாதமேகூடு	(ம)

தோட் மெட்டு.

இ-ம்-தேவகாந்தாரி-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்

எந்தன்கிந்தையில் சந்ததம்பிரமா
 னந்ததேசிகன் வந்துநின்றனன்
 அந்தாங்கத்தில் சொந்தமாகவே
 பந்தம்போகியபின் விற்தைகாட்டிட
 நானவனெனும் பேதமன்றியே
 மோனவிற்பத்தில் முழுகிராடிட
 எவ்வுலகமும் என்முன்தோன்றியே
 ரெவ்விதாயமேல் செறிகல்கண்டிட
 அறிவுவொன்றுமே ஆதியந்தமாய்
 தெரிவுருவதாய்த் தோணலுற்றிட

(எ)

ஸ்ரீமந்நாராயணஹரியே திக்குவேறில்லை நீகெதியே-என்ற மெட்டு.

இ-ம்-முகாரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

என்னை உபேக்ஷித்தவனை யொன்றும்
 அறியேனென்குருநாதனே

அதுபல்லவி

முன்னேசெய்ததவ முழுதுமொருமித்து
 என்னைக்காக்க வந்தவா பின்னை
 என்னசெய்வேன் பிழைபொறுத்தாட்கொள்ளும் சுத்த
 பேரின்பவீட்டோனே

(என்)

சரணம்

மாலோனுகிவந்து வேழத்தைக்காத்தநீ
 ஏழையைக்காவாயோ பின்னை
 வேலாயுதங்கொண்டு ரூபத்மனையும்
 சுமக்கமயிலாக்கினாய்

(என்)

ஆதிசேடனாகிப் பூமியைச்சுமந்தாயே
 அநற்கென் செய்தார்பசுக்கள் மானுக்
 காதியற்றியித்தத்த உதவிக்கென்செய்தானோ
 அவதநர் சோல்துமையா

(என்)

சத்துவகுணத்தாலே மெத்தயுலகங்காத்தாய்
பத்தரை மறப்பாயோ நித்தம்
வெற்றிராஜதத்தாலே மித்தையுலகமின்றாய்
சுத்தபிரமானந்தனே.

(என்)

இ-ம்-எ துருலக் காம்போதி-தாம்-சாப்பு.
பல்லவி.

கும்பகோணம் பெரிய ஓரடி குருசுவாமி
அங்கிருக்கிறார் பாசடி
அதுபல்லவி.

நம்பிப்போ வோர்க்கங்கே நாட்டந் தெரியுமடி
நல்லகுருவைக் கண்டு நடுமையம் பாசடி (கு)
சரணம்.

உளற்றை மண்ணுற் கட்டும்	வீடடி	அதந்
கொன்பது வாசலுமுண்	டடி	
பிறற்றறுருத்தி யென்று பேரிட்டார்கள்	கோடி	
பிணமான பேய்நரி பிடுங்கித் தின்றிடுங்	கோடி	(கு)
ஆறுபேர் தூதர்கள்	உண்டடி	அதந்
கன்பனா ரைந்துபே	ருண்டடி	
சேறும் புலையனாக இரண்டுபே	ருண்டடி	
சுக்ஞானந் தெரிந்துநீ சீர்பதம்	சேரடி.	(கு)
விதியு மதியும் ரண்டு	மூச்சடி	அந்ந
ரவியு மதியுங்கண்க	ளாச்சடி	
விதி மதிக் கப்பாலே துரியந் துரியாதீதம்		
துரியந் துரியாதீதம் ரண்டுமொன்றாச்சடி		(கு)
துரிய மத்தியிலொளி	யாமடி	துரியா
தீதமத்தியில் வெளி	யாமடி	
குறி தவறாமலே நீயங்கே	பாசடி	
கோவிந்த ஜோதி நடனத்தைப்	பாசடி.	(கு)

இ-ம்-எ துருலக்காம் போதி-தா-ம்-சாப்பு.
பல்லவி.

குருசிகா மணியைக் காணேனே அடிதோழி

அதுபல்லவி.

கருமத்தைக் கண்டித்த
தருமமறை எல்லையில்கருணைவடி. விசர்
தானாக நிறுத்தின (கு)

சரணம்.

வானம் புவனமெல்லாம்
தானே தானாக நின்ற
மரணப் பிரமானந்த
யினை பாச மறுத்துவஸ்துவாய் நிறைந்த
தன்மயப் பொருளாம்
மத்குரு நாதன் றன்னை
இன்பாச மளிக்கும் (கு)

சதமல்லடா இந்தத் தேகம்-என்ற மெட்டு.

இ-ம்-பைரவி-தா-ம் ஆதி.

பல்லவி.

மத்குரு பிரிவுற்ற
மதிக்க முடியுமோதாகம்—அது
சோகம்

அதுபல்லவி.

விற்பனான
சற்பணியாவும் நீக்கும்வேத வேதியனை யென்
கருணைக் கடலதான (ம)

சரணம்

இத்தனைகாலமட்டுங்	காத்து	நின்
பத்தனாகவேயென்னைச்	சேர்த்து	
முத்திவழியிதெனப்	பார்த்து	நின்
முறைபாகச்செய்வதற்	காத்து	
புத்திபுடன்சிலசுருதி அனுபவங்கள்சேர்த்து		
முத்திபெறுவதற்கு முறைபாகச்சொல்லிய		(மத்)

கர்த்திருத்வ புத்தியைப்	போக்கி	யெனைக்
கருணைக்கண்பார்வையால்	நோக்கி	
அற்புதசொருபனா	யாக்கி	யெனை
அறிவுவடிவாகத்	தாக்கி	
சர்வசாக்ஷிபான சமரசபதந்தந்து		
சர்வமக்களைக்கொண்டு கருத்துடனிருவென்ற		(மத்)

மாயாப்பிரியைப்	போக்கி	யென்
மதிக்கிசைந்தமொழி	தாக்கி	நிதம்
ஆபாப்பிரமானந்தரை	யெண்ணி	வழி
யாதொன்றுந்தோணுமல்	நண்ணி	
தாயாமவகைக்காணாத்	தனையனைப்போலவே	
வாயாற்புனம்பியே	வழிதினைநோக்கிநிற்கும்(மத்)	

இ-ம்-நவரோஜ்-தா-ம் ஆதி.

பல்லவி.

பிரம்மா நந்தம்பஜ ஹேமனஸ
பிரம்மாநந்தம்பஜ

அதுபல்லவி

பிரமவிஷ்ணுருத்ர பிரகடித பாதம்
பாமராதிமத கண்டித ஸ்ரீதம் (பி)

சுரணம்

ராகத்துவேஷகாம	குரோதலோபமோஹ
ரஹிதாத்துவயசுர	ரஞ்சிதசுரணம் (பி)
விஷ்யஹிருதயபாப	விசுழிததார்டயம்
வீதாமிர்தவாக்ப	கூர்ஸமுத்திரம் (பி)
கர்மகாண்டபக்தி	காண்டயோககாண்ட
ஞானகாண்டபூர்ண	ஞானஸொரூபம் (பி)
ஸாரஹீனஸம்	ஸாரவிதாரம்
ஸகலோப நிஷத	ஸாரவிசாரம் (பி)
கர்மஞானதஸ	கலுஷேந்திரியஸஹ
கரணசதுஷ்டய	விரஹிதரூபம் (பி)
அக்ஞானாதிப	ரோகூஷிஹீனம்
அபரோகூத்யா	னந்தஸொரூம் (பி)
மித்யாத்தியாத்யாஸ	மிஹிகாமார்தாண்டம்
ஸத்யக்ஞானானந்த	ஸாஸ்வதபரமம் (பி)
பிஜஜாக்ரதாத்	யசலகரேந்திரம்
பிகரபுத்ராதி	யனஜலேந்திரம் (பி)
பூர்வபூமித்ரய	லங்கிருதஹிருதயம்
பூஜித்திரியாத்	யசலகிலயம் (பி)
பிராகபாவபிரத்	தவம்ஸாந்பகில
பாவவிவரஜித	பரமத்யாஹம் (பி)
திருஷ்டாந்தார்தவி	நோதபோதமஹா
தார்ஷ்டாந்தான்வய	தாஸந்நோதம் (பி)

பிராந்திஜநாதாத்
ஸாந்திதாந்திஸ-ரத்த
பூமபகம்ம
பூரிதஷ்டயித
பிப்பலேஸகுரு
பிரியமாஸ்பத

மாதிரிஹிதம்
ஸத்வவிவேகம் (பி)
உபஸம்ஹாரம்
லிங்கவிதானம் (பி)
பிரியபூஜார்யம்
பிரம்மாநந்தார்யம் (பி)

இராகம்-பியாக்கடை-தாளம்-ரூபகம்.

கண்ணிகள்.

மத்குருவே மனம் செய் சற்பணியை
மாற்றிட லாகாதோ மாற்றிடலாகாதோ
உம்மா லாகாதோ உம்மா லாகாதோ

கற்பணியாகத் தோணித் தோணி காஷி தருகுதே
அற்பணென்று தள்ளிடாம லளித்திடலாகாதோ
அளித்திடலாகாதோ மாற்றிடலாகாதோ
மாற்றிடலாகாதோ

ஏதேதெண்ணினும் அந்த வடிவாய்
எதிரிட்டு நிற்கிறதே னுந்தன் கிருபை
பாதுசெய்வே இரங்கிட லாகாதோ இரங்கிட லாகாதோ

தேரற்றமான வேளைதனி லெந்தன்
சாஷி மறைக்குதே
காத்தலா ருனியல்லாமல்
கர்த்தர்க லுறவேது கர்த்தர்களுறவேது

கிற்பனனான வேதவடிவனே
வேடிக்கை பாராதே பிரமானந்தா
கிரையில் வருவாய்ப் வேற்றுமைபாராதே (ம)

இராகம்-ஆரபி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

குருநாதா தீன் வாசகப் பொருளாலே
மறுபிறப் பெனுமையல் நீக்குமே

அநுபல்லவி.

பருவதமாம் பிரதி பந்தங்கள் போக்கியும்
சருவ விதமான சஞ்சிதம் நீக்கியும் (கு)

சரணம்.

அந்த காரமான அயிந்தையை யோட்டியும்
சந்ததமும் பிரம்ம தியானத்தை யூட்டியும்
வந்ததாம் சோகங்கள் தருந்துன்ப நீக்கியும்
முந்த செய்தவினை முழுவதும் பேர்க்கவும் (கு)

பந்த மெனுங்கர்ம பாசத்தைப் போக்கியும்
விந்தைய தாம்ஞான விதிகளை யோதியும்
சொந்தமதார் தன்னைச் சோதித்துப் பார்க்கவும்
எந்தநேரமு மென் னிலையிலே நிற்கவும் (கு)

அம்பரமான சிதம்பர ரூபனே
தொம்பத தற்பத நீக்கிய நேசனே
சம்பிரதாயகுரு பிரமா நந்தனே
வம்பனான வெனைக் காக்க வந்தவென் (கு)

இராகம்-பூரிகல்யாணி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

சாரட்டு மேலேறிப் போவோம்—எங்கள்
சாமியைத் தெரிசித்து வருவோம்

அநுபல்லவி.

பாரெட்டும் சாணெட்டும் பறக்குங் குதிரைரெண்டு
எரிட்டுப் பார்க்குமுன் னீரேழுலோகஞ் சுற்றும் (சா)

சரணம்.

பஞ்சநன் மாத்திரைக ளுண்டு—பிர
பஞ்சமெல்லா மங்கே யுண்டு
நெஞ்சிற் கடிவாளத்தை நேராய்ப் பிடித்திரண்டு
கன்சிமிட்டு முன்னே காணலாம் சகலமும் (சா)

பிராரத்த கர்மத்தைத் துலைந்து—துஷ்ட
ஆறுவிகாரத்தை வெறுத்து

ஆறுபலமுந்தாண்டி யம்மா சத்திரந்தாண்டி
போர வழிக்குத்துணை புவனநாதனை வேண்டி (சா)

காஞ்சித பலமெல்லாம்
ராமதாசர் பங்கி
கோமள மாகிய
கோண்டாடுவோர்தேய

கோடுப்பார்—சிவ
லிருப்பார்
லிங்க தரிசனம்
குசநாயகியுடன்

(சா)

இராகம்-சங்கராபரணம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஞாயந்தாலே நீர் சொல்லும்—குருபிரமானந்தர்
அநுபல்லவி.

மாதவஞ் செய்வது மாமுனிக் கேற்கும்
மானிட ஜென்மத்தில் குருவில்லா ஏக்கம்
நாசப் பிறியில்லா நாடெனக் கருளிய
நாதனான குரு பிரமானந்தர்

(ஞா)

சரணம்

இதுவரை பிடித்த ஏக்கம் போதாதோ
பதின்மூன்று நாளில பாதேசம் போக
நாயில்லாக் குழந்தைகள் போலவே தவிக்கப்
போவது சரியோ புண்யம் போதாதோ

(ஞா)

ஆகமப் பொருளெல்லா மளவிட்டுக் கண்டு
அஸ்வத்த நாதனருள் அனுதினங் கொண்டு
ஆனந்த குருவா யவனியில் வந்து
அநிபாயம் செய்வது ஆகுமோ சாமி

(ஞா)

இ-ம் சாரங்கா-தா-ம் ரூபகம்.

பல்லவி.

வாராரோ என்னைப் பாராரோமுத்தி
தாரா ரோசாமி

அநுபல்லவி

ஆராருளந்தன்னில் வேறயுலகெங்கும்
கருங்குபேகின்ற துருயிரங்கண்ணர்

(வா)

சரணம்.

சண்டமாருதம்போலே
வண்டமாயைபற
தொண்டர்மனத்தினின்ற
கண்டவனுபவத்தை

யண்டம்பொடி தாளாக்கி
வென்றயிமலபோதர்
கண்டபாவமறுக்கஅ
விண்டவாக்குகன்கொண்டு

(வ)

சத்திசுத்தானந்த
கொந்த எதிரில்லாத
பத்திசெய்தவர் ஜீவன்
சத்தியமா மவர்

வாசர் சச்சிதானந்தா
காச ரஞானானந்தா
நாசப்பிரவியில்லா
காசபரமகுரு

ரத்துவிதீய ரவர்க்
வஸ்துவே யவரென்று
முத்தியடையநல்ல
யுத்தி சாதனங்கொண்டு (வா)

வேச ரபரிமிதா
வேச ரவருக்கொரு
விசரிவரே சொப்பிர
பிரமானந்தரவரிங்கே (வா).

இ-ம்—முகாரி—நா-ம்—ஆதி.

பல்லவி.

சற்குரு பிரிவுற்ற
சகிப்பில்லை

தாகம்
சோகம்

சாதுக்களையென்னால்
(சற்)

அநுபல்லவி

கற்பனைபோக்கிக்
விற்பனானுபிர

கடைத்தேறச்செய்த
மானந்தாதீத (சற்)

சரணம்

இத்தனைகாலம்

நித்ய பதமு நாலும்

ஆனானுமெனைப்போல

நானாக வியப்புற்றே

இந்நேரந்தனிலென்முன்

முன்னேமொழிந்தபடி

ஏனிருப்பானே

நிங்குவதேனே (சற்)

கிடையாதுபாவி

நடுங்குதென்னாவி (சற்)

னிரங்கிவாராரோ

முழுதுங்காவாரோ (சற்)

இ-ம்—குறிஞ்சி—நா-ம்—ஆதி.

பல்லவி.

சிந்தா நாஸ்தி கிலாம்

சிந்தா நாஸ்தி கிலாம்.

தேஷாம்

அநுபல்லவி.

சமதமகருணா

ஸாதுஸமகம்

ஸம்கீர்ணமம்

ஸம்பூர்ணமம் (சி)

சரணம்

காலத்திரயாதித	கந்தர்	பானம்	
கண்டித ஸர்வேந்	திரியதர்	பானம்	(சி)
பரம ஹம்ஸகுரு	பதநிந்	தானம்	
பிரம்மா நந்தா	மிர்தபா	னாம்	(சி)

தெலுங்கு.

கிடமு ஸேயவே—என்றமெட்டு.

இ-ம்—கரகரபிரியா-தா-ம்—ஆதி.

பல்லவி.

நிர்த்த மேடிகிரா மனஸாவேறு
நிர்த்த மேடிகிரா

அதுபல்லவி

நிர்த்தமேடிகி குரு சரணோதமுண்டக
பிராந்திதோ லோலடெவு
பக்திலேனு துஷ்டவலே

(தி)

சரணம்.

கங்கா நிர்த்தமுனு கதிப ரோக்ஷமுனு
ஸாது ஸங்க கியான கங்க
கதிஅப ரோக்ஷமுனு
அக்ஞான சேதமுனு ஆவரண நாஸமுனு
அநர்த்த ஜடதுக்கமு
லந்திய லேக ஜேஸனுரா
பிரமானந்த சரணோதக பானவி சேஷமுன
பிரபலபாப நாஸாதி
பிரபல பாக்ய முனிச்சு.

(தி)

(தி)

(தி)

இ-ம்-பியாக்-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

நின்னுட நாமத்தின் மகிமையைச்சொல்ல
நாட்டோர்க்கது சக்கியமா

(ட்)

அ. ந. பல்லவி.

அன்னவாகனாதி ஆதிசேடனாலும்
மன்னரறிந்து சொல்வதற்கு முடியாத

(நின்)

சரணம்.

பிரமாவந்தாயநமஹா என்றோர்க்கு
பந்த மனைத்தும் போக்கிப் பிரமமயமாக்கி
சிந்தை தெளிந்து திவ்யஞானத்தைத் தேக்கி
சின்மாத்ர மயமாகவே செய்கின்ற

(நின்)

சித்த சுத்தியுந்தரும் சிவனாதிசேடனுக்குள்ள
சாதன நான்கது அவதி வரைக்கும் தரும்
அன்வய வெதி ரேக யுத்யால் வருகின்ற
அவஸ்தா த்ரய சாக்ஷி துவந்தரு கின்ற

(நின்)

பக்தி செய்தவர் நான்கு புருஷார்த்தமும் பெற்றார்
பரிசுத் தாத் தொய்த பஜனைகளையும் பெற்றார்
நித்ய நிற்குண நிர்மல மாகிய
நிரதி சயானந்த நிர்விசுர்பம் பெற்றார்

(நின்)

இ-ம்-உசேனி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

சங்கற்பமே சகலமென்று சற்குருவால் தெரிந்தேன்
சகல பிறப்பறுத்துலக மரித்யமென்றறிந்தேன்

அ. ந. பல்லவி.

சங்கையில்லாப் பிறவிக்கடல்
கூணத்திலுவற்ற இறைத்தேன்
இங்குமானேன் அங்குமானேன்
எங்குமானேன் என்வடிவாய்

(சங்)

சரணம்.

குற்றமறும் ஞானிகளின் மனச்செயலைக் கேளு
கோதிலாத சகலசித்தி திரமுடைய தாகும்
சம்சயமாம் விசுர்பம்ற்று பூரணமாய்க் காணும்
சாதுசங்கம் சாஸ்திரத்தின் வாதனையைக் கூடும்
பாரனைத்து மித்தைபென்று மனமுரைத்து நிற்கும்

பரம்பரையுடைய மென்று பார்த்துமனங் களிக்கும்
 புத்தியல்ல புத்தியல்ல சத்தியல்ல நானே
 முத்தி சொல்லும் குருவின் பாதம் சத்தியமாய் நம்பு. (சங்)

கள்ளமனத் துறவறுத்து நிற்குமந்தப் பெரியோர்
 கானற் சலம் போல் நீனைத்து மாநிலத்தில் வசிப்பார்
 இன்பமுறுஞ் சித்தொளித்து ஆனந்தமே பெருகும்
 அதைபுனைக்க வாயில்லாமற் கண்ணிழிநீர் பெருகும்
 அடிமுடியும் நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டால்
 அத்திவிதப் பொருவாகி முத்தியிலே நிற்பார்
 வெற்றியல்ல முத்தியல்ல சத்தியல்ல சுபாவம்
 நிலையற்ற முத்தர்பதம் பத்தியுடன் தொழுவேன் (சங்)

சீர்பெருகுஞ் சிதாகாயம் தன்வடிவாய்க் காணும்
 சித்தநிலை சிவமென்றே சுருதி யெல்லாம் பேசும்
 திடம்பெறவே நிற்கிலெல்லா வுலகமுமே பணியும்
 நிலைநின்றோர் ஜனகன்முதல் முனிவரையும் பாரும்
 வஸ்துநிலை சொன்னகுரு பரமானந்தர் கவியால்
 சித்தநிலை முத்தியதாம் மித்தை ஜெகந்தானே
 சத்துதானாய் சித்துதானாய் ஆனந்தமே வடிவாய்
 சுருதி புத்தியனுபவத்தால் நிருணி கற்பமாமே. (சங்)

இ-ம்-சகானு-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஆனந்த வடிவாக நிறைந்தேன் என்கன்
 ஆரியனகுளால் பேதங்கள் மறந்தேன்.

அநுபல்லவி.

ஏனைநீர்த்திநெ் கடல் போலே சுத்த
 மானவொரு பொருளைத் தானென்றதாலே (ஆ)

சரணம்.

ஆசாபாச மறுத்துக் களித்து தேஜோமய
 மாயெங்கும் சிவமாக நிலைத்து
 அச்சப் படுத்தமோக மொழிந்துபின்னே
 மிச்சமான பொருளே தத்துவ மென்றுணர்ந்து (ஆ)

அஞ்சி விஷயங்களை மறந்து மனச்சஞ்சு
லா கிதமா யஞ்சாம லிருந்து
பந்தமான தேக மழிந்தெங்கள் பிரமா
னந்தராலே தொந்தமுந் தொலைந்து

(ஐ)

இ-ம்-தோடி-தா-ம்-ஐதி.

பல்லவி.

பந்த மழித் தறிவாய் நிலைத்தேன்
பரமானந்த வெளிதன்னில்

அநுபல்லவி.

பந்தமழித்த பரமானந்த சொருபமாய்
சிந்தனை யொழிந்துடல் சந்ததமும் மறந்து

(பந்)

சரணம்.

ஆசைத்துடக்கறுத்தே துணிந்தேன் வெகு
வாசனைபாய் வந்த

கோச மெரித்தொரு பொருளுணர்ந்தேன் அங்கே
பேசப் பேச்சில்லாமல் வாசினிலைத்த பின்னே
தேசிகனருளொன்றே நாசமற்ற பொருளாய்

(பந்)

கானற்சலம்போ லுடலறிந்து விந்து
நாதமுத லொழிந்து

தானந்த மயமாய்க் கலந்து ஜெகம்
மானபேதமாய்க் கண்ட தோணலுமிழந்தபின்
ஆனந்தவடிவாக நானங்கே யிருந்தபின்னே

(பந்)

எந்த இடங்களும் கிறைந்த பொரு
ளெங்கள் பிரமானந்தராக
வந்த பரமென வறிந்திருந் தேன் வெகுது
வந்தமய மயமாகிய மந்த மதியறுத்து
வெந்துய ரொழித்து அந்தரவெளி போலே

(பந்)

இ-ம்-இ-நுஸ்தான் காசி-தா. ம்-ஆதி.

பல்லவி.

அனந்த மானந்த மானந்தம் குரு
நாதனானோ பரமானந்தம்
அநுபல்லவி.

தானந்த மயமான ஞானாகத நிலையில் (ஆ)
சரணம்.

பேத பாவமறந்து பிரமமயமாய்த் தானே
சோதனையா ஸ்மிந்து ஏகமாயெங்கும்
போதமய மாய்நிறைந்த ஆதிபரம் பொருளாய் (ஆ)
சங்கிதானந்த மாகவேயிந்த
நம்ச விஷயமெல்லாம் போகவே யென்று
நிச்சமான நிலையில் நிச்சலமாயிருந்து (ஆ)
அண்ட முழுதுமொன்ற தாகவேயிந்த
பிண்ட மதிலிருந்து போகவே யெங்கும்
கண்ட மறுத்துநிறைந்த ரெண்டற்ற பொருளாகி. (ஆ)

இ-ம்-உசேனி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

ஸங்கல்புஜே ஸமஸ்தம்மெனி ஸத்குரு கிர்ப கரியானு
ஸர்வபரிபூர்ண ஸஹஜானந்தம் ஹோவடியானு
அநுபல்லவி.

இங்கு னுஸ்தெ பவஜஸி கிங்குமனி இங்கடியானு
கிம் கானி கிடுக்கரனி ஊமெனனி உனிசவடியாஸ் (ஸங்)
சரணம்.

ஸர்ருத ஸர்ருகன்யம் ஸாக்ஷிகரிஸோடியானு
ஸகல ஜகத் பிரமலா மெனி சுதணிகம்மு தோடி ஹேடியானு
துரித மயாம் தஸ்காண துராத்முலாக் ஒக்கடி யானு
துக்கஸூக ருபுலு துதாருக தமடியானு
உரிதக ஊர்த்வ திருஷ்டிம்
ஒஸத்து நிஸ்தக் உனிஸவடியாஸ்
ஹரி ஹரா துலாக் அத்துராரேவ
ஆத் மானுபவமவடி ஸோடியாஸ் (ஸங்)

கர்தவ்யம் விலகலேந் தாகர்தவ்யம் . அவடியானு
கர்மஜல் மதர் மாதர்மம் கோடுகி ஹுடடி யானு
போக்த மீமெனிபிரமபோடி யோவெதினனு தொகொஹொ
[தியானு]

போக்தமீமெனி அந்தரங்கம்மு ஆணிககடி ஸோடியானு
ஆர்திஹொரவி அதிவேகமுர்
அபரி மிதாத் மிகம வடியாஸ்
அகணிதம் ஹொய் அமனஸ்கம் ஹொய்
அநுபலம் ஹொய் அவடி ஸோடியாஸ் (ஸங்)

ஆஸேரத காஸாகந்தர் ஆஸஹதம் கரியானு
ஹானி விர்தி துவந்தபந்தம் அதிதுதர் ஒக்கடியானு
கோஸமு பாஞ்ச லொடியிஸாலமு ஹொவடியானு
கொங்குடு தொரவின கவன்யம் நீஸ்திஸ தெக்கடியானு
தேலீகஸ்வாமி திவ்ய வெங்கடேஸ்-஁ கடாசுமுயே
நாஸமு நீபாஸமு கீஸேஷமு சின் மாத்ரமு மீ. (ஸங்)

இ-ம்-வராணி-தா-ம்-ஆதி.
கண்ணிகள்.

கூடஸ்த தரிஸனம்	ஹொயாஸ்	தெங்கோ
வர்ட்பிரி ஜெலுமுனு	ஸேஹா	தெங்கோ
நாடக பொம்மான்	நசடியாஸ்	தெங்கோ
நாமரூப் ஹொர் பிரேவ் அவைவஹா		தெங்கோ (கூ)
பஞ்ச கோஸம்	தடியாஸ்	தெங்கோ
பாஸம் ஹொல்பந்தம்	ஸேஹா	தெங்கோ
வஞ்சன ஸரீர்மீ	மென்னுஸ்	தெங்கோ
பஞ்ச விஷய ஆஷ	அவை ஹா	தெங்கோ (கூ)
அவஸ்தா திரயமுனு	ஜனியாஸ்	தெங்கோ
அவஸ்தா திரய ஸாக்ஷி ஸுட்டைஹா		தெங்கோ
பவஸம் சார்தடே	ஸாதுல் எனாஸ் மெனி	
பஜனனு கரஸுனு		பகவத் பக்துது (கூ)
ஸங்கி மெனியாஸ்	பிரம்மா நந்துல் கவி	
ஸங்கெ தானுக்	ஸங்கியாஸ் விவேகா நந்துது	
இங்கித தங்கணிகே	விவேகிது பத்திமு	
ஸங்கியானஸ்கி	திரிஸாக்ஷாத் காரம்ஹொய் (கூ)	

இ-ம்-மத்யமாவதி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

குருவைப் பணிந்து கடைந் தேறு எப்போதுமவர்
குணத்தை வர்ணித்துமனந் தேறு

அநுபல்லவி.

பருவம் வந்ததேயானால் பாரும் பரப்பிரமத்தை
அறிவுக்குள் எறிவாகிப் பரமாய் நிறைந்துநின்ற

(கு)

சரணம்.

உண்டானபோது கோடி பந்துளங்கும்
பெண்டாட்டி பிள்ளைமுதல் வந்துமனம்
கண்டபேர் வணங்குவார் முந்தியவத்தை யறிந்து
கொண்டா லுனக்குச் சொல்வேன் தந்து
சண்டாஸிஷ்யத்தைச் சாதனைகொண்டு தள்ளி
அண்ட மளந்தவரைக் கண்டு தொழுது நின்ற

மிருந்து

பொரிந்து

(கு)

கோடி தனத்தைத் தேடி அலுவ் கூத்தாடினாலும்
மோடி சந்தேகம்பாடி அலும் வேதங்கள் நாலும்
பாங்காகவே நடித் தாலும் சிங்கார மான
மேடை மாளிகையிடு மெத்தவே யிருந்தாலும்
கடுகிற் விழும்போது கூடவருமோ சொல்சொல்

(கு)

மண்ணில் பிறப் பிறப்பும்பொய் யே மாயையும் பொய்யே
கண்ணிற் கண்டவைகளும் பொய்யே காயமும் பொய்யே
எண்ணு மனது புத்திபொய்யே இகழும் பொய்யே
பெண்டுபிள்ளையும் பொய்யே பேருருசாதியும்பொய்யே
எந்நாளும் பிரமாணந்தர் ஏகரொருவர் மெய்யே

(கு)

இராகம்-கல்யாணி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

பட்டபாடு கோளாய்—மனமே நீ

பட்டபாடு கோளாய்

அநுபல்லவி.

பட்டபாடுகோளாய் பயனின்றிய கோளாய்
கட்டும் சுருதிசொன்ன திட்டம் விட்டுப்புகி
மட்டிமடவா ராசை யிட்டேக் கெட்டுப்போன

(முங்)

சரணம்

குட்டவயிற்றைத்தொட்டு	இட்டகனலிற்கட்டு
மட்டிப்புழுக்கள்கிட்டி	எட்டிக்கடிக்கப்பட்டு
விட்டமுத்திரநாற்றன்	கட்டுப்பட்டுப்பையல்
இட்டுமுன்னாறுநாளும்	தொட்டுக்கெட்டசன (பட்)
எட்டாமலையினின்று	விட்டுருட்டி னாற்போல
தொட்டதனஞ்செய்யாதியால்	கஷ்டப்படுத்தும்போது
மட்டஅணையுயிரும்	பட்டகஷ்டத்துடன்
கிட்டைகிட்டிடுதலை	நீட்டிவிட்டபோது (பட்)
தட்டான்சட்டக்கம்பி	யுற்றபாடுபோல
எட்டுப்பங்குபட்டு	அட்டகாசத்தோடே
எட்டியழுமோசைசெவி	பட்டுப்பிரமாதந்தன்
கிட்டவந்துஉன்னை	யெட்டிப்பார்க்குமுன்னே (பட்)

இ-ம்-சாரங்கா-தா-ம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஏனிந்தவுடலெடுத்தாய் இனியாகிலுநா
னில்லெனவேயதுபடுத்தாய்

அதுபல்லவி

மானபூமியில் ஜெனித்தாய்	அநேகமுற்று
வளர்த்துகெட்டது	பாராய்
இறந்துவிட்டதும்	கேளாய் (ஏ)

சரணம்

நாறுமுடலுக்கும் நமக்குமுண்டோ	சொந்தம்	முன்பின்
நியாயமாய்க்காணுமோசொல்லது	பந்தம்	
அகங்காரியிவைசெய்தான் பல	வந்தம்	ஆகி
அறியாமல் மதையா யகைற்றாய் வெகு	ஜென்மம்	

அதுஅமல்லாம லுறும்போதுவுள்
அளப்பறியாத அன்னையானவன்
பசித்தமுக்கையி லெண்ணெயிட்டதும்
வலித்தமுக்கையி லுறும்பிட்டதும் (ஏ)

வலியபத்தாறு வயதுந் தொலைத் தாயே அப்போ
வாத்தி சொன்ன பொருளுந் தெரி யாயே
கலியாண மாப்பின்னோ யானாயே நெடுங்
காலமளவுங் கந்தர்ப்பன் கணையால் மெலிந்தாயே

காரிய மிது மெத்த
கன்னியர் மயக்கம் சுற்ற
வாரியே பணங்கன் தூற்ற
வகையற்று தரை குற்ற (ஏ)
தனுவினில் நரைதிரை வந்ததே அப்போ
தாரித்திர துக்கமுனக் குற்றதே
பார்க்கில் ஏஷணமூன்றும் வந்ததே சுற்றி
பரிகாசம் சிறுவர் செய்யப் பெற்றதே

பாரிப்பூசணிக்கா யெனக்காலன்
பற்றித்தின்னது வெண்ணாரத்தலை
குடிப்பிரமா னந்தன்முள்ளினை
கூடிப்பவமது தீர்த்திடாமலே (ஏ)

கட்டை பொறுக்கவைத்தாம் சிவமே-என்றமெட்டு.

இ-ம்-மணிரங்கு-தாளம்-ஆதி

பல்லவி

பிற்தற் செருப்பாலேயடிப்பேன் ஓமனமே
பிற்தற்செருப்பாலேயடிப்பேன் மூடமனமே கெட்டமனமே

அதுபல்லவி

கட்டையிற்கள்ளன்போல தோனும் காயத்தைநம்பி
சுற்பாந்த மிருப்போமென் றென்னும்
ஊற்றைச் சரித்ததை யுண்மையாகவெண்ணிப்
பார்த்துமண் பொன்னிடம் பற்றிக்கொண்டவுன்னைப் (பி)

சரணம்

பழுதைதிற்பாம்பெனவே தோனும் ஜெகத்தைநம்பிப்
பலகாலும் ஓடியெய்தி இலும்
கழுதையுன்னிலும்திக மாகவேதோனும்
கசடையென்பதற்குக் கரிவேறென்னவேனும் (பி)

தாயெனவந்துதித்துமுன்னாள்
தவழ்ந்துபரம்பொருளைத் துன்ன
சேயேமயங்காதேநீயே
தேசிகர்பிரமானந்தர்

தான்வினைகளைத்
கிருபைகூர்ந்து
நானென்றுசொன்ன
வாசகமறந்தவுன்னைப் (பி)

வந்ததோதிமை இலங்கைக்கு-என்றமெட்டு

இ-ம்-வராளி-தாளம் சாப்பு.

பல்லவி.

நீயா. ரெனக் குரை மனமே உறுதியாக
ஆவாய் தினம் சிநேகமே

அறுபல்லவி.

நீயாரெனக்குரை நீபெறும்பிறப்பெல்லாம்
ஆராய்ந்தறிந்துன்னை யானந்தம்பெறச்செய்வேன் (நீ)

சரணம்

பஞ்சபூதசுமை	சுமந்தாய்	அது
பழவினையால்வந்ததென்று நீ	யறிவாய்	
சிந்தனைவிரிவாக	விரிந்தாய்	அது
ஜெனனமெடுக்கும்விதையென்று	தெரிவாய்	(நீ)

வெகுபாகுகண்களைப்	படைத்தாய்	பாரு
தவறாமற்றடிக்கொண்டு தன்மீதி	லடித்தாய்	
மோகம் நிறைந்தபெண்ணை	நினைந்தாய்	முழு
மோசமானநரகக்குழியினில்	விழுந்தாய்	(நீ)

ஆசையென்னுங்காற்றிற்	சுழன்றாய்	அத
னாலேகிடைப்பதென்ன அதை யெனக்குரைப்பாய்		
பாசவலையைவெட்டித்	துறப்பாய்	பாதை
சொல்வகைதெரிந்து பாங்காய் நீ	நடப்பாய்	(நீ)

நீநானாயிருந்தது	மறந்தாய்	
வித்தங்கேட்டுமுரைத்துநீ	நிர்மூடமாய்	
ஆறுறுதத்துவமுரைப்பதில்	அதி	
லாரோநீ யறிந்தெனக்கவசியம் சொல்லுவாய்.		(நீ)

ஸ்தாஸ்தேகம்நீ	யல்ல	அது
அன்னமயமான அருங்கோச	மாமே	
பிரகமத்யஸ்தானம்	தாகும்	அங்கே
நின்றதுஷ்ணவனம்	தேவனுமாமே	(நீ)

மத்தியபாகமது	வாகும்	அங்கே
சாக்கிரமவஸ்துதான் சங்கற்ப	மாகும்	
ஸ்திரிதேகவயாக	ரொள்ளேனும்	இனி
ஞாநமுமாவதுன் கபாவத்தைக்	கேளும்	(16)

சமாதிக் அநுபூதி பாடல்.

கண்ணிகள்.

ஜோதிமயமாய்த் துலங்குபிரமானந்தருக்குப்
பாத்திரனு நீட்டைப் பதமடைந்தேன் சின்மயமாய்
எண்ணிரியா ஜென்ம மெடுத்ததெல்லாம் பொய்யாகி
கின் லுருவாய் நீட்டைவிளங்கினேன் சின்மயமாய்
ஆறுவித வவரிகளை யப்புறத்த டித்தோட்டி
மாறுதலிட்டை மமிழ்த்திருந்தேன் சின்மயமாய்
பந்தமோஷம் கிட்டுப் பரமாகி யெப்பொழுதும்
கிண்குமமிழ்துநிட்டை ரேர்த்திருந்தேன் சின்மயமாய்
சோற்றுத் துருத்திதனைச் சதமென்று சொல்லுகின்ற
வார்த்தையற்று நீட்டையிலே வாய்த்திருந்தேன் சின்மயமாய்
அஞ்சுபொறிபுனை ஆதாரத்துள்ளடக்கிச்
சஞ்சலமற்று நீட்டை சார்ந்திருந்தேன் சின்மயமாய்
குணியத்தைக்கண்ட சொஸ்சொருப மாய்கிறைந்து
வான்போல நீட்டையிலே வாழ்த்திருந்தேன் சின்மயமாய்
அந்தரத்திற் பூத்த அருமலர்போ லிப்பரபஞ்சம்
தந்திரமாய்க்கண்டு நீட்டை சார்ந்திருந்தேன் சின்மயமாய்
சாட்டையிலாப் பம்பரமாய்த் தாசுணியெலா மறிந்து
ஆட்டமற்று நீட்டை அடைந்திருந்தேன் சின்மயமாய்
அம்புதியிற் கண்ட அலைநுரைபோ லிப்பிரபஞ்சம்
தம்மிடத்திற்கண்டு நீட்டை சார்ந்திருந்தேன் சின்மயமாய்
பொன்னிடத்துப்பூஷணம்போல் போதமா யிப்பரபஞ்சம்
என்னிடத்திற்கண்டேக னுயிருந்தேன் சின்மயமாய்
அப்பிவிட்ட வுப்பதுபோல் அகிலமென்னிலயிக்கியமாய்
எப்பொழுதும் நீட்டை யிருந்தேனான் சின்மயமாய்
கட்டையிலேகண்ட கள்ளைப்போல் காண்பதெல்லாம்
கிட்டுகிட்டு நீட்டை விளங்கினேன் சின்மயமாய்
காணற்சலம் போலசகம் கற்பீதமா யென்னிடத்தில்
தோணலென்று நீட்டை துலங்கினேன் சின்மயமாய்

என்குரு வெனங்கிதமா யேற்றிசைமம் நீயென்று
சொன்னபடி தேர்ந்து தெளிந்தேனான் சின்மயமாய்
அண்ட பிண்டமென்னும் அகிலமெல்லா மித்தையென்று
கண்டு சிந்தைதன்னிற் களித்தேனான் சின்மயமாய்
என்னசெய்வோ மென்றேங்கி யெங்குந் திரிந்தமனம்—குரு
சொன்னமொழி கொண்டுசோதித்துணர்ந்தேன் சின்மயமாய்
ஆசையெனும் பேயை யடித்தோட்டிவிட்டதற்பின்
வேசகுருநாதர் விளங்கினார் சின்மயமாய்
கோசப்புர மஞ்ச கொளுத்தியெரித்த நற்பின்
வாசஞ்செய்ய வென்குருவும் வந்தார்காண் சின்மயமாய்
அஞ்சவித வைகிகளை அஞ்சா தடக்கியபின்
நெஞ்சிலிபித்தவிட மென்றிருந்தார் சின்மயமாய்.

கோலடிச் சிந்தை.

இ-ம்-முகாரி-தா-ம்-ஆதி

கண்ணிகள்.

நித்யவாழ்வுற்ற நிர்மலனே பிரமான்ந்த	தேசிகா
சத்யஞானந்த சமாசநிலைந்த எந்தன்	தேசிகா
உன்னடியாரில் பரமசிவன் பிரம்மான்ந்த	தேசிகா
உன்கிருபையால் ஞானஅனுபவம்விள்ள எந்தன்	தேசிகா
கெருடன் பறக்கக் கொசு பறந்தவைபோ லுன்முன்	தேசிகா
தெரிந்தமட்டும் விரித்துரைப்பேன்பிர மான்ந்த	தேசிகா
உள்ளங்குளிர்த்து உளதடி போற்றினே னென்றன்	தேசிகா
விள்ளஹிருதயக் கொலுவில் விளங்கிடு மென்றன்	தேசிகா
உற்றபொருளை புரைக்கலுற்றேன் பிரமான்ந்த	தேசிகா
குற்றமிருந்தாலுங் குணங்கொள்ளச் செய்வீரென்றன்	தேசிகா
நிர்மலவஸ்துவின் நிலைமை சொல்வேன் பிரமான்ந்த	தேசிகா
சொற்குண கோலடிபாட்டுக் கிசையவே என்றன்	தேசிகா
குணபூஷணிவந்தான் சுண்ணேரத்தில் பிரமான்ந்த	தேசிகா
மனத்தின் வசத்தால் மறுவார்த்தை சொல்லாமல்அன்றன்	தேசிகா
சாந்தமுலந்தான் சகியாளுடன் பிரமான்ந்த	தேசிகா
விஸ்வரந்தியுலந்தான் வினையகுணத்துடன் என்றன்	தேசிகா

அவஸ்தையறிவதா ரென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
அவங்கொண்டறிபவன்தோ னுதெனச்சொன்னென்றன்	தேசிகா
போதமாக வுரைக்கலுற்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
எதுமறிந்திடா எந்தனுக்கிரங்கி யென்றன்	தேசிகா
ஆரோபத்தால்பந்தம் மைந்து தென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
நேராகக்காட்டினீர் நிச்சயமாகவே யென்றன்	தேசிகா
அபவாதத்தால் முத்தியாகுமென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
ருபங்குளில்லாமல் நிஜமறிந்துகொண்டெனென்றன்	தேசிகா
ஆரோப அபவாத வகுப்பினால் பிரமானந்த	தேசிகா
ஆரோபத்தைமுந்தி விசாரிக்கலுற்றீரென்றன்	தேசிகா
உணர்வொளியென்றுமுள்ளதென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
கணப்போதிற்காண கவலைமேற்கொண்டே னென்றன்	தேசிகா
ஆரோபமே கற்பனையென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
ஆரோபம்பழதையைப்பாம்பென்றார்போலென்றீரென்றன்	தேசிகா
நாமருபங் கற்பிதமென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
நேமமாய்க் கொண்டே னிற்சலமாகவே யென்றன்	தேசிகா
அறிவுமயக்கமே பிரகிருதி யென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
விரிவாயதில் குணத்திரய முதித்தன வென்றீரென்றன்	தேசிகா
சத்துவகுணமே மாயையென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
உற்றாஜோகுண மவித்தையா மென்றீ ரென்றன்	தேசிகா
தாமதமே யுடல் தோற்றமென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
ஆமதுவே ஆவரண விசேஷமென்றீர் என்றன்	தேசிகா
மாயாபிரதபிம்பம் ஈசனென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
காயம்படைத்தாலும் குணரஹிதனென்றீர் என்றன்	தேசிகா
அவித்யா பிரதிபிம்பன் சிவனென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
தவிப்புற்றலைந்தே தட்டழியலானேன் என்றன்	தேசிகா
அறிவைமறைப்ப தாவரண மென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
இருன்போல மூடுமியல்புள தென்றீ ரென்றன்	தேசிகா
விசேஷ தன்மாத்திரை சூகூழ் பூதமென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
தாசுஷியில்லாத ஆகாயமுதலென்றீ ரென்றன்	தேசிகா
மாயையீசர்க்கு காரணவுட லென்றீர் பிரமானந்த	தேசிகா
மாயையீசர்க்கு கஷ்டிப்தி யவஸ்தையென்றீரென்றன்	தேசிகா

மாயையிற் றன் அனந்த கோசமென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
அவித்தையே சீவர்க்கு அந்தமுன் றுமென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
சத்வகுண வியஷ்டி ஞானேந்திரிய மென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
சத்துவசமஷ்டி மனம் பித்தி யென்றிரென்றன்	தேசிகா
மஜோசுருண சமஷ்டி பிராணபஞ்ச வாயு வென்றிற் பிரமானந்ததே	தேசிகா
மஜோசுருண வியஷ்டிகன் மேந்திரிய மென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
ஞானேந்திரியாதி தத்வம் பதினேழும் பிரமானந்த	தேசிகா
வாஜேஸ்ரீ சீவர்க்கு குஷ்டஹ வென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
இவ்வுடறவியில் சொற்பனுவஸ்தை யென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
இதில் பிரசுர மவவிஞ்ஞான கோசமென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
தமோசுருணப்பங்கு பஞ்ச பூதமென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
நேமிந்கி பாதிநன் னான்காக்கிடி வென்றன்	தேசிகா
நான்கான நன்னாவில் ஒவ்வொன்று பிரமானந்த	தேசிகா
நிகையிற் சேர்த்து ஸ்தூலபூதமென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
இதில் ஸ்தூலதேகமுண்டான தென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
இதிலண்டபுவனபோகம் வந்ததென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
இதிலீச சீவஸ்தூல தேகமென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
இதிலீசசீவ சாக்கிராவஸ்தை யென்றிரென்றன்	தேசிகா
இதிலிருவர்க்கன்னகோச மென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
இதிலிவர்க்குள்ள இயல்பையறிந்தே னென்றன்	தேசிகா
கஷ்டப்பதி சொப்பன சாக்கிராபிமானத்தால் பிரமானந்த	தேசிகா
சுசுனந்தர்யாமி ஹிரண்ய விராட்டென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
கஷ்டப்பதி சொப்பன சாக்கிராபிமானத்தால் பிரமானந்த	தேசிகா
சீவன் பிராஞ்ஞ தைஜஸ்த விசுவனாமென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
சுசீவபேதத் தெரியக் கேட்டேன் பிரமானந்த	தேசிகா
சுசன்சமஷ்டிசீவன் வியஷ்டி யென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
சமஷ்டி வியஷ்டி தெரியக்கேட்டேன் பிரமானந்த	தேசிகா
சமஷ்டியெல்லா உடல்வியஷ்டி தனிமையென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
காரணை பாதிசீசர்க்கென்றிற் பிரமானந்த	தேசிகா
காரியோபாதி சீவனுக்கென்றிற் ரென்றன்	தேசிகா
சுற்பனையாவங் காட்டினீர் பிரமானந்த	தேசிகா
சொற்பனம்போல வெண்ணித் துணிந்தேனென்றன்	தேசிகா

அபூர்வமுத்தியடைவதற்குப் பிரமமானந்த	தேசிகா
அபவாதலக்ஷணம் சொல்லுமென்று கேட்டேனென்றன்	தேசிகா
பாம்பிற்பரூதையாய்ப்பார்த்தல் போல பிரமமானந்த	தேசிகா
சூதபுவனமில்லை ஸ்திர பிரம்மமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
பணிதைபொன் புடவை நூலானவைபோல் பிரமமானந்த	தேசிகா
பிரகிருதிவணாயி லடக்கிப் பிரமமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
தன்விடங்கற்பித்த சகலீவனை பிரமமானந்த	தேசிகா
என்னுருவாய்ப் பார்த்தே னுன்றன் கிருபையாலென்றன்	தேசிகா
ஆவரணமறைப்பான விதம்கேட்டேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
பிரமமீசர் பேதந் தெரியாமுடலென்றி ரென்றன்	தேசிகா
அதுபோல கூடஸ்த சிவர்க்கென்றிர் பிரமமானந்த	தேசிகா
இதனு லீசசீவ பவப்பிரணியாச் சென்றென்றன்	தேசிகா
ஆதார மறைந்தா லாரோபமே தென்றேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
ஆதாரம் சமமும் விசேஷமுமா மென்றி ரென்றன்	தேசிகா
பிரமங் கூடஸ்தர் சமமென்றிர் பிரமமானந்த	தேசிகா
ஈசஜீவர் விசேஷமாமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
சமமான ஆதார மறையா தென்றிர் பிரமமானந்த	தேசிகா
விசேஷ ஆதார மறைபடுமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
அந்தவித மாவ தேநென்றேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
பரூதையைப் பாம்பெனப் பார்ப்பதா மென்றிரென்றன்	தேசிகா
இவ்வித ஆவரத்தால் பிரமமானந்த	தேசிகா
ஈசர்ஜீவ அறிவுமறைந்திடுமென் றிரென்றன்	தேசிகா
இதனுலே பிரமம் கூடஸ்தரைப் பிரமமானந்த	தேசிகா
ஈசர் ஜீவர் பாராமையா மென்றி ரென்றன்	தேசிகா
விசேஷபமே தென்னிலமை மறப்பென் பிரமமானந்த	தேசிகா
விசேஷப முத்தியில் கூட்டிவைக்கு மென்றி ரென்றன்	தேசிகா
பொய்விசேஷப முத்திபொய்யா மென்றேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
பொய்யான சொர்ப்பனந்தரும்சாக்கிரமேயென்றிரென்றன்	தேசிகா
இதற்குள்ள நிச்சய மேதென்றேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
அதுபோல் விசேஷபந்தரு முத்திமெய்யென்றி ரென்றன்	தேசிகா
மாயைநீக்க உபாயங்கேட்டேன் பிரமமானந்த	தேசிகா
மாயைசத்த மசத்தமாமென்றி ரென்றன்	தேசிகா

அனந்தத்தைச் சுத்தங் கெடுக்குமென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
அந்தர்கத்தழும் ஞானத்தாற் றெடுமென்றீரென்றன்	தேசிகா
அந்தவிதமெப்படி யாமென்றேன் பிரமான்ந்த	தேசிகா
சவன்கடுதடி வெந்தது போலாகுமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
இந்தியுருவித மாயைகளால் பிரமான்ந்த	தேசிகா
ஐத்தாமாக்கூறக் கேழுவத்தை வருமென்றிரென்றன்	தேசிகா
அந்ஞானத்தால் மூடலென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
பரோகூ அபரோகூ ஞானமிரண்டென்றி ரென்றன்	தேசிகா
அங்குலிவிர்த்தி குளிர்மை யாதலாம் பிரமான்ந்த	தேசிகா
தக்க இவ்வேழைமுந் தயவாய் வெளியிட்டி ரென்றன்	தேசிகா
பிரமமான தன்னை மறந்த தஞ்ஞான மென்றீர் பிரமான்ந்ததேசிகா	தேசிகா
பிரமமில்லையென்ப தாவரண மென்றி ரென்றன்	தேசிகா
ஐவனுனென்றல் விசேஷமென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
குருவாக்யப்படி தன்னைப் பிரமமெனல் பரோகூதமென்றன்	தேசிகா
அழ்வைந் தானனால் அபரோகூ மென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
கர்த்தவிய பேதங்கழிதல் துக்கம்போத லென்றன்	தேசிகா
கிருத்தியிருத்திய நானது ஆனந்தமென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
உறுதியாகச் சொல்லக் கேட்டுளங் குளிர்ந்தே னென்றன்	தேசிகா
வேதமுடிவா மகாவரக்கியத்தில் பிரமான்ந்த	தேசிகா
தத்வமசி வாக்கிய அர்த்தவர்மங் கேட்டேனென்றன்	தேசிகா
பிரமங் கூடஸ்தர் லக்ஷியமென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
இச்சிவர் வாச்சியமெனச் சொன்னீ ரென்றன்	தேசிகா
பாண்டிக்கு நெம்பிநிதல் பிரமான்ந்த	தேசிகா
ஐதத்தை நீக்கியென்னைப் பிரிக்கச்சொன்னீ ரென்றன்	தேசிகா
அந்தவிதங்கேட்க ஆசைகொல்லென்ன பிரமான்ந்த	தேசிகா
சொந்தமாகக் கிருபை செய்யலுற்றி ரென்றன்	தேசிகா
உடம்புகானெனச் சொல்ல வொண்ணுதென்றீர்பிரமான்ந்ததேசிகா	தேசிகா
உடல்பஞ்சபூத விகாரமெனச் சொன்னீரென்றன்	தேசிகா
பிரணவாயுவ நானென வொண்ணு தென்றீர் பிரமான்ந்த தேசி	தேசிகா
அலுவலோருண விகாரமெனச் சொன்னீரென்றன்	தேசிகா
மனம்புத்தி நானென வொண்ணுதென்றீர் பிரமான்ந்த	தேசிகா
மனம்புத்தி சந்தைருண விகாரமென்றி ரென்றன்	தேசிகா

ஜீவனை நானென் வொண்ணுதென்றிர் பிரமானந்த
ஜீவன் வித்தியா விநாயமெனச்சொன்னி ரென்றன்
பஞ்சகோசங்களை விட்டுநீங்கச் சொன்னிர் பிரமானந்த
சத்துசித்தானந்த பிரமநானென்றி ரென்றன்
அஞ்சகோசமூன்று தேகம் விட்டமேல் பிரமானந்த
அஞ்சனவிருளா யிருந்ததை விஞ்சிடஎன்றன்
அந்தயிருளோ நானென்றேன் பிரமானந்த
அந்தயிருளன்று அதைக்கண்ட வளியென்றிரென்றன்
சரிமூன்றிற்கு சாஷி நானென்றிர் பிரமானந்த
அவஸ்தைகள் மூன்றிற்கும் சாஷிநானென்றி ரென்றன்
அபிமானிமூன்றிற்கு சாஷிநானென்றிர் பிரமானந்த
காலமூன்றிற்கு சாஷிநானென்றி ரென்றன்
இந்தசாஷித்துவம் உறுதிக்கொள்ள பிரமானந்த
சற்குருவிற்பேரில் வாக்கையுரைத்தி ரென்றன்
சுயஞ்சோதியான தன்னைப்பார்க்கப் பிரமானந்த
வேறுபிரகாச மிருக்குதோவென்றிரென்றன்
அறிவுக்கறிவு கொடுப்பதுண்டோ வென்றிர் பிரமானந்த
அறிபொருளாயென்னையனுபவிக்க லுற்றிரென்றன்
என்னைத்தவிர வேறில்லை யென்றிர் பிரமானந்த
எல்லாமென்றும் வியாபகமென்றி ரென்றன்
வாக்கியலக்ஷிய பிரம கூடஸ்தர்க்குப் பிரமானந்த
அச்சத்தத்தலைக்கியங் கூடுமெனச் சொன்னி ரென்றன்
வாக்கிய வாச்ய ஜீவவிசற்கு பிரமானந்த
எத்தலைக்கியங்கூடாதெனச் சொன்னிரென்றன்
தத்பதத்வம்பத பிரகூடஸ்தரை பிரமானந்த
ஆசிபத்மானது ஐக்கியங்காட்டு மென்றிரென்றன்
கடமட ஆகாசம் ரெண்டுபோல் பிரமானந்த
கூடஸ்தபிரமமொன்றான நானென்றி ரென்றன்
இந்தவனுபவந்திடமாகப் பிரமானந்த
சிவோகமென்று இருந்திடச் சொன்னி ரென்றன்
அந்தவாக்கியம் போல இருக்கையில் பிரமானந்த
யாவையும் பேசுபிரமமானே னென்றன்

[illegible]

இந்தகீத்திய வாழ்வைத் தந்தகுரு பிரமானந்த	தேசிகா
சந்தனுக்களிக்க ஒன்றுங்காணே வென்றே வென்றன்	தேசிகா
என்னுல் செய்யலாவதே தெனில் பிரமானந்த	தேசிகா
மன்னுவுன்னடிகளைச் சந்ததம்பணி கிறேனென்றன்	தேசிகா
இந்தவாக்கியம் கேட்டஎன்றன் குருபிரமானந்த	தேசிகா
பொல்லாத தடைமுன்றுந் தடுத்தலுதவி யென்றிரென்றன்	தேசிகா
நீகானன்றி நீன்றபூரணம் நருவுமோ பிரமானந்த	தேசிகா
தானும் பிரமங்குரு தூலால் தோன்றிடினு மென்றன்	தேசிகா
அப்படித் தோன்றிய அனுபவம் பிரமானந்த	தேசிகா
தடைவந்தால் ஞானந்திடப் படாதென்றி ரென்றன்	தேசிகா
அந்தத்தடைகளை வறியாக்கேட்டேன் பிரமானந்த	தேசிகா
அஞ்ஞானம் சந்தேக விபீதமெனச் சொன்னிரென்றன்	தேசிகா
இந்தமுன்றுங் கெடுவழியேதென்றேன் பிரமானந்த	தேசிகா
கிரவணமென நிதித்தியால் நீக்கென்றிரென்றன்	தேசிகா
அக்கினிகட்டுண்டால் கடாதவைபோல பிரமானந்த	தேசிகா
தடைகொண்ட சித்தினுல் பந்தங்கெடா தென்றி ரென்றன்	தேசிகா
பிரமத்தை மறைத்துந் தரிசயங் காட்டுதல் பிரமானந்த	தேசிகா
அஞ்ஞானக் குறையென்று அறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
குருவாக்கியம் நம்பாமல் சுவம்புகதல் பிரமானந்த	தேசிகா
சந்தேகமா மென்று அறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
ஐகமெய்ச்சரீரம் நானென்று மயக்கம் பிரமானந்த	தேசிகா
விபீதமாமென்று அறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
தத்துவஉபதேசங் குருமுகமாய்க் கொள்ளபிரமானந்த	தேசிகா
கிரவண மாமென்று அறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
உபதேச லசனத்தி லர்த்தந்தெரிதல் பிரமானந்த	தேசிகா
மனவமாமென்று அறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
மனதுதன்னனுபூதி சந்தாலே பிரமானந்த	தேசிகா
நிதித்தியாசன மென்றறியவுரைத்தி ரென்றன்	தேசிகா
எப்போது மிந்தனு சந்தானத்தால் பிரமானந்த	தேசிகா
தடைநீங்கி முத்தியடைவாயெனச் சொன்னி ரென்றன்	தேசிகா
இந்தானு சந்தான மெதுவரை பென்றேன்பிரமானந்த	தேசிகா
காண்பானுங் காஷியமுன்னமட்டு மென்றிரென்றன்	தேசிகா

திரியமந், ஸ்ரீங்கடில் பிரமான்ந்த
அவனேவின்முத்த னுமென்றென்றன்
ஆத்மசொருப சிவன்முத்தர் பிரமான்ந்த
விதேககைவல்ப மடைந்தவனுமென்றென்றன்
அப்படிக்குற்ற முத்தர்குணம் பிரமான்ந்த
அடைவினில் கேட்க ஆசைகொண்டேனென்றன்
அவர்கள் நாலுவகையா மென்றீர் பிரமான்ந்த
பிரமவித்துவான் வரியாள்வரிட்டனென்றி ரென்றன்
லோகோபகார நிமித்தியமாய்ப் பிரமான்ந்த
சத்தகம் பிரமவித்து செய்வாரென்றி ரென்றன்
காமாதிபிச்சைதர் யாலையும் பிரமான்ந்த
கணத்தில் பிரமவித்து நீக்குவா னென்றி ரென்றன்
வாக்குகாயமிரண்டன்றி பிரமான்ந்த
மனமுலகில் பிரமவித்தொவ்வானென்றி ரென்றன்
வஸ்துநிச்சயமுலகி லேதுகாக்கினும் பிரமான்ந்த
மறுக்காமல் பிரமவித்திருப்பானென்றிரென்றன்
தன்னனுபவத்தை வெளிவிடாமல் பிரமான்ந்த
அடக்கொண்டு பிரமவித்திருப்பானென்றிரென்றன்
துரியாதீத மகாமௌனங் கொண்டு பிரமான்ந்த
உளமைபோல் பிரமவித்திருப்பானென்றிரென்றன்
பேதகர்மம் பிராப்தம்போல் பிரமான்ந்த
வெவ்வேறும் விவகாரம் பிரமவித்துக்கென்றிரென்றன்
மாதவ வாணிப வரசாகஷியும் பிரமான்ந்த
ஐயம்புகுதலும் பிரமவித்து செய்வனென்றிரென்றன்
போனதுவரப் போரது பிரமான்ந்த
நினைத்துவாடி மகிழார் பிரமவித்தென்றிரென்றன்
கிகழ்காலத்தில்வரும் பொருள்களோப் பிரமான்ந்த
பிராப்தமென பிரமவித்துக் கொள்வானென்றிரென்றன்
உஷ்ணகிரண மமுர்தமாய் பிரமான்ந்த
விழுதிறங்கினும் புதுமைபாரா னென்றிரென்றன்
மரித்தவன்பிழைத்து வாழ்ந்தாலும் பிரமான்ந்த
அதிசயமாய் பிரமவித்து பாரானென்றி ரென்றன்

[illegible]

நன்மைதிமை யிவைவென பிரமானந்த	தேவிகா
சாக்ஷியான பிரமவித்து சொல்லானென்றி ரென்றன்	தேவிகா
உணவுகேட்டுண்டு சமாதியெப்பவனைப் பிரமானந்த	தேவிகா
பிரமவரனா மென்றுரைக்க லுற்றிரென்றன்	தேவிகா
பிறர்கொடுத்தாலுண்டு சமாதியெப்பவனைப் பிரமானந்த	தேவிகா
பிரமவரியானா மென்றுரைக்க லுற்றிரென்றன்	தேவிகா
தன்னாலும் பிறராலு முணவேற்காமல் பிரமானந்த	தேவிகா
சமாதியில் மேலாம் வரிஷ்டனிருப்பா னென்றிரென்றன்	தேவிகா
இந்தநால்வகை முத்தரனேக ராகிலும் பிரமானந்த	தேவிகா
முத்தியாவார்க்கும் சரியாகுமென்றிரென்றன்	தேவிகா
சமாதியிலீடில்லா பிரமவித்துக்குப் பிரமானந்த	தேவிகா
நெடுந்துன்ப மனுபவமாகுமெனச் சொன்னிரென்றன்	தேவிகா
பின்னாமுன்றுமுத்தரும் பிரமானந்த	தேவிகா
பிரதிசயானந்த மாகவாழ்வானென்றிரென்றன்	தேவிகா
ஞானிக்குக் கூடுமோகிரியை யென்றேன் பிரமானந்த	தேவிகா
கிரியைசெய்தாலுங் கருத்துவேறே யென்றி ரென்றன்	தேவிகா
ஆகாசமுதற் பூதத்தில் சேராமையோல் பிரமானந்த	தேவிகா
ஞானிகருத்து கிரியையில் சேராதென்றி ரென்றன்	தேவிகா
சீவன்முத்தரைச் சேவித்தோர் பிரமானந்த	தேவிகா
மும்மூர்த்திகள் மகிழ்தவமுடிந்தவ னென்றிரென்றன்	தேவிகா
சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் பிரமானந்த	தேவிகா
பவம்பரிசுத்த மானவனென்றி ரென்றன்	தேவிகா
சீவன்முத்தர் மேலடையும் விதம் பிரமானந்த	தேவிகா
விதேகமுத்தி யேறுவாரெனச் சொன்னிரென்றன்	தேவிகா
முத்தர்சஞ்சித கர்மத்தைப் பிரமானந்த	தேவிகா
ஞானத்தீச்சுட்டு எரிக்கு மென்றிரென்றன்	தேவிகா
முத்தராகாமிய கருமங்கள் பிரமானந்த	தேவிகா
கிட்டயராமலே யோடிடு மென்றி ரென்றன்	தேவிகா
முத்தர் பிராப்த கர்மத்தைப் பிரமானந்த	தேவிகா
மூன்றுவிதமா யனுபவிப்பா ரென்றிரென்றன்	தேவிகா
பிராரத் வானுபவ காலகர்மங்களைப் பிரமானந்த	தேவிகா
பூஷண தூஷணை செய்வார் கொள்வா ரென்றன்	தேவிகா

சரீரத்தியமழிய விதங்கேட்கில் பிரமானந்த	தேசிகா
ஞானத்தி காரண மடக்கச் சுடுமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
காலநயமம் முடிந்தபின் பிரமானந்த	தேசிகா
ஸ்தூனதேகம் பிணமாப் விழுமென்றி ரென்றன்	தேசிகா
சாதனத்துக்குரிய சூட்சும தேகப் பிரமானந்த	தேசிகா
பிரமஞ்சுருபத்தில் நகிக்குமெனச் சொன்னீரென்றன்	தேசிகா
முத்தரின் முத்தேக மொழிந்தால் பிரமானந்த	தேசிகா
விதேகமுத்தி பெற்றிருப் பானென்றி ரென்றன்	தேசிகா
பிரமானுபவ மிப்போ துதித்ததாய் தோன்றினும்பிரமானந்த தேசி	
எப்போதுமுள்ள நித்தியப் பொருளென்றி ரென்றன்	தேசிகா
கானல் நீர்போல பிரபஞ்சமென்றிர் பிரமானந்த	தேசிகா
கிளிஞ்சில் வெள்ளிபோல பிரபஞ்சமென்று சொன்னீரென்றன் தே	
கந்தர்வ நகரம்போல பிரபஞ்ச மென்றிர் பிரமானந்த	தேசிகா
சொர்ப்பன நகரம்போல பிரபஞ்சமெனச் சொன்னீரென்றன் தே	
ஆகாசநீலம் போல பிரபஞ்ச மென்றிர் பிரமானந்த	தேசிகா
பழுதையில் பாம்புபோல் பிரபஞ்ச மெனச்சொன்னீ ரென்றன் தே	
மலடிபிள்ளைபோல் பிரபஞ்சமென்றிர் பிரமானந்த	தேசிகா
முயல்கொம்புபோல பிரபஞ்சமெனச்சொன்னீ ரென்றன்	தேசிகா
கட்டையிற் கள்ளன்போல பிரபஞ்சமென்றிர் பிரமானந்த	தேசிகா
எல்லாவிதத்திலும் பிரபஞ்சம் பொய்யாச்சுதென்றன்	தேசிகா
சுத்தசுதன்யமாகிய நான் பரமானந்த	தேசிகா
உமதாக்கினைப்படிக்கு மெய்யாயிருக்கிறே னென்றன்	தேசிகா
இந்தவனுபவந் தந்தகுரு பிரமானந்த	தேசிகா
உன்பாததூவியைச் சிரசில் வகிக்கிறேனென்றன்	தேசிகா
எந்நாளும் வாழியென்றன் குருபிரமானந்த	தேசிகா
எந்நாளுமுன்றன் அடியாரும் வாழியென்றன்	தேசிகா
உன்வாக்கில் விண்டவேதம் வாழிபிரமானந்த	தேசிகா
ஒருநாளு மழிபாத பிரமும்வாழி யென்றன்	தேசிகா

கோலு பிரமானந்த கோலு

நித்தபானந்த கோலுபோலே

கோலு சத்யானந்தா கோலு

சந்தநானந்த கோலு கோலு பிரமன்மல

ஊஞ்சல்.

ஒங்கார மானதொரு பலகைதன்னில்
உபரிஷத் வாக்மெயத்தை யொத்துச் சேர்த்து
நீங்காத நிலையையங்கே வளையமாக்கி
நீர்மல பிரமானந்த ராமருஞ்சல்.

ருக்யகர்சரம் அதர்வணத்தின் சாரமான
சங்கிலியைச் சத்ருப கொண்டிதன்னில்
பிரத்தியேகாத்ம பிரமணுக்கய மாக்கிப்பூட்டி
பேச்சிறந்த வஸ்துவைய ராமருஞ்சல்.

தானாக நிறைந்திருக்கும் சாக்ஷிதானே
சமரமாய் விளங்குகின்ற பலகைதன்னில்
பரிபூர்ணமானதொரு பாரியோடே
பாமகக மானபர ராமருஞ்சல்

சடவிதமாகவே சாற்றும் சமாதிகன்னில்
தன்மயமாயுற்றரச்சி தானந்தத்தை
உவ்வதமாயறிந்துகொண்டு நின்றபேர்கள்
கின்மயமாய்க் கர்ணம்போரு ளாமருஞ்சல்.

இராகம்-நாதநாமகிரியை-தாளம்-ஆதி.

கண்ணிகள்.

ஜோதிமயமா யெங்கும் சுயமாய் விளங்குகின்ற
சுத்தனல் லோகுரு

நாதா

ஆதியந்த மில்லாத ஆனந்த வடிவான

அறிவல்ல வோகுரு

நாதா

பந்தமறுத்தென்னைப் பரமாய் நிறையச் சொன்ன

பாக்கியனே குரு

நாதா

வந்ததேக ஜகமாய் உள்ளமலைந்த தெல்லா

மாற்றிவைத்திர் குரு

நாதா

மூலவிபாதி திர முத்தி குறிகைதந்த

மூர்த்தியல்லவோ குரு

நாதா

சாலபாசத்திலே காட்டிக்கொடாமென்னைக்

காத்துக் கழித்த குரு

நாதா

ஆரையென்ற பரானை யடித்துத்தரத்திவைத்த
ஆண்டவனே குரு நாதா
கோசமான அஞ்சைக் கொளுத்திநீருகச்செய்த
கோனே புகுரு நாதா
காமக் குரோதமான கள்ளரை யடித்தோட்டுங்
காரண னேகுரு நாதா
நீமை தனையறுத்துச் சின்மய மானந்தர்
தந்தவரல்லோ குரு நாதா
ஐந்து பொறிபுலனை யடக்கியாவச் சொன்ன
ஆண்டவனே குரு நாதா
சிந்தை யறியாத சின்மய நிலைதந்த
தேதிகனே குரு நாதா
சத்துச்சித் தானந்த சாஸ்வதனுடைய
சாமியல்லோ குரு நாதா
உத்தம மாகிய தத்துவ சுகந்தந்த
நித்யரல்லவோ குரு நாதா
அந்தரப் புட்பமிந்த அகில மென்றுரைசெய்த
அற்புதனே குரு நாதா
அஸ்வத்த ரூபமாய்ப் பந்த மறுத்துவைத்த
ஆரியனே குரு நாதா

சுந்தர பிராரிமைகோ -- என்ற மெட்டு.

இராகம்-கரகரப்பிரியா-தா-ம்-ஆதி..

கண்ணிகள்.

சத்துசித்த பிரமானந்த	சாமியருள் பாலனடி
சுத்திசித்தி யாய்விளங்கும்	சுவாமிஅந் வீதாடி
வேதநான் மறைகள்யாவும்	விரித்துரை செய்பவண்டி
சாதகர்கள் காதல்கொள்ளும்	சாயுச்ய சீலரடி
முக்குணங் கடந்துநின்று	முன்னோனருள் பெற்றவண்டி
சிக்குறுமையை யகற்றிச்	சீரோங்கு முத்தனடி
அன்பருக்கு அன்பரடி	ஐம்புலனை வென்றவண்டி
துன்புறு வினைகள்யாவுந்	தொலைத்த கம்பிரனடி
உத்தமர்க்கு உத்தமண்டி	ஒர்நிலையின்பவண்டி
பற்றறநிர்வானனடி	பரம கீர்த்தனடி (சுத்)

இ-ம்-அபுருபம்-நானம்-நானம்-ஏகம்.

பல்லவி.

குறுபத்தி செய்யாத நெஞ்சம்

குறைநிர்ந்து வாழப்போமோ

அ.ந.பல்லவி.

வெறுமதிநினுக்குறை ஒழுகிதம்சொல்லப்போமோ

கர்மமது செய்திட்டாலும் தர்மமதுசெய்திட்டாலும் (கு)

சரணம்.

வாதிகள் வழங்கத்தாலே

நிதிநிர்ந்தோமே யென்று

கந்தப்பொய் யென்றுவாழ்க்கை

சத்திசித்தானந்தமான

பேதித்துமதிமயங்கி

போதநிலகாணசத்த (கு)

சாராமலேறினாலும்

சாமிகுருபிரமானந்த (கு)

ராமபருவசோதியா-என்றமெட்டு.

இ-ம்-ஆபோகி-தா-ம்-ஆதி.

பல்லவி.

நாதனைப்பணிமனமே அத்வைதானந்த

நாதனைப்பணிமனமே.

அ.ந.பல்லவி

பாதகங்களைப்போக்கும் பாசபந்தங்கள்நீக்கும்

பரத்தினிற்கொண்டேசேர்க்கும் பரப்பிரமானந்த (நா)

சரணம்.

முக்குணங்கள்நிதிக்கும்

நீர்க்குணமே லபிக்கும்

பொறிபுலன்களடங்கும்

திருவடிதன்னி லுடங்கும்

திருக்கூடப்பதிவாசன்

மருளகற்புமலிஸ்வாசன்

மும்மலங்கள் தகிக்கும்

நித்தியானந்த (நா)

பேராம்விர்த்தியொடுக்கும்

திவ்யானந்த (நா)

திவ்யகுர்யப்ரகாசன்.

மவுனவுல்லாசன் (நா)

சாமிவிவேகானந்தா-என்றமெட்டு
இராகம்-பியாக்-தாளம்-ஏகம்.
பல்லவி.

சாமிஅத்வை தானந்தா
சரசசம்பன்ன சற்குணநிற்குண (சா)
அநுபல்லவி.

காமிதங்கடந்த சிங்கம்
கருதும்ராஜயோக வங்கம்
கலந்த தங்கம்
கருவிகரண கவலை கடந்த (சா)

சரணம்
பந்தவினை யகலச் செய்யும்
பக்தர்களி னிடரைக் கொய்யும்
பாலனம் செய்யும்
பரமமபுருஷ குருவே சரச (சா)

சாதுசங்கத் தலைவராகி
ஒதுமன்பர்க்கருளுந்தியாகி
பிரமானந்த யோகி
சாலோக சாரூப சாமிப சாயுச்யாதீத (சா)

இ-ம்-அடாண-தா-ம்-சாப்பு.
பல்லவி.

குரு—நாதன் பெருமை நவின்றிட எளிதோ
அத்வைதானந்த (நா)

அநுபல்லவி

சாதகர் காதலால் போற்றுமகிபாஸன்
பாதகமலங்கலிலிரு வாதனைவிலக்குங்குரு (நா)

சரணம்

வேதநான்மறை யாவுங் கற்றுணர்ந்த
விதவகுண : சீலன் நானும்
வேண்டுமடிபார்க்கு விவரித்தருள்புரி
போகபரி பாலன்

நீசமுடனடு நிலையிலுள்ள மேவோன்
நீர்மல நிற்கல நிற்குண நிர்வய
நீசநிசயானந்த (நா)

மங்களம்.

இராகம்-மத்தியமாவதி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

மங்கள் ஆர்த்தி செய்வேன் பிரம்
மானந்த தேசிகர்க்கு

அதுபல்லவி.

திங்களலரி தேவனுகி ஜெகங்களெங்கு மேகனுகி
பவங்கள் போக்குஞ் சூரனுகி வேதங்களொருவடிவான (ம)

சரணம்.

நிர்மலமான தீர்த்தங்கொண்டு	அபிஷேகத்து
வர்மஜெக வஸ்திரங்கள்	தரித்து
தர்மவாசனைகந்த புஷ்பங்களால்	கரித்து
பீர்மாமிருதாஸபான னைவேதனம் நேரா	யளித்து (ம)
மனம்வார்க்குக் காயம்யாவும் சேர்த்துஒன்று	யிருந்து
நினைவரக தீனபாவம்	சேர்ந்து
கனமாயுள்ளமுருகிக் கம்பிரமாய்ப்	பணிந்து
எனையா னுமையனையென ஏற்கையா	யுதிருந்து (ம)
மெய்யான மூர்த்தியிவ னாகுமென்றே	யறிந்து
கைகளஞ்சலிபந்தஞ்	சேர்த்து
துய்யவன் குணமகிமை துல்லிய வடிவை	நினைந்து
பொய்வினையாவுமொழிய	போதமாய் மனமகிழ்ந்து (ம)

சு.

மங்களம் பிரம்மானந்த	தேசிகா மங்களம் மங்களம்
பவமய மோசன மங்களம்	மோசன மங்களம்
மமதேசிகா மங்களம்	பிரம்மானந்த தேசிகா மங்களம்
ஐயனென துளத்தில்	அனவரதமு மிருப்போன்
மெய்யனீ டேற்றவந்த	மூர்த்தி மங்களம்
மூர்த்தி மங்களம்	மமதேசிகா மங்களம் பிரமானந்தா (ம)
ஸத்யக் ஞானானந்த	ஸமரஸ பூர்ணன்
நித்ய நிரஞ்சனன்	நிர்மல மங்களம் (ம)
ஸாதாஜனங்க	எனவேர்க்கு மங்களம்
வேதுபூத ஸூருதிவாக்ய	மங்களம் (ம)
பரமஹசு பரபிரமானந்தா	மங்களம்
ஜனன மரணங்கள் தீரமங்களம் மமதேசிகா	மங்களம் (ம)

முற்றிற் று.

